ദൈവം, മതം, വേദം
സ്നേഹസംവാദം

ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരകുന്ന്

പ്രസാധനം
ഡയലോഗ് സെന്റർ കേരള

വിതരണം
ഇസ്‌ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്
കോഴിക്കോട്, തിരുവനന്തപുരം, എറണാകുളം, തൃശൂർ

പ്രസ്താവന

നമ്മുടെ നാടിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷതകളിലൊന്ന് അതിന്റെ ബഹു സ്വരതയാണ്. മതവൈവിധ്യതയുടെയും സാംസ്കാരിക വൈജാത്യത്തി ന്റെയും ഭാഷാ ബഹുത്വത്തിന്റെയും സംഗമ ഭൂമിയാണ് ഇന്ത്യ. അതി നാൽ രാജ്യത്തിന്റെയും ജനതയുടെയും ആരോഗ്യകരമായ നിലനില്പും പുരോഗതിയും സാധ്യമാവണമെങ്കിൽ വിവിധ മത സമൂഹങ്ങൾ തമ്മി ലുള്ള സ്നേഹവും സൗഹൃദവും സഹകരണവും സഹിഷ്ണുതയും അനിവാര്യമാണ്. അന്യോന്യം അടുത്തറിയുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ഇത് പ്രായോഗികമാവുകയുള്ളൂ. വസ്തുനിഷ്ഠമായ അറിവിന്റെ അഭാവത്തിൽ അബദ്ധധാരണകളാണ് ആധിപത്യമുറപ്പിക്കുക. അത് വൻ വിപത്തുകൾ ക്ക് നിമിത്തമായെന്നും വരും.

കേരളം സാക്ഷരതയിലും സാംസ്കാരിക പ്രബുദ്ധതയിലും രാഷ്ട്രീ യ അവബോധത്തിലും വളരെ മികച്ചുനിൽക്കുന്ന പ്രദേശമാണല്ലോ. അതു കൊണ്ടു തന്നെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-രാഷ്ട്രീയ മേഖലകളിൽ സജീ വമായ ചർച്ചകളും സംവാദങ്ങളും നടക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ മതമേഖലയിൽ ആശയ വിനിമയത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ അത്യപൂർവമത്രെ. വിവിധ മത സമുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ വലിയ അകൽച്ചയും തികഞ്ഞ അജ്ഞതയും ഗുരുതരമായ തെറ്റിദ്ധാരണകളും നിലനിൽക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്ന് ഇതാണ്. ഇതു പരിഹരിക്കാനായി സ്നേഹത്തിലും പരസ്പര സഹകര ണത്തിലും സൗഹാർദത്തിലും ഗുണകാംക്ഷയിലും അധിഷ്ഠിതമായ മുഖാ മുഖങ്ങളും ചർച്ചകളും സെമിനാറുകളും സിമ്പോസിയങ്ങളും സംവാദ ങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കാനും ഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാനുമായി രൂപം കൊണ്ട വേദിയാണ് ഡയലോഗ് സെന്റർ കേരള.

ഐഹിക ജീവിതം സമാധാന നിരതവും ക്ഷേമപൂർണവുമാകണമെ ന്നാഗ്രഹിക്കാത്ത ആരുമുണ്ടാവില്ല. അവ്വിധം മരണാനന്തരം ദൈവപ്രീ തിയും ജീവിത വിജയവും ലഭിക്കണമെന്ന് മുഴുവൻ മതവിശ്വാസികളും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതു രണ്ടും ഒരേ സമയം സാധിതമാവാൻ ഏറ്റം പറ്റിയ മാർഗമേതെന്ന് അന്വേഷിക്കാനും കണ്ടെത്താനും ഏവരും ബാധ്യസ്ഥര ത്രെ.

ഭൂമിയിലെ ജീവിതം ഐശ്വര്യ പൂർണവും ക്ഷേമനിരതവുമാക്കാൻ ഏറ്റം ഉതകുന്ന പദ്ധതി തങ്ങളുടെ വശമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഭൗതിക പ്രസ്ഥാ

നങ്ങൾ അവ സമൂഹ സമക്ഷം സമർപ്പിക്കാൻ സദാ ജാഗ്രത പുലർത്താറുണ്ട്. ഭൂമിയിലെ ക്ഷണിക ജീവിതവും മരണശേഷമുള്ള ശാശ്വത ജീവിതവും വിജയകരവും സുരക്ഷിതവുമാകാൻ അനിവാര്യമായ വ്യവസ്ഥ തങ്ങളുടേതാണെന്ന് ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നവർ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും മനുഷ്യസ്നേഹവുമുള്ളവരാണെങ്കിൽ ജനങ്ങളോടത് ഗുണകാംക്ഷാ പൂർവം തുറന്നുപറയാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അത്തരമൊരു വ്യവസ്ഥയെ ജനങ്ങൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നത് കടുത്ത ദ്രോഹവും സാമൂഹിക വിരുദ്ധ സമീപനവുമാണ്. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗം കൂടിയാണ് ഡയലോഗ് സെന്റർ.

കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്താനായി നിരവധി 'മുഖാമുഖം' പരിപാടികളും സ്നേഹസംവാദങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. എല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങളും അത്തരം പരിപാടികളിൽ താൽപര്യപൂർവം പങ്കെടുക്കുകയും ചർച്ചകളിൽ സജീവമായി സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ജിജ്ഞാസാപൂർവം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യങ്ങളുടെയും അവയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ട ഉത്തരങ്ങളുടെയും സമാഹാരമാണിത്. മറുപടികളിൽ ആവശ്യമായ വിശദീകരണങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആമുഖ ഭാഷണം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് സംഗ്രഹിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഇതിലെ സംസ്കൃത ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് ആവശ്യമായ തിരുത്തങ്ങൾ വരുത്തിയത് പാലക്കാട് വിക്ടോറിയാ കോളേജ് സംസ്കൃത ഭാഷാ വിഭാഗത്തിലെ അധ്യാപിക ഡോ. പി.പി. ഖദീജയാണ്.

പ്രശസ്ത ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും നിരൂപകരുമായ വാണിദാസ് എളയാവൂര്, ഇബ്റാഹീം ബേവിഞ്ച എന്നിവർ ഈ കൃതിയെക്കുറിച്ചെഴുതിയ നിരൂപണങ്ങൾ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വായനക്കാരുടെ കൈകളിലുള്ള ഈ ആറാം പതിപ്പിൽ ചില പരിഷ്കരണങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സാമൂഹിക പ്രാധാന്യമുള്ള മൗലിക കൃതികൾക്ക് നൽകിവരുന്ന ടി.പി. കുട്ട്യാമു സാഹിബ് അവാർഡ് 2002-ൽ ലഭിച്ചത് ഈ കൃതിക്കാണ്.

ഇസ്‌ലാമിനെ സാമാന്യമായി പരിചയപ്പെടാനും അതിനെ സംബന്ധിച്ച് സമൂഹത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ഗുരുതരമായ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ദൂരീകരിക്കാനും ഈ കൃതി ഉപകരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഉപകരിക്കട്ടെയെന്ന് പ്രാർഥിക്കുന്നു.

- പ്രസാധകർ

താളുകളിൽ

ആമുഖ ഭാഷണം 11
1. ദൈവം നീതിമാനോ? 33
2. ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാര്? 35
3. ഇസ്‌ലാമും അഭൗതിക ജ്ഞാനവും 38
4. ദൈവാവതാരം സത്യമോ മിഥ്യയോ 43
5. സായിബാബയും മുസ്‌ലിം സിദ്ധന്മാരും 50
6. വിഗ്രഹാരാധനയെ എന്തിനെതിർക്കുന്നു? 55
7. കഅ്ബയിലെ കറുത്ത കല്ലും ശിലാപൂജയും 60
8. അദ്വൈതത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട് 63
9. പരലോകമുണ്ടെന്നതിന് തെളിവുണ്ടോ? 74
10. പരലോകം പരമാർഥമോ? 78
11. പരലോകത്തും സംവരണമോ? 82
12. സ്വർഗത്തിലും സ്ത്രീവിവേചനമോ? 86
13. പരലോകവിശ്വാസവും പുനർജന്മ സങ്കൽപവും 89
14. സ്വർഗ-നരക വിശ്വാസവും ചൂഷണവ്യവസ്ഥയും 95
15. മനസ്സാക്ഷിയും ദിവ്യബോധനവും 100
16. ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും പ്രവാചകന്മാരായിരുന്നോ? 105
17. മുഹമ്മദ് നബിയും വിഗ്രഹധ്വംസനവും 108
18. വേദവും ഗീതയും ദൈവികമോ? 113
19. ഖുർആൻ ബൈബിളിന്റെ അനുകരണമോ? 119
20. ഖുർആൻ ദൈവിക ഗ്രന്ഥമോ? 124
21. ഇസ്‌ലാമും പരിണാമസിദ്ധാന്തവും 132
22. മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ പോരേ? 137
23. ആധുനിക മനുഷ്യന് ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മതമോ? 141
24. ദൈവം കഅ്ബയിലോ? 145
25. വിധിവിശ്വാസം ഭൗതികവാദത്തിലും ഇസ്‌ലാമിലും 149
26. ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ വൈരുധ്യമോ? 162

27. അടിമത്തം നിരോധിക്കാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? 166
28. ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രചാരണവും ആയുധ പ്രയോഗവും 174
29. ഇസ്‌ലാമിക ഭരണത്തിലെ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ 180
30. ജിസ്‌യ മതനികുതിയോ? 186
31. സ്ത്രീയുടെ പദവി ഇസ്‌ലാമിൽ 191
32. ഇസ്‌ലാം പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ മതമോ? 197
33. പർദ മുതൽ സാക്ഷ്യം വരെ 200
34. പൊതുജീവിതത്തിലെ സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തം 205
35. അനാഥ പൗത്രന്റെ അനന്തരാവകാശം 210
36. ബലികർമവും ജീവകാരുണ്യവും 217
37. ഇസ്‌ലാമും ഭീകരവാദവും 223
38. ഇസ്‌ലാം എന്തുകൊണ്ട് സ്വീകാര്യമാവുന്നില്ല? 229
39. ഇസ്‌ലാമും മുസ്‌ലിം പിന്നാക്കാവസ്ഥയും 234
40. യുക്തിവാദികളുടെ ചില ചോദ്യങ്ങൾ 239
ഉപസംഹാരം 245

അനുബന്ധം 1

കാലം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉത്കൃഷ്ട കൃതി
- വാണിദാസ് എളയാവൂര് 247

അനുബന്ധം 2

സംസ്കൃതി പൂക്കുമ്പോൾ
- ഇബ്‌റാഹീം ബേവിഞ്ച 251

ആമുഖ ഭാഷണം

പ്രിയമുള്ളവരേ,

നമ്മിലേവരിലും പ്രപഞ്ചനാഥന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ സദാ വർഷിക്കുമാറാവട്ടെ. നമ്മുടെ ഈ സ്നേഹപൂർവമായ സംഗമം ഫലപ്രദമാവാൻ സർവശക്തനായ ദൈവം സഹായിക്കുമാറാവട്ടെ.

പരിമിതമായ സമയത്തിനുള്ളിൽ ഇസ്‌ലാമിനെ സംക്ഷിപ്തമായി പരിചയപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ് ഇപ്പോൾ എന്നിലർപ്പിതമായ ചുമതല. ഈ ബാധ്യത യഥാവിധി നിർവഹിക്കാൻ എന്നെയും ഫലപ്രദമായി കേൾക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും നിങ്ങളെയും പരമകാരുണികനായ അല്ലാഹു തുണക്കുമാറാവട്ടെ.

ആരാണ് മനുഷ്യൻ? അവൻ എവിടെനിന്ന് വന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു? എന്താണ് ജീവിതം? എന്തിനുള്ളതാണ്? എവ്വിധമായിരിക്കണം? മരണശേഷം എന്ത്? ജീവിതത്തെ ബോധപൂർവം സമീപിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ആർക്കും ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുക സാധ്യമല്ല. ഇവയ്ക്കു ലഭിക്കുന്ന മറുപടി ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും മാർഗവും ദിശയും രീതിയും രൂപവും ഭാവവും നിർണയിക്കുന്നതിൽ അനല്പമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു.

മനുഷ്യനിൽ മൂന്ന് അംശമുണ്ട്: ശരീരം, മനസ്സ്, ആത്മാവ്. ശരീരവും ശാരീരികാവശ്യങ്ങളും മനുഷ്യനെപ്പോലെ ഇതര ജീവജാലങ്ങൾക്കുമുണ്ട്. തിന്നുക, കുടിക്കുക, ഭോഗിക്കുക, സുഖിക്കുക, ഉല്ലസിക്കുക പോലുള്ള ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾ എല്ലാ ജീവികളും നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന് അവയെ സഹായിക്കുന്നത് ജന്മവാസനകളാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യനെക്കാൾ മികച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ജീവജാലങ്ങൾ ലോകത്തുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി തേനീച്ച. അതിന് ദിശയറിയാൻ സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പൂവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു നിൽക്കുന്ന സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞന് അതിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ തേനുള്ളതെപ്പോഴാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ അരികിലൂടെ പാറിപ്പറക്കുന്ന തേനീച്ചക്ക് അത് അനായാസം അറിയാൻ സാധിക്കും. തേനീച്ചയുടെ കൂട്, നിർമാണ വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്. അതിനിപുണനായ എഞ്ചിനീയർക്കുപോലും അത്തരമൊന്നുണ്ടാക്കാനാവില്ല. തേനീച്ചയുടെ ജോലിവിഭജനം ഒരു പരിഷ്കൃത നാഗരിക സമൂഹത്തെ

ക്കാൾ മികച്ചതത്രെ.

ചിതലിന്റെ പുറ്റ് ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഭദ്രമായ അനേകം അറകളോടു കൂടിയ അതിന് 25 അടിവരെ ഉയരമുണ്ടാവാറുണ്ട്. ചിതലിന്റെ വലുപ്പവും അതു നിർമിക്കുന്ന പുറ്റിന്റെ ഉയരവും താരതമ്യം ചെയ്ത് മനുഷ്യൻ അതിനനുസൃതമായ വീടുണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ ചുരുങ്ങിയത് 1000 നിലയുള്ള കെട്ടിടമെങ്കിലും നിർമിക്കേണ്ടിവരും. തവള അതിന്റെ വലുപ്പത്തിന്റെ ഇരുപതിരട്ടിയോളം ദൂരത്തേക്ക് ചാടാൻ കഴിവുള്ള ജീവിയാണ്. പുൽച്ചാടിയുടെ സ്ഥിതി ഇതിനെക്കാൾ അദ്ഭുതകരമത്രെ. ഉടലിന്റെ വലുപ്പത്തിന്റെ ഇരുനൂറ് മടങ്ങ് ദൂരത്തേക്ക് ചാടാൻ അതിനു സാധിക്കും. അതിനനുസൃതമായി മനുഷ്യൻ ചാടുകയാണെങ്കിൽ നാനൂറ് മീറ്റർ ദൂരമെങ്കിലുമെത്താനവന് കഴിയണം. അത് സങ്കല്പാതീതമാണല്ലോ. ദേശാടനപക്ഷികൾ അവ താമസിക്കുന്ന പ്രദേശത്തെ കാലാവസ്ഥ പ്രതികൂലമായി മാറുമ്പോൾ അനേകായിരം കിലോമീറ്റർ അകലെ അനുയോജ്യമായ കാലാവസ്ഥയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ അനായാസം കണ്ടെത്തുന്നു. പെൺ നിശാശലഭങ്ങൾ ശരീരഗന്ധംകൊണ്ട് പതിനൊന്ന് കിലോമീറ്റർ വരെ അകലെയുള്ള പുരുഷ പൂമ്പാറ്റയെ അതിവേഗം ആകർഷിക്കുന്നു. നിന്നേടത്തുനിന്ന് മേല്പോട്ടും കീഴ്പോട്ടും മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും പറക്കാനുള്ള തുമ്പിയുടെ കഴിവ് അത്യന്തം വിസ്മയജന്യമത്രെ. പൂച്ചയുടെ കാഴ്ചശക്തിയും നായയുടെ ശ്രവണകഴിവും കഴുകന്റെ ഘ്രാണശേഷിയും മനുഷ്യന്റേതിനേക്കാൾ ഏറെ മികച്ചവയത്രെ.

എന്നാൽ മനുഷ്യനൊഴിച്ചുള്ള ജീവജാലങ്ങൾക്കൊന്നുംതന്നെ തങ്ങളുടെ ജന്മവാസനകളുടെ പരിധിക്ക് പുറത്തുകടക്കുക സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വളർച്ചയും വികാസവും പുരോഗതിയുമൊക്കെ അവയ്ക്ക് തീർത്തും അപ്രാപ്യമത്രെ. സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കപ്പുറം കൂടുണ്ടാക്കിയതുപോലെത്തന്നെയാണ് തേനീച്ച ഇന്നും കൂടുണ്ടാക്കുന്നത്. പറവകൾ അനേകായിരം വർഷം മുമ്പ് പാറിയ വേഗത്തിലേ ഇന്നും പറക്കുകയുള്ളൂ. പക്ഷേ, മനുഷ്യന്ന് തന്റെ മുഴുജീവിത മേഖലകളിലും വമ്പിച്ച പുരോഗതി നേടാൻ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ കടന്നുപോന്ന തലമുറകളിലൂടെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പൂർവികർ പാറപ്പൊത്തിലാണല്ലോ പാർത്തിരുന്നത്. പിന്നെ പച്ചിലകൾകൊണ്ട് മറച്ചുണ്ടാക്കിയ കൊച്ചു കൂരകളിൽ കഴിയാൻ തുടങ്ങി. കാലം പിന്നെയും പിന്നിട്ടപ്പോൾ പാർപ്പ് പുല്ലു മേഞ്ഞ പുരകളിലായി. പിന്നീട് താമസം ഓടിട്ട വീടുകളിലായി; ഇപ്പോൾ സുന്ദരമായ സിമന്റ് സൗധങ്ങളിലും. വരാനിരിക്കുന്ന തലമുറകളുടെ വാസസ്ഥലമെവിടെയായിരിക്കുമെന്ന് നമുക്കാർക്കുമിന്ന് പ്രവചിക്കാൻ പോലുമാവില്ല. പറക്കാനുള്ള മോഹം നമ്മുടെ പൂർവികർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവർക്കത് സങ്കല്പിക്കാനോ സ്വപ്നം കാണാനോ കൂടി സാധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നാമിന്ന് പറവകളെക്കാൾ അനേകമിരട്ടി വേഗത്തിൽ പറക്കാൻ സഹായകമായ ഉപകരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനൊക്കെയും മനുഷ്യനെ സഹായിച്ചത് അറിയാനും പഠിക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും വിവേചിച്ചറിയാനും കഴിവേകുന്ന വിശേഷബുദ്ധിയാണ്. അത്

മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെയും വളർച്ചയുടെയും നിമിത്തമായി വർത്തിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇതു മാത്രമല്ല മനുഷ്യന്റെ സവിശേഷത. അവന് ജന്മവാസനകളെ നിയന്ത്രിക്കാനും അവയുടെ മേൽ മേധാവിത്വം പുലർത്താനും സാധിക്കും. ഇതര ജീവജാലങ്ങൾക്കതു സാധ്യമല്ല. വിശന്നു വലഞ്ഞ പശുവിന് പുല്ല് കിട്ടിയാൽ തിന്നാതിരിക്കാനാവില്ല. തന്നേക്കാൾ വിശപ്പുള്ള പശുക്കൾ വിശപ്പടക്കട്ടെ എന്നു കരുതി കാത്തിരിക്കാൻ അതിന് കഴിയില്ല. ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ പട്ടിക്ക് വെള്ളം കിട്ടിയാൽ തന്നെക്കാൾ ദാഹിച്ച തള്ളപ്പട്ടിക്കായി അതു മാറ്റിവെക്കാനോ കുടിക്കാതിരിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ഒരു പൂവൻ കോഴി കൊത്താൻ വന്നാൽ മറ്റൊരു പൂവൻകോഴി ക്ഷമിക്കാറോ സഹിക്കാറോ ഇല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതിയോ; അതികഠിനമായ വിശപ്പുള്ളപ്പോൾ ആഹാരം അടുത്തുണ്ടെങ്കിലും, അത് തിന്നാൻ അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും തിന്നാതിരിക്കാൻ അവന് കഴിയും. കൊടും ദാഹമുള്ളപ്പോൾ വെള്ളം കുടിക്കാൻ കൊതിയുണ്ടെങ്കിലും, വെള്ളം കൈയിൽ കിട്ടിയാലും കുടിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയും. എടാ എന്നു പറയുന്നവനോട് പോടാ എന്നു പറയാൻ പൂതിയുണ്ടെങ്കിലും ആർജിതമായ സംസ്കാരംകൊണ്ടോ പ്രതിയോഗിയെ പേടിച്ചോ അങ്ങനെ പറയാതിരിക്കാൻ അവന്ന് സാധിക്കും. ഇത് മനുഷ്യന്റെ സവിശേഷതയാണ്. ആഗ്രഹങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും മോഹങ്ങളെ മെരുക്കിയെടുക്കാനും ഇഛകളുടെ മേൽ മേധാവിത്വം പുലർത്താനും മനുഷ്യന് സാധിക്കും. ഇതിനവനെ സഹായിക്കുന്നത് ആത്മീയാംശമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, മനുഷ്യൻ ജന്മവാസനകളാൽ തീർത്തും നിയന്ത്രിതനോ ബന്ധിതനോ അല്ല. അവന്റെ ജീവിതത്തിനു രണ്ടു വശങ്ങളുണ്ട്: ഒന്ന് സ്വയം തെരഞ്ഞെടുക്കാനും തീരുമാനിക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യവും സാധ്യതയുമുള്ള മേഖല. രണ്ടാമത്തേത് അതില്ലാത്തതും.

നമ്മുടെ നാട്, വീട്, ദേശം, ഭാഷ, കാലം, കോലം, ലിംഗം; ഇതൊന്നും തീരുമാനിക്കുന്നത് നാമല്ലല്ലോ. കേരളത്തിൽ, മലയാളികളായി ജനിക്കണമെന്ന് നാമാരും സ്വയം തീരുമാനിച്ചതല്ല. നാം നീണ്ടവരാകണമോ കുറിയവരാകണമോ മലയാളികളാകണമോ തമിഴരാകണമോ കറുത്തവരാകണമോ വെളുത്തവരാകണമോ ആണാകണമോ പെണ്ണാകണമോ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടുകാരാകണമോ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടുകാരാകണമോ എന്നൊന്നും തീരുമാനിക്കാനുള്ള സാധ്യതയോ സ്വാതന്ത്ര്യമോ നമുക്കാർക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഇതൊക്കെയും അലംഘനീയമായ ദൈവനിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമാണ്.

എന്നാൽ മനുഷ്യന് സ്വയം തെരഞ്ഞെടുക്കാനും തീരുമാനിക്കാനും സാധ്യതയും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ള വിശാലമായ മറ്റൊരു മേഖല കൂടിയുണ്ട്. നാം എന്തു തിന്നണം, എന്തു തിന്നരുത്; എന്തു കുടിക്കണം, എന്തു കുടിക്കരുത് പോലുള്ള കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കാനുള്ള സാധ്യത നമുക്കേവർക്കും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ഏർപ്പെടുത്തുന്ന നിയന്ത്രണത്തിനാണല്ലോ നിയമമെന്നു പറയുക. നമുക്ക് അന്തരീക്ഷത്തിൽ

കൈ വീശാൻ സാധിക്കും; പക്ഷേ, അത് മറ്റുള്ളവരുടെ ശരീരത്തിൽ തട്ടരുതെന്ന നിയന്ത്രണമാണ് നിയമമാവശ്യപ്പെടുന്നത്. നമുക്ക് സംസാരിക്കാൻ കഴിയും; എന്നാൽ അത് ഇതരരുടെ വികാരത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തുന്നതോ അഭിമാനത്തെ ക്ഷതപ്പെടുത്തുന്നതോ ആവരുത്.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന് ഇവ്വിധം നിയമം അനിവാര്യമാണെന്ന് ഏവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ലോകത്തുള്ള എല്ലാ ജനതകൾക്കും സമൂഹങ്ങൾക്കും നിയമ വ്യവസ്ഥകളുണ്ട്; ഭരണഘടനകളുണ്ട്. അവ നടപ്പാക്കാനുള്ള സംവിധാനങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം വളരെ പ്രസക്തമാണ്. ആരാണ് മനുഷ്യന് നിയമം നൽകേണ്ടത്? അവൻ സ്വയം നിർമിക്കുകയാണോ വേണ്ടത്? ഈ ചോദ്യം ബോധമുള്ളവരൊക്കെയും സ്വയം ചോദിക്കാതിരിക്കില്ല. ഒന്നുകൂടി തെളിയിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, ഞാനെന്റെ കൈകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യണം, എന്തു ചെയ്യരുത്? കണ്ണുകൊണ്ടെന്ത് കാണണം, എന്തു കാണരുത്? കാതുകൊണ്ട് എന്തു കേൾക്കണം, എന്തൊക്കെ കേൾക്കരുത്? നാവുകൊണ്ട് എന്തു പറയണം, എന്തൊക്കെ പറയരുത്? കാലുകൊണ്ട് എവിടേക്കെല്ലാം പോകാം, എവിടേക്കെല്ലാം പോകരുത്?... ആരാണ് ഇത് തീരുമാനിക്കേണ്ടത്? വേണമെങ്കിൽ നമുക്കു പറയാം: ഇതൊക്കെയും ഓരോരുത്തരും സ്വയം തീരുമാനിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യരുടെ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായ താൽപര്യങ്ങളുടെയും ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളുടെയും സംഘട്ടനത്തിനിവിടം സദാ സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടി വരും.

അതോടൊപ്പം നമുക്ക് നമ്മുടെ മേൽതന്നെ എത്രത്തോളം അവകാശമുണ്ടെന്ന ചോദ്യവും ഏറെ പ്രസക്തമത്രെ. നാം സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി പറയാറുണ്ട്- എന്റെ കൈ, എന്റെ കാൽ, എന്റെ കണ്ണ്, എന്റെ കാത്, എന്റെ നാക്ക്, എന്റെ മൂക്ക് എന്നൊക്കെ. പക്ഷേ, സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനത്തിൽ, ഇവയൊന്നും തന്നെ നമ്മുടേതല്ലെന്ന് ഏവർക്കുമറിയാമല്ലോ. ഇവയുടെ മേൽ പരമമായ ഉടമാവകാശമോ നിയന്ത്രണമോ നമുക്കാർക്കുമില്ല. കൈ നമ്മുടേതായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഒരിക്കലുമതിനു വേദന വരുമായിരുന്നില്ല. അത് മെലിഞ്ഞു ശോഷിക്കുകയോ അവസാനം നിശ്ചല നിർജീവമാവുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. നമ്മിൽ പലരും കണ്ണട വെച്ചിട്ടുണ്ട്. കണ്ണ് നമ്മുടേതായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്ക് കണ്ണട വെക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നില്ല. കൈകാലുകൾ നമ്മുടേതായിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് മെലിഞ്ഞു ശോഷിക്കുമായിരുന്നില്ല. കാത് നമ്മുടേതായിരുന്നുവെങ്കിൽ കേൾവി കുറയുമായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ നാം നമ്മുടേതെന്ന് പറയുന്ന ശരീരവും ശാരീരികാവയവങ്ങളും ആയുസ്സും ആരോഗ്യവും ജീവനും ജീവിതവും ഒന്നും തന്നെ നമ്മുടേതല്ല. പൂർണമായും നമ്മുടെ ഉടമസ്ഥതയിലോ നിയന്ത്രണത്തിലോ അല്ല. ആരാണോ നമുക്കവ നൽകിയത് ആ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരാശക്തിയായ പടച്ചതമ്പുരാന് മാത്രമേ അവയുടെ മേൽ പരമമായ ഉടമാവകാശമുള്ളൂ. ഇവയൊന്നും ഉണ്ടാക്കിയത് നാമല്ലല്ലോ! യഥാർഥത്തിൽ മനുഷ്യൻ ഈ ഭൂമിയിൽ നിർമാണ കർമം നിർവഹിക്കുന്നേയില്ല. സൗകര്യത്തിന് വേണ്ടി നാം പറയാറുണ്ട്, ആശാരി മേശ ഉണ്ടാക്കി എന്ന്. പക്ഷേ, നമുക്ക

റിയാമല്ലോ ആ മേശയുടെ മരമുണ്ടാക്കുന്നത് ആശാരിയല്ല; അത് നിർമി ക്കാനാവശ്യമായ ആണിയുടെ ഇരുമ്പുണ്ടാക്കുന്നത് ആശാരിയല്ല; മേശ യുണ്ടാക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന ഉളിയുടെ ഇരുമ്പും അതിന്റെ പിടിയുടെ മരവും ഉണ്ടാക്കുന്നതും ആശാരിയല്ല; ആശാരിയെ പോലും ഉണ്ടാക്കുന്നത് ആശാരിയല്ലെങ്കിൽ, ആശാരി മേശ ഉണ്ടാക്കി എന്ന പ്രസ്താവം എത്ര മേൽ അബദ്ധമാണെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള പദാർഥ ങ്ങളെടുത്ത് രൂപം മാറ്റാനല്ലാതെ പുതുതായൊന്നും നിർമിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ നിർമാണകർമം നിർവഹിക്കാത്ത മനുഷ്യന്ന് ഇവിടെ ഒന്നിന്റെ മേലും പൂർണമായ ഉടമാവകാശമോ പരമമായ അധികാരമോ നിയന്ത്രണമോ ഇല്ല. ആരാണോ സൃഷ്ടികർമം നിർവഹിച്ചത് അവന്നേ ഉടമസ്ഥതയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവന്ന് മാത്രമേ നിയമനിർമാണാധികാ രവുമുള്ളൂ. അതിനാൽ നാം എങ്ങനെ ജീവിക്കണം, എങ്ങനെ ജീവിക്ക രുത്; എന്തൊക്കെ ചെയ്യണം, എന്തൊക്കെ ചെയ്യരുത് എന്നു തീരുമാനി ക്കാനും കല്പിക്കാനും വിരോധിക്കാനും ആത്യന്തികവും പരമവുമായ അവ കാശം നമ്മുടെയും നാം ജീവിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവത്തിന് മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൗലിക സിദ്ധാന്തം. അതിനാൽ, മനുഷ്യന് സ്വയം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ സാധ്യതയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭിച്ച ജീവിതമേഖലകളിൽ ദൈവം നിശ്ച യിച്ച വ്യവസ്ഥക്ക് വിധേയമായി, അവൻ അവതരിപ്പിച്ചുതന്ന ജീവിത വ്യവ സ്ഥക്കനുസൃതമായി ജീവിക്കുന്നതിനാണ് ഇസ്‌ലാം എന്നു പറയുക. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് മുസ്‌ലിമെന്നും വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടത്തിന് മുസ്‌ലിംകൾ എന്നും പറയുന്നു. അത് ഏതെങ്കിലും ജാതിയുടെയോ ദേശ ക്കാരുടെയോ ഭാഷക്കാരുടെയോ പ്രത്യേക നാമധാരികളുടെയോ പേരല്ല. മറിച്ച്, ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പിന്നിലെ നിയമ ഘടന ഏതൊരു ദൈവ മാണോ നിശ്ചയിച്ചത്, അതേ ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ നിയമ വ്യവസ്ഥക്ക് വിധേയമായി ജീവിക്കുന്നതിനാണ് ഇസ്‌ലാം എന്നു പറയുക. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ് മുസ്‌ലിംകൾ.

ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവാണ്; ഇവിടെയുള്ളതെല്ലാം സൃഷ്ടി കളും. സൃഷ്ടികൾക്കൊരിക്കലും സ്രഷ്ടാവിനെപ്പോലെയാവാൻ സാധ്യ മല്ല. ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിലെ സൃഷ്ടികളോട് ഉപമിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല എന്നർ ഥം. ഈ പ്രപഞ്ചം ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ ഉത്തമ നി ദർശനമാണ്. നമുക്കറിയുന്നതുപോലെ, നാമൊരു ക്ലോക്കുണ്ടാക്കി. അല്ലെ ങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തു നിർമിച്ചു. ആ വസ്തുവിന് നമ്മെപ്പോലെ കേൾക്കാനോ കാണാനോ ചിന്തിക്കാനോ മനസ്സിലാക്കാനോ കഴിയുകയില്ല. അതേസമയം, നാം നിർമിച്ച പദാർഥം നമ്മുടെ നിർമാണ വൈദഗ്ധ്യത്തി ന്റെ തെളിവായിരിക്കും. ഇവ്വിധം തന്നെ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഒരു വസ്തുവിനും ദൈവത്തെപ്പോലെ കാണാനോ കേൾക്കാനോ അറിയാനോ മനസ്സിലാ ക്കാനോ ഉൾക്കൊള്ളാനോ കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. അവ യൊന്നും ദൈവത്തെപ്പോലെ സർവശക്തനോ സർവജ്ഞനോ അല്ല. അതേ സമയം അവയൊക്കെയും ദൈവത്തിന്റെ നിർമാണ വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെയും

സൃഷ്ടിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെയും ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അതിനാൽ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും അതിലുള്ള സകലതിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ മനുഷ്യന്റെ മേൽ നിയമനിർമാണത്തിന്റെ പരമാധികാരമുള്ളൂവെന്നും അവനെ മാത്രം വണങ്ങി, വഴങ്ങി, വിധേയമായി ജീവിക്കേണ്ടവനാണ് മനുഷ്യനെന്നും മതം പഠിപ്പിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥം പറയുന്നു: "മനുഷ്യരേ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരെയും സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തെ മാത്രം ആരാധിച്ച്, അനുസരിച്ച്, അടിപ്പെട്ട് ജീവിക്കുക." (ഖുർആൻ 2: 21)

കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായ അറിവ് ദൈവത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കുമില്ല. ദൈവദൂതന്മാർക്കുപോലും അവൻ അറിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിലുപരിയായി സ്വയം നേടാവുന്ന ഒന്നല്ല അഭൗതികജ്ഞാനമെന്നർഥം. അപ്രകാരംതന്നെ കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി അഭൗതിക മാർഗേണ ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ഗുണമോ ദോഷമോ ചെയ്യാൻ ദൈവത്തിനല്ലാതെ ലോകത്താർക്കും സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ ദൈവത്തോടല്ലാതെ മറ്റാരോടും പ്രാർഥനയോ സഹായാർഥനയോ അരുത്. നേർച്ചവഴിപാടുകളും ആരാധനാ കർമങ്ങളും അവനു മാത്രമേ അർപ്പിക്കാവൂ. ഇവ്വിധം ജീവിതത്തിന്റെ മുഴു മേഖലകളിലും ദൈവത്തെ മാത്രം അനുസരിച്ചും അവനെ മാത്രം ആരാധിച്ചും അടിപ്പെട്ടും ജീവിക്കണമെന്നാണ് ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യരാശിയോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

അതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ അടിസ്ഥാനം മരണത്തിനു ശേഷമുള്ള മറുലോക ജീവിതത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. നമുക്കേവർക്കും അറിയാവുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യരെല്ലാം മരണത്തിലൂടെ ഭൂമുഖത്തുനിന്ന് തിരോഭവിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ കർമഫലം ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ടല്ല ആരും മരണമടയുന്നത്. അനേകായിരം മനുഷ്യരെ കൊന്ന കൊലയാളികളും കൊടുംക്രൂരന്മാരും ഈ ലോകത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് അർഹമായ ശിക്ഷ നൽകാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കഴിയുകയുമില്ല. ഒരാളെ കൊന്നാൽ പരമാവധി നമുക്കയാളെ പകരം കൊല്ലാൻ സാധിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ, അങ്ങനെ നാം കൊല്ലുന്നത് കൊണ്ടുമാത്രം നീതി നടപ്പാക്കപ്പെടും എന്ന് പറയുക സാധ്യമല്ല. ഞാൻ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ അതിന്റെ പ്രയാസം അനുഭവിക്കുന്നത് എന്റെ സഹധർമിണിയും മക്കളുമാണ്. എന്നെ കൊന്ന കൊലയാളിക്ക്, വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതു കൊണ്ടുമാത്രം അവരനുഭവിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. ആരാണോ കൊല്ലപ്പെടുന്നത് അവരിലൂടെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവപ്പെടുന്നവർക്ക് ഘാതകൻ വധിക്കപ്പെടുക എന്നത് പരിഹാരമായി മാറുന്നില്ല. എന്നിട്ടും നീതിന്യായ കോടതികളും നിയമനടപടികളും വേണ്ടിവരുന്നത് ഭൂമിയിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ അതനിവാര്യമായതിനാലാണ്.

നീതി നടപ്പാക്കപ്പെടണമെന്നാഗ്രഹിക്കാത്ത ആരുമില്ല. ഓർമയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു സംഭവമിവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ ഒരു പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽവെച്ച് സോമൻ എന്നു പേരുള്ള സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ കൊല്ലപ്പെടുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തെ വധിച്ചത് അതേ സ്റ്റേഷനിലെ

സഹപ്രവർത്തകരായ പോലീസുകാരാണ് എന്ന് ജനം ധരിച്ചു. കേസ് കോടതിയിലെത്തിയപ്പോൾ, കീഴ്കോടതിയിൽവെച്ച് അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഹൈക്കോടതിയിലെത്തിയപ്പോൾ, എട്ടു കൊല്ലത്തിനു ശേഷം അവർ കുറ്റക്കാരല്ല എന്ന് വിധിയുണ്ടായി. അങ്ങനെ നീണ്ട നിരവധി വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ഘാതകരെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നവർ വിട്ടയക്കപ്പെട്ടു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ സോമന്റെ ഭാര്യ പൊട്ടിക്കരയുന്ന ചിത്രം മലയാളത്തിലെ എല്ലാ പ്രമുഖ പത്രങ്ങളിലും വരികയുണ്ടായി. നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ അന്തർദാഹത്തെയാണിത് അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഏതൊരാളും നീതി നടക്കണമെന്നു കൊതിക്കുന്നു. അതേ സമയം, ഒരിക്കലും ഇവിടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ നീതി നടപ്പാക്കുക സാധ്യമല്ല. പത്തും നൂറും ആയിരവും പതിനായിരവും ലക്ഷവും കോടിയും ആളുകളെ കൊന്നവരെ ആർക്കാണ് ഇവിടെ ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയുക? അതുപോലെത്തന്നെ നന്മ ചെയ്തവർക്ക് അർഹമായ രക്ഷയും ഇവിടെ ലഭിക്കാറില്ല. ഇത് രണ്ടും കിട്ടണമെന്ന് കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെത്തന്നെ അതു നടക്കാതെ, മനുഷ്യജീവിതം ഇവിടെ ഒടുങ്ങുകയാണ്. എത്ര അദ്ഭുതകരമായ ഒരു സൃഷ്ടി സംവിധാനത്തിന്റെ പര്യവസാനമാണിത് എന്നുകൂടി നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മനുഷ്യന്റെ ഘടന ഒരു നിമിഷം നിങ്ങളൊന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കൂ! നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകത്ത് 600 കോടിയിലേറെ മനുഷ്യരുണ്ട്. ഒരേ വായു ശ്വസിക്കുകയും വെള്ളം കുടിക്കുകയും ഒരേ ഭൂമിക്കു മുകളിൽ സൂര്യനു കീഴെ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ 600 കോടി മനുഷ്യരിൽ ഒരാൾക്കും മറ്റൊരാളെപ്പോലെയുള്ള മുഖമില്ല. രണ്ട് കൈകൊണ്ട് പൊത്തിയാലൊതുങ്ങുന്ന കൊച്ചു സ്ഥലമാണല്ലോ മനുഷ്യന്റെ മുഖം. എന്നാൽ നമ്മെപ്പോലെ മറ്റാരെങ്കിലുമുണ്ടോ? ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ ഹജ്ജ് വേളയിൽ ഒത്തുകൂടുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടുകാരെ അവിടെ കണ്ടാൽ നാം നിഷ്പ്രയാസം അവരെ തിരിച്ചറിയുന്നു. ശബരിമലയിൽ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ലക്ഷങ്ങൾ ഒത്തുകൂടിയാൽ നാം നമ്മുടെ നാട്ടുകാരനെ പ്രയാസമില്ലാതെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കാരണം, അവരെപ്പോലെ, നമ്മെപ്പോലെ ഇവിടെ വേറെ ആരുമില്ല. ഒരു നിമിഷം നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കൈവിരലുകളിലേക്കൊന്ന് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കൂ! നിങ്ങളുടെ തള്ളവിരൽ! എത്ര ചെറുതാണാ പ്രദേശം! സമർഥനായ ഒരു ചിത്രകാരന് അത്ര ചെറിയ സ്ഥലത്ത് ഒരു വസ്തുവിന്റെ എത്ര രൂപം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചു നോക്കൂ! എന്നാൽ ലോകത്ത് 600 കോടിയിലേറെ മനുഷ്യരുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഈ 600 കോടി മനുഷ്യരിൽ ഒരാൾക്കും മറ്റൊരാളുടേതുപോലൊരു കൈവിരലില്ല. എന്നല്ല മരിച്ചുപോയ കോടാനുകോടി മനുഷ്യരിലോ, ജനിക്കാനിരിക്കുന്ന കോടാനുകോടിയിലോ ആർക്കും നമ്മുടേതുപോലൊരു കൈവിരൽ ഇല്ല; ഉണ്ടാവുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, പ്രമാണങ്ങളിൽ തെളിവിനായി, നമ്മുടെ കൈവിരലടയാളങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത്. 14 നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ്

പ്രപഞ്ച നാഥൻ പറഞ്ഞു: “മനുഷ്യന്റെ വിരൽക്കൊടി വരെ കൃത്യമായി നിർമിക്കാൻ കഴിയുന്നവനല്ലോ നാം.”(ഖുർആൻ 75: 4)

കൈവിരലുകളുടെ ഈ സവിശേഷത ശാസ്ത്രീയമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഖുർആൻ അതിലേക്കു വെളിച്ചം വീശിയിട്ടുണ്ടെന്നർഥം. നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും ശരീരത്തിന് ഓരോ ഗന്ധമുണ്ട്. എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഗന്ധം പോലെ, നിങ്ങളുടെ ആരുടെയും ശരീരത്തിന് ഗന്ധമില്ല. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, കുറ്റവാളികളെ പിടികൂടുവാൻ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച പോലീസ് നായ്ക്കൾ മനുഷ്യ ശരീരത്തിന്റെ വാസനയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. എത്രമാത്രം ശാസ്ത്രീയവും ആസൂത്രിതവുമായാണ് സൃഷ്ടികർമം നടന്നതെന്ന് ഇതൊക്കെയും അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇത്രയേറെ വിദഗ്ധമായി സംവിധാനിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യം അർഥശൂന്യവും അനീതിപരവുമായിത്തീരുക തീരേ സംഭവ്യമല്ല. അതിനാൽ, നീതിപൂർവമായ ഒരു പര്യവസാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ അവന്റെ കർമഫലം അനുഭവിക്കുകതന്നെ വേണം. അതാണ് നീതിയുടെ തേട്ടം. അതേസമയം, ഭൂമിയിൽ വെച്ചത് സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ, മതം നമ്മോട് പറയുന്നു: മരണം എല്ലാറ്റിന്റെയും അന്ത്യമല്ല; മറിച്ച്, അതൊരു മാറ്റം മാത്രമത്രെ. ജീവിതം അവിരാമം തുടരുകതന്നെ ചെയ്യും. മരണശേഷം മറുലോകത്ത് വച്ചാണ് മനുഷ്യന്ന് അവന്റെ കർമഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരിക. ഓരോ മനുഷ്യന്നും അവൻ പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് ഉണ്ടാവുക. “ഓരോ മനുഷ്യനും അവൻ സമ്പാദിച്ചതിനു ബാധ്യസ്ഥനാണ്”(ഖുർആൻ 74: 38). “ആരെങ്കിലും അണുഅളവ് നന്മ ചെയ്താൽ അതിന്റെ ഫലമവനു ലഭിക്കും; ആരെങ്കിലും അണുഅളവ് തിന്മ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഫലവും” (ഖു. 99:11). അതിനാൽ ദൈവം നിശ്ചയിച്ച പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാൽ പ്രതിഫലമായി ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സ്വർഗം ലഭിക്കും. അവൻ വിലക്കിയ വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാലോ, അവൻ താക്കീതു ചെയ്ത ശിക്ഷ ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടിയും വരും.

നിങ്ങൾ എവിടെയെങ്കിലും ഒന്നു തൊട്ടാൽ ആ തൊട്ടേടത്ത് നിങ്ങളുടെ കൈവിരലടയാളങ്ങൾ പതിയുന്നു. ഏതെങ്കിലും വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാൽ, അതിന്റെ തെളിവായി നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഗന്ധം അന്തരീക്ഷത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ നശിക്കാതെ നിലനിൽക്കുന്നു. അതായത്, മനുഷ്യന്റെ കർമങ്ങളൊക്കെയും വളരെ കണിശമായും സൂക്ഷ്മമായുമിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. എല്ലാം അവന് അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ മരണശേഷം പരലോകത്ത് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടാതെ, മനുഷ്യന്റെ ഒരു വാക്കുമിവിടെ ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ മരണശേഷം മനുഷ്യൻ തന്റെ കർമങ്ങൾക്കനുസൃതമായി സ്വർഗമോ നരകമോ ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടിവരും.

അല്ലാഹു, സ്വർഗം, നരകം, മാലാഖമാർ, പിശാചുക്കൾ പോലുള്ള അഭൗതിക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എങ്ങനെയാണ് മനുഷ്യന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ

സാധിക്കുക? നമുക്കറിയാം: ഭൗതിക വിജ്ഞാനത്തിലെ ഓരോ ശാഖയ്ക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മാനദണ്ഡമുണ്ട്. രണ്ടും രണ്ടും ചേർന്നാൽ നാലാകുമെന്നും നാലിനെ നാലുകൊണ്ട് ഗുണിച്ചാൽ പതിനാറ് ആയിരിക്കുമെന്നുമുള്ള മാനദണ്ഡമുപയോഗിക്കാതെ ആർക്കും അരിത്തമെറ്റിക്സ് പഠിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒരു വൃത്തത്തിന് 360 ഡിഗ്രി ആണ്. ത്രികോണത്തിന് 180 ഡിഗ്രിയും. ഈ തത്ത്വം അംഗീകരിക്കാതെ ആർക്കും ജ്യാമിതീയ ശാസ്ത്രം പഠിക്കാനാവില്ല. ജ്യാമിതീയത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഉപയോഗിച്ച് ഭൂഗർഭശാസ്ത്രം പഠിക്കാനാവില്ല. ഭൂഗർഭശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമുപയോഗിച്ച് ശരീരശാസ്ത്രമോ ശരീരശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമുപയോഗിച്ച് ഗോളശാസ്ത്രമോ പഠിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിലെ വ്യത്യസ്ത ശാഖകൾക്ക് വ്യത്യസ്ത മാനദണ്ഡങ്ങൾ അനിവാര്യമാണെന്നർഥം.

എന്നാൽ ദൈവം, സ്വർഗം, നരകം, പരലോകം, മാലാഖമാർ, പിശാചുക്കൾ പോലുള്ള അഭൗതികമായ അറിവ് ആർജിക്കാൻ മനുഷ്യന്റെ വശം വല്ല മാധ്യമവുമുണ്ടോ? നാമിവിടെ ഒത്തുകൂടിയിരിക്കുന്നു എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. പക്ഷേ, ഇത് ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്, തന്റെ പരീക്ഷണശാലയിൽ, ടെസ്റ്റ്ട്യൂബിൽ തെളിയിക്കാൻ കഴിയുന്ന കാര്യമല്ല. കാരണം, ഈ അറിവ് നേടിയെടുക്കാനുള്ള മാനദണ്ഡം അതല്ല. ഇവ്വിധംതന്നെ അഭൗതികമായ അറിവ് ആർജിക്കാൻ മനുഷ്യന്റെ വശം ഒരൊറ്റ മാനദണ്ഡമേയുള്ളൂ. അത് സാധാരണ മനുഷ്യരിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തരായ, സവിശേഷരായ, തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദൈവദൂതരിലൂടെ ലഭ്യമായ ദൈവിക വിജ്ഞാനമാണ്. അഥവാ, ദിവ്യബോധനമാണ് അഭൗതിക ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏക മാധ്യമം. അറിവിന്റെ ആറാം സ്രോതസ്സാണത്. ഒരു കാര്യംകൂടി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജന്മനാ അന്ധനായ മനുഷ്യനോട് നാം ഇലയുടെ നിറം പച്ചയാണ്, പാലിന്റെ നിറം വെളുപ്പാണ്, കാക്കയുടെ നിറം കറുപ്പാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അയാൾക്കത് മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ, പറയുന്ന ആളെ വിശ്വസിക്കുകയല്ലാതെ നിർവാഹമില്ല. മറിച്ച്, വർണത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നവരെയൊക്കെ അന്ധനായ ഈ മനുഷ്യൻ അവിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ലോകംതന്നെ അയാൾക്ക് അന്യമായിരിക്കും. അവ്വിധം തന്നെയാണ്, മനുഷ്യരിൽനിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട, ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും കളവ് പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത, ആരെയും ദ്രോഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത; സ്വഭാവം, പെരുമാറ്റം, സമീപനം, ജീവിതരീതി പോലുള്ളവയാൽ സവിശേഷരായ ദൈവദൂതന്മാരിലൂടെ ലഭ്യമായ ദിവ്യസന്ദേശത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവരുടെയും അവസ്ഥ. സത്യസന്ധത ആരാലും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഈ പ്രവാചകന്മാരെ അംഗീകരിക്കാത്തവർക്ക് അഭൗതിക ജ്ഞാനത്തിന്റെ വിശാലമായ ലോകം എന്നും അന്യമായിരിക്കും. അഭൗതികജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് അറിവു നൽകിയ ദൈവദൂതന്മാർ ലോകത്തിലെ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും, എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങളിലും നിയോഗിതരായിട്ടുണ്ട്. ഒരു ലക്ഷത്തിലേറെ പ്രവാചകന്മാർ, ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ, ചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധ ദശാസന്ധികളിലായി മാനവ സമൂഹത്തിന്റെ മാർഗ

ദർശനത്തിനായി നിയോഗിതരായിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആ ദൈവദൂതന്മാരൊക്കെയും മനുഷ്യ സമൂഹത്തോട് പറഞ്ഞത് ഒരേ കാര്യമായിരുന്നു: "നിങ്ങൾ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പിന്നിലെ പരാശക്തിയായ പടച്ചതമ്പുരാന് മാത്രം വണങ്ങി, വഴങ്ങി, വിധേയമായി അവനെ മാത്രം ആരാധിച്ച്, അനുസരിച്ച്, അടിപ്പെട്ട് ജീവിക്കുക. അവന്റെ അധികാര വശങ്ങളിൽ അനർഹമായി കടന്നുകയറാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ ധിക്കാരികളെയും അതിക്രമകാരികളെയും നിരാകരിക്കുക".

ഇന്ത്യയിൽ, ആഫ്രിക്കയിൽ, അമേരിക്കയിൽ, അറബു നാടുകളിൽ ലോകമെങ്ങും ഇത്തരം ദൈവദൂതന്മാർ നിയോഗിതരായിട്ടുണ്ട്. ആ ദൈവദൂതന്മാരിലെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയാണ് അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് നബി തിരുമേനി. അദ്ദേഹം പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറം അറേബ്യൻ മരുഭൂമിയിൽ ദൈവിക സന്മാർഗവുമായി നിയോഗിതനായി. 'സത്യസന്ധൻ' എന്ന അപരനാമത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. നബിതിരുമേനി ഉൾപ്പെടെ ലോകത്ത് നിയോഗിതരായ, എല്ലാ ദൈവദൂതന്മാരെയും അംഗീകരിക്കുകയും എല്ലാവരിലും വിശ്വസിക്കുകയും വേണമെന്നാണ് ഇസ്‌ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൂന്നാമത്തെ മൗലിക വിശ്വാസം ഇതത്രെ.

അതോടൊപ്പംതന്നെ ഇസ്‌ലാം മൂന്നു ബന്ധങ്ങൾ എവ്വിധമാവണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നു: മനുഷ്യനും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം, മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. മനുഷ്യനും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശക്തി പ്രാപിച്ച് സുദൃഢമാകാനും, മനുഷ്യാത്മാവ് ഉൽക്കർഷമാർജിച്ച് ദിവ്യസാമീപ്യം നേടാനുമായി ഇസ്‌ലാം നിശ്ചയിച്ച മാർഗമാണ് ആരാധനാകർമങ്ങൾ. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം മനുഷ്യന് ഒരു പാട് അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകി. വിവരിക്കാനാവാത്ത സൗകര്യങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്തു. ഈ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുമുള്ള നന്ദിപ്രകടനമാണ് ആരാധനാ കർമങ്ങൾ. ഇസ്‌ലാം അതിപ്രധാനമായ നാലു ആരാധനാകർമങ്ങൾ നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് നമസ്കാരമാണ്. അത് മനുഷ്യനെ ദൈവവുമായി അടുപ്പിക്കാനുള്ള ഉപാധിയാണ്. മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്രഷ്ടാവുമായി നടത്തുന്ന സ്വകാര്യ ഭാഷണമാണ് നമസ്കാരം. അതോടൊപ്പം തന്നെ ദൈവസന്നിധാനത്തിലേക്കുള്ള മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ തീർഥയാത്രയും.

വിശ്വാസികൾ നമസ്കരിക്കുമ്പോൾ- നിങ്ങൾ പലപ്പോഴും അത് കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും- അണിയണിയായി നിൽക്കുന്നു. അതിനു മുമ്പായി അംഗശുദ്ധി വരുത്തുന്നു. അതിലൂടെ ശരീരത്തിന്റെ അഗ്രാംശങ്ങൾ വൃത്തിയാക്കുക മാത്രമല്ല വിശ്വാസി ചെയ്യുന്നത്. മറിച്ച്, താൻ വൃത്തിയുള്ളവനാണെന്ന് സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുകയും സ്വന്തത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും കൂടിയാണ്. അങ്ങനെ വൃത്തിയുള്ളവരായാണ് മുസ്‌ലിംകൾ നമസ്കാരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നത്. അപ്പോഴവർ നിൽക്കുന്നത് യഥാർഥത്തിൽ തറയിലല്ല; താരാപഥങ്ങൾക്കപ്പുറം ദൈവസന്നിധിയിലാണ്. ആ ബോധം ഓരോ വിശ്വാസിയും സ്വയം ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതുണ്ട്. നമസ്കാരവേളയിൽ

ഓരോ ഭക്തനും അവന്റെ വീടിനോട്, നാടിനോട്, കച്ചവടത്തോട്, കൃഷിയോട്, ഉദ്യോഗത്തോട്, കുടുംബത്തോട്, കൂട്ടുകാരോട്, അങ്ങനെ എല്ലാറ്റിനോടും വിടപറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിലേക്ക് തീർഥയാത്ര നടത്തുകയും ദൈവവുമായി സ്വകാര്യഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ ആത്മീയമായി ഔന്നത്യവും ഉൽക്കർഷയും നേടുകയും ദൈവോന്മുഖനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടൊപ്പം നമസ്കാരം മനുഷ്യരിൽ രണ്ട് മഹദ്ഗുണങ്ങൾ കൂടി വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിലൊന്ന് സാമൂഹിക അവബോധമാണ്. ഒരു മനുഷ്യൻ മരുഭൂമിയിൽ തനിച്ചായിരിക്കുമ്പോഴും നമസ്കാരവേളയിൽ അയാൾ പറയേണ്ടത്, 'ഞങ്ങൾ നിനക്കു മാത്രം വണങ്ങി ജീവിക്കുന്നു' എന്നാണ്. ദൈവമേ, ഞാൻ നിനക്കു മാത്രം വണങ്ങി ജീവിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അയാളുടെ നമസ്കാരം സ്വീകാര്യമാവുകയില്ല. 'ഞങ്ങൾ' എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടതുണ്ട്. ആരാണ് ഈ 'ഞങ്ങൾ?' ലോകമെങ്ങുമുള്ള സച്ചരിതരായ മുഴുവൻ ദൈവദാസന്മാരെയും ആ വാക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. നമസ്കാരം മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ, ഒരിടത്ത് വിശ്വാസി പ്രാർഥിക്കുന്നു: "സച്ചരിതരായ മുഴുവൻ ദൈവദാസന്മാർക്കും നീ രക്ഷയും അനുഗ്രഹവും നൽകേണമേ" എന്ന്. ഓരോ ദിവസവും അഞ്ചുനേരം, ഓരോ മുസ്‌ലിമും ഇവ്വിധം പ്രാർഥിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥമാണ്. എന്താണിതിന്റെ അർഥം? മനുഷ്യാരംഭം മുതൽ ലോകാവസാനം വരെയുള്ള എല്ലാ പ്രദേശത്തെയും മുഴുവൻ തലമുറകളിലെയും സച്ചരിതരായ സമസ്ത ദൈവദാസന്മാർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർഥനയാണിത്. കാല-ദേശ-വർഗ-വർണഭേദങ്ങൾക്കതീതനായ വിശ്വ പൗരനാക്കി വിശ്വാസിയെ വാർത്ത് വളർത്തിയെടുക്കുന്ന വിശുദ്ധ കർമമാണ് നമസ്കാരമെന്നർഥം. അത് വിശ്വാസിയെ വ്യക്തിവൃത്തത്തിന്റെ സങ്കുചിതതലത്തിൽനിന്ന് സാമൂഹികതയുടെ അതിരുകളില്ലാത്ത സാമ്രാജ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു.

അതോടൊപ്പം മുസ്‌ലിംകൾ നമസ്കരിക്കാൻ ഒരേ നേതാവിന്റെ കീഴിൽ ഒരേ ദിശയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ് അണിയണിയായാണ് നിൽക്കുക. അതവരിൽ സമത്വ വികാരം വളർത്തുന്നു. ആദ്യമായി പള്ളിയിൽ എത്തുന്നത് ശിപായി ആണെന്ന് സങ്കൽപിക്കുക, പിന്നീടെത്തുന്നത് കലക്ടറും. എങ്കിൽ കലക്ടർ തല വെക്കേണ്ടത് ശിപായിയുടെ കാലിന്റെ അടുത്താണ്. ആദ്യം എത്തിയത് പ്യൂൺ; പിന്നീട് മന്ത്രിയും. എങ്കിൽ മന്ത്രിയുടെ തല വെക്കേണ്ടത് പ്യൂണിന്റെ കാലിന്റെയടുത്താണ്. "ഇയാൾ എന്റെ ഓഫീസിലെ ശിപായി ആണ്. എന്റെ തല അയാളുടെ കാലിന്റെ അടുത്ത് വെക്കുകയില്ല" എന്ന് ആരെങ്കിലും തീരുമാനിച്ചാൽ അയാൾക്ക് നമസ്കാരമില്ല. രാജാവാകട്ടെ, ചക്രവർത്തിയാകട്ടെ, പ്രമാണിയാകട്ടെ, ആരായാലും ശരി, ആദ്യം എത്തുന്നവരുടെ കാലിന്റെ അടുത്ത് അവരുടെ തല വെക്കുക തന്നെ വേണം. ഇത് വളർത്തിയെടുക്കുന്ന സമത്വ വികാരവും വിനയവും അസദൃശമത്രെ.

അവ്വിധം തന്നെയാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആരാധനാ കർമമായ നോമ്പ്. മുസ്‌ലിംകൾ നീണ്ട ഒരു മാസക്കാലം, പ്രഭാതം മുതൽ

പ്രദോഷം വരെ അന്നപാനീയങ്ങളുപേക്ഷിച്ച് വ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഇത് ദൈവത്തിനുള്ള ആരാധനയാണ്. ആത്മനിയന്ത്രണത്തിലൂടെ ശിക്ഷണവും സംസ്കൃതിയും വളർത്തുന്ന ഉപാസനയാണ്.

തിന്നണമെന്ന് തോന്നുന്നതെല്ലാം തിന്നുകയും കുടിക്കണമെന്ന് കൊതിക്കുന്നതൊക്കെ കുടിക്കുകയും കാണണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം നോക്കുകയും പറയണമെന്ന് തോന്നുന്നതൊക്കെ വിളിച്ചു പറയുകയും ചെയ്യുന്ന താന്തോന്നികൾ മൃഗസമാനരാണല്ലോ. അഥവാ, ജന്മവാസനകളുടെ നിർവിഘ്നമായ നിർവഹണം ജന്തുപരമാണ്; അതിന്റെ നിയന്ത്രണം മാനുഷികവും. മോഹങ്ങളെ മെരുക്കിയെടുക്കാനും ഇഛകളെ നിയന്ത്രിക്കാനും വികാരവിചാരങ്ങളുടെ മേൽ മേധാവിത്വം പുലർത്താനുമുള്ള ശക്തമായ പരിശീലനമാണല്ലോ വ്രതാനുഷ്ഠാനം. വിശപ്പും ദാഹവും സഹിക്കുന്നതിലൂടെ സംയമനം ശീലിപ്പിക്കുന്ന ഈ ആരാധനാകർമം ഭക്തി വളർത്താനുള്ള ശക്തമായ ഉപാധികൂടിയാണ്. അതോടൊപ്പം വ്രതാനുഷ്ഠാനം സാമൂഹിക വികാരം വളർത്തുന്നതിൽ അനൽപമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. നോമ്പനുഷ്ഠിക്കുന്ന വിശ്വാസി ഉപവാസ വേളയിൽ, ആരോടെങ്കിലും മോശമായി പെരുമാറുകയോ സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയാളുടെ നോമ്പ് പാഴ്വേലയായി പരിണമിക്കുന്നു. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: "ആരെങ്കിലും വ്യാജവാക്കുകളും വ്യാജവൃത്തികളും ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അയാൾ ആഹാരപാനീയങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല."

സഹജീവികളോടുള്ള ബന്ധം മോശമായാൽ ദൈവത്തിനുള്ള ആരാധനാകർമം പോലും വ്യർഥമായിത്തീരുമെന്നർഥം. അതോടൊപ്പം വ്രതാനുഷ്ഠാനം വളർത്തിയെടുക്കുന്ന സമത്വ വികാരവും ശ്രദ്ധേയമത്രെ. ലോകമെങ്ങുമുള്ള മുഴുവൻ വിശ്വാസികളും നിശ്ചിതസമയത്ത് അന്നപാനീയങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് വിശപ്പും ദാഹവും അനുഭവിക്കുന്നു. സമ്പന്നർക്കും ദരിദ്രർക്കുമിടയിൽ ഒരുവിധ വിവേചനവുമില്ല.

സകാത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. വ്രതാനുഷ്ഠാനം ശരീരം തന്റേതല്ലെന്നും ദൈവത്തിന്നവകാശപ്പെട്ടതും അവന്റെ നിർദേശാനുസരണം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുമാണെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നപോലെത്തന്നെ, സമ്പത്ത് തന്റേതല്ലെന്നും ദൈവത്തിന്റേതാണെന്നും അവൻ ആജ്ഞാപിക്കും വിധം വിനിയോഗിക്കാനുള്ളതാണെന്നുമുള്ള സത്യം സർവാത്മനാ സമ്മതിച്ച് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ആരാധനാകർമമാണ് സകാത്ത്. വിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ സമ്പത്തിന്റെ നിശ്ചിതമായ അംശം നിർബന്ധമായും ദാനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഇത് ദൈവത്തിനുള്ള ആരാധനയാണ്. ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരുപാസന. എന്നാൽ ആരാണ് ഇതിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കൾ? ഒരിക്കലും പണം കെട്ടിപ്പൂട്ടി ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കലേക്ക് പാർസൽ അയക്കുക സാധ്യമല്ല. മറിച്ച് ഭൂമിയിലെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന, ദരിദ്രരായ, പാവങ്ങളായ, അശരണരായ, അഗതികളായ, കടംകൊണ്ട് വലഞ്ഞ മനുഷ്യർക്കാണ് ആ ധനം നൽകേണ്ടത്. ദൈവത്തിനുള്ള ഈ ആരാധനയുടെ ഗുണഭോക്താക്കൾ സമൂഹത്തിന്റെ താഴേ തട്ടിലുള്ള മനുഷ്യരാണ് എന്നർഥം.

ഇസ്‌ലാമിലെ മറ്റൊരു ആരാധനാ കർമം ഹജ്ജ് ആണ്. പതിനായിര ക്കണക്കിന് രൂപ ചെലവഴിച്ചു മാത്രം നിർവഹിക്കാവുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ ഉപാസനയാണത്. പക്ഷേ, ആ ആരാധന സ്വീകാര്യമാകണമെങ്കിൽ ഹജ്ജ് വേളയിൽ ഒരിക്കലും തന്റെ സഹജീവിയുമായി ശണ്ഠ കൂടുക പോലുമരുത്. എന്നല്ല; വിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ പോലും പാടില്ല. "നിർണിത മാസങ്ങളിൽ ഹജ്ജ് ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചവർ ഹജ്ജുവേളയിൽ സ്ത്രീസംസർഗവും പാപവൃത്തികളും വാദവിവാദങ്ങളും വർജിക്കേണ്ടതാണ്." (ഖുർആൻ 2: 197).

മനുഷ്യരുമായുള്ള ബന്ധം നന്നാക്കാത്ത ഭക്തന്റെ ആരാധനകളൊക്കെയും പാഴ്‌വേലകളാണ് എന്നാണ് ഇസ്‌ലാമിവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം ഹജ്ജ് വിശ്വാസികളിൽ വളർത്തുന്ന സമത്വവികാരം വിസ്മയജന്യമത്രെ.

ലോകത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും എത്തിച്ചേരുന്ന ഭിന്ന ഭാഷക്കാരും ഭിന്ന പ്രകൃതക്കാരുമായ ആളുകൾ അവിടെ എല്ലാ വേഷവും അഴിച്ചുമാറ്റി ഒരേ വേഷമണിയുന്നു; ഒരേ ഭാഷ സ്വീകരിക്കുന്നു; ഒരേ മന്ത്രവും ഒരേ മുദ്രാവാക്യവും ഉരുവിടുന്നു. എല്ലാവരുടെയും ലക്ഷ്യം ഒന്ന്; ഭാഷ ഒന്ന്; മന്ത്രം ഒന്ന്; മുദ്രാവാക്യമൊന്ന്; അനുഷ്ഠാനമൊന്ന്; ആരാധനയൊന്ന്. വർഗ-വർണ-ദേശ-ഭാഷാഭേദങ്ങൾക്കതീതമായി മനുഷ്യരാശിയിവിടെ ഒരേകകമായി മാറുകയാണ്. സമത്വത്തിന്റെ എത്ര മധുര മനോജ്ഞമായ നിദർശനമാണ് ഹജ്ജെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കൂ! അതോടൊപ്പം ഹജ്ജ് മൂന്ന് മഹൽ വ്യക്തികളുടെ അവിസ്മരണീയമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുമായാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇബ്റാഹീം പ്രവാചകൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ഇസ്മാഈൽ നബി, സഹധർമിണി ഹാജറാബീവി. വേണമെങ്കിൽ നമുക്ക് പറയാം ഇബ്റാഹീം നബി ഉന്നത കുലജാതനായിരുന്നു; അമേലു വർഗത്തിലെ അംഗം. എന്നാൽ ഹാജറയോ! സമകാലീന സമൂഹത്തിന്റെയും മനുഷ്യസമൂഹത്തിലെ എക്കാലത്തെയും ഭൗതിക മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച്, നാല് പോരായ്മകളുടെ പ്രതീകമായിരുന്നു ഹാജറ. ഒന്നാമതായി അവർ അടിമയായിരുന്നു. നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ അടിമകൾ എന്നും എവിടെയും അവഗണിക്കപ്പെടുന്നവരാണ്. ചിരിക്കാനും കരയാനും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തവർ. സ്വന്തമായ തീരുമാനമോ അസ്തിത്വമോ ഇല്ലാത്തവർ. യജമാനന്റെ വിരലനക്കങ്ങൾക്കും അധരചലനങ്ങൾക്കുമനുസരിച്ച് ചരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവർ. എക്കാലവും തുല്യതയില്ലാത്ത പീഡനങ്ങളേറ്റുവാങ്ങേണ്ടിവന്ന പ്രസ്തുത വർഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായിരുന്നു അവർ.

രണ്ടാമതായി, ഹാജറ കറുത്തവളായിരുന്നു. ആധുനിക നാഗരിക പരിഷ്കൃത സമൂഹങ്ങൾ പോലും കറുത്തവരെ അവഗണിക്കുകയും അകറ്റിനിർത്തുകയുമാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. ഇവ്വിധം ഏവരാലും തഴയപ്പെടുന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധി ആയിരുന്നു ഹാജറ. മൂന്നാമതായി, ഹാജറ ഒരു വിദേശി ആയിരുന്നു. വിദേശി എന്ന മൂന്നക്ഷരം പേറുന്ന പ്രതിസന്ധികളെക്കുറിച്ച്, വിശ്വമാകെ ഒരു ഗ്രാമമായി മാറിയ സമകാലിക സമൂഹത്തിൽ പോലും ആരെയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. നാലാമതായി, ഹാജറ പെണ്ണായിരുന്നു. പെണ്ണ് എപ്പോഴും എവിടെയും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവളാണ്. സാധാ

രണ സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് ഈ നാല് പോരായ്മകളുടെ പ്രതീകമായ ഹാജറ എന്ന പെണ്ണ്, രണ്ട് പർവതങ്ങളിൽ കയറിനിന്നു; ദൈവത്തെ ആരാധിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല, ഉപാസന നിർവഹിക്കാനുമല്ല, അതേപോലെത്തന്നെ അർച്ചനകളും പ്രാർഥനകളും കീർത്തനങ്ങളും നടത്താനുമല്ല, പിന്നെയോ! ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ കുഞ്ഞിന് വെള്ളം തേടിയായിരുന്നു അവർ രണ്ട് മലകളിൽ കയറിനിന്നത്. ആ രണ്ടു മലകളും ഹാജറയെന്ന, കറുത്തവളായ വിദേശിയായ അടിമപ്പെണ്ണിന്റെ പാദസ്പർശം പതിഞ്ഞതിനാൽ, ദൈവ ചിഹ്നങ്ങളായി മാറി.

"തീർച്ചയായും സഫയും മർവയും ദൈവചിഹ്നങ്ങളാണ്" (ഖുർആൻ 2: 158). ഹാജറയുടെ പാദസ്പർശമേറ്റതിനാൽ ആ മലകൾ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ, സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലൂടെ വരുന്ന പുരുഷാന്തരങ്ങൾ ഹജ്ജ് വേളയിൽ കയറി നിൽക്കേണ്ട ഇടങ്ങളായി; അല്ലാഹുവിന്റെ അടയാളങ്ങളായി മാറുകയായിരുന്നു. അന്ന് ഹാജറാബീവിയെന്ന സ്ത്രീ നടന്ന വഴിയിലൂടെ, അവർ നടന്നപോലെ ഹജ്ജ് വേളയിൽ ഓരോ വിശ്വാസിയും നടന്നുനീങ്ങേണ്ടതുണ്ട്. ഹജ്ജ് നിർവഹിക്കുന്നയാൾ പ്രഭുവാകട്ടെ, പ്രമാണിയാകട്ടെ, രാജാവാകട്ടെ, ചക്രവർത്തിയാകട്ടെ ആരായാലും നാലായിരം വർഷം മുമ്പ് കറുത്തവളായ ഒരടിമപ്പെണ്ണ് കയറിനിന്നിടത്ത് കയറി നിൽക്കുകയും അവർ നടന്ന വഴിയിലൂടെ, അവർ നടന്നതുപോലെ നടക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതവരിൽ വിനയത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും വികാരങ്ങൾ വളർത്താതിരിക്കില്ല. ഇങ്ങനെ ആരാധനാ കർമങ്ങൾ സാമൂഹികമായ അവബോധം വളർത്തുന്നതോടൊപ്പം സമത്വബോധം സജീവമാക്കുന്നു. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവവുമായി മനുഷ്യനെ അടുപ്പിക്കുന്നു. മണ്ണിൽ കാലൂന്നിയ മനുഷ്യനെ മണ്ണിന്റെയും വിണ്ണിന്റെയും നാഥനുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിലേക്ക് ആത്മാവിന് തീർഥയാത്ര നടത്താനുള്ള അസുലഭമായ അവസരങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം അവ മനുഷ്യനെ വളരെയേറെ വിനീതനാക്കുന്നു. നമസ്കാരം എന്ന അതിശ്രേഷ്ഠമായ ആരാധനാകർമത്തിൽ മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉച്ചരിക്കുന്ന പദം 'അല്ലാഹു അക്ബർ' എന്നാണല്ലോ. അതിന്റെ അർഥം അറിയാത്തതിനാൽ പലരും അതേക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ തെറ്റിദ്ധാരണയിലാണ്. അല്ലാഹുവാണ് ഏറ്റവും വലിയവൻ എന്നാണ് അതിന്റെ അർഥം. അഥവാ, ഞാൻ ചെറിയവനാണ്. നിസ്സാരനാണ്. എന്റെ താൽപര്യങ്ങളും ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെയും അവന്റെ ശാസനകളുടെയും മുമ്പിൽ അവഗണിക്കപ്പെടാവുന്നവയാണ്. പ്രപഞ്ചവും അതിലെ സമസ്ത വസ്തുക്കളും ചെറുതും നിസ്സാരവുമാണെന്നും വലിയവനും മഹാനും ദൈവം മാത്രമാണെന്നും ഞാനിതാ എന്നെ അവനുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും ദിനേന അഞ്ചുതവണ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണല്ലോ വിശ്വാസി ചെയ്യുന്നത്.

ലോകത്തിലെ എല്ലാ കുഴപ്പങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനകാരണം അഹങ്കാരമാണല്ലോ. ഞാനാണ് വലിയവൻ, കാര്യം തീരുമാനിക്കേണ്ടത് ഞാനാണ്- ഈ ചിന്തയാണ് ആദിപാപം തൊട്ട് സകല കുറ്റങ്ങളുടെയും കുഴപ്പങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന കാരണമെന്നത് സുവിദിതമത്രെ. വിശ്വാസി ഒരു ദിവസം നന്നെച്ചുരുങ്ങിയത് 94 പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അല്ലാഹു അക്ബർ എന്ന് നമ

സ്കാരവേളയിൽ പറയേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ പറയുന്നതിലൂടെ അവൻ ഏറെ വിനീതനായി മാറുന്നു. അഥവാ അങ്ങനെ മാറേണ്ടതുണ്ട്.

ഒരു കാര്യംകൂടി ഇവിടെ വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധം മോശമായാൽ എല്ലാ ആരാധനാകർമങ്ങളും പാഴ്‌വേലയായി പരിണമിക്കും. ഒരിക്കൽ പ്രവാചകൻ തിരുമേനി തന്റെ അനുചരന്മാരോട് ചോദിച്ചു:

"പാപ്പരായവർ ആരെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?" അവർ പറഞ്ഞു: "ഞങ്ങൾക്കിടയിലെ പാപ്പർ ദിർഹമും ദീനാറും ജീവിതവിഭവവുമില്ലാത്തവരാണ്." അപ്പോൾ അവിടന്ന് അറിയിച്ചു: "എന്റെ സമുദായത്തിലെ പാപ്പർ അന്ത്യദിനത്തിൽ താൻ നിർവഹിച്ച നമസ്കാരവും നോമ്പും സകാത്തുമായി വരുന്നവനാണ്. പക്ഷേ, അയാൾ ഒരാളെ ചീത്ത പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരാൾക്കെതിരെ അപവാദം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. വേറൊരാളുടെ ധനം ആഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിയുമൊരുത്തന്റെ രക്തം ചിന്തിയിരിക്കുന്നു. വേറൊരുത്തനെ അടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അയാളുടെ നന്മകൾ അവർക്ക് നല്കപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, ബാധ്യതകൾ കൊടുത്തു തീരുംമുമ്പേ അയാളുടെ നന്മകൾ തീർന്നുപോകുന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ പാപങ്ങൾ അയാൾക്ക് നല്കപ്പെടും. അങ്ങനെ അയാൾ നരകത്തിലെറിയപ്പെടുന്നു." (മുസ്‌ലിം)

വിശദീകരണമാവശ്യമില്ലാത്ത വിധം വ്യക്തമാണിതിന്റെ ആശയം. ആരാധനകളുടെ സദ്ഫലങ്ങൾ പോലും സഹജീവികളോട് അന്യായം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ആസ്വദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, തങ്ങളാൽ ദ്രോഹിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ പാപങ്ങൾ അവർ ചുമക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്യും. ദൈവിക മതം മനുഷ്യന്നും മാനുഷിക ബന്ധങ്ങൾക്കും കല്പിക്കുന്ന സ്ഥാനമാണിത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. അത് മനുഷ്യനെ അത്യധികം ആദരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ആരാധനാകർമമായ നമസ്കാരം പതിനായിരക്കണക്കിന് ആളുകൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകി നിർവഹിക്കുമ്പോൾ ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയുടെ നിലക്കാത്ത കരച്ചിൽ കേട്ടാൽ നമസ്കാരം ദീർഘിപ്പിക്കാതെ ലഘൂകരിക്കണമെന്ന് പ്രവാചകൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആ കുട്ടി കരഞ്ഞ് കരഞ്ഞ് മരിക്കുമോയെന്ന ആശങ്കയല്ല അതിനു പറഞ്ഞ കാരണം. പിന്നെയോ, ആ കരയുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ മാതാവിന്റെ മനസ്സ് വേദനിക്കുമെന്നതാണ്. ഒരു മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ വേദനക്ക് മതം നല്കിയ പരിഗണനയാണിത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

മരണാനന്തരം മറുലോകത്ത് മനുഷ്യനെ വിചാരണക്കു വിധേയമാക്കുമ്പോൾ ദൈവം മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനത്ത് തന്നെ നിർത്തി മനുഷ്യനോടു ചെയ്ത അനീതി തന്നോടുള്ളതായി പരിഗണിക്കുമെന്ന് മതം പഠിപ്പിക്കുന്നു. അന്ന് അല്ലാഹു പറയും: "ഹേ മനുഷ്യാ, ഞാൻ രോഗിയായപ്പോൾ നീയെന്നെ സന്ദർശിച്ചില്ല. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ചോദിക്കും: എന്റെ നാഥാ, ഞാൻ നിന്നെ സന്ദർശിക്കുകയോ? അന്നേരം അല്ലാഹു പറയും: എന്റെ ഇന്ന അടിമ രോഗിയായത് നീ അറിഞ്ഞില്ലേ? എന്നിട്ട് നീ അവനെ സന്ദർശിച്ചില്ല. അവനെ സന്ദർശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവന്റെ അടുത്ത് എന്നെ നീ കാണുമായിരുന്നുവെന്ന് നിനക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടേ? ഹേ മനുഷ്യാ, നിന്നോട് ഞാൻ ഭക്ഷണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, നീ എനിക്ക് ഭക്ഷണം തന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ പറയും: എന്റെ നാഥാ, നീ ലോക രക്ഷിതാവല്ലേ? ഞാൻ നിന ക്കെങ്ങനെ ആഹാരം നല്കും? അല്ലാഹു പറയും: എന്റെ ഇന്ന അടിമ നിന്നോട് ആഹാരം ആവശ്യപ്പെട്ടത് നിനക്കറിയില്ലേ? എന്നിട്ട് നീ അവന് ആഹാരം കൊടുത്തില്ല. നീ അവന് ആഹാരം നല്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് എന്റെ അടുത്ത് കാണുമായിരുന്നുവെന്ന് നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? മനുഷ്യാ, ഞാൻ നിന്നോട് കുടിനീര് ആവശ്യപ്പെട്ടു. നീ എനിക്ക് വെള്ളം തന്നില്ല. മനുഷ്യൻ പറയും: എന്റെ നാഥാ, നീ സർവലോക രക്ഷിതാവ്. ഞാൻ എങ്ങനെ നിനക്ക് വെള്ളം തരും? അല്ലാഹു പറയും: എന്റെ ഇന്ന അടിമ നിന്നോട് വെള്ളം ചോദിച്ചു. നീ അവന് കൊടുത്തില്ല. നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ, നീ കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് എന്റെ അടുത്ത് കാണുമായിരുന്നു വെന്ന്?" (ബുഖാരി)

മാതാപിതാക്കൾ, മക്കൾ, ഭാര്യാ ഭർത്താക്കന്മാർ, അയൽക്കാർ, അഗ തികൾ, അനാഥർ, ഭരണാധികാരികൾ, ഭരണീയർ തുടങ്ങി സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലുമുള്ളവരോടും ബന്ധപ്പെടേണ്ടത് എവ്വിധമാണെന്ന് മതം വ്യക്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രായാധിക്യത്തിന്റെ പാരവശ്യത്താൽ പ്രയാസപ്പെടുന്ന മാതാപിതാ ക്കൾക്ക് അലോസരമുണ്ടാകുന്ന ഒരക്ഷരംപോലും ഉരിയാടരുതെന്ന് മതമ നുശാസിക്കുന്നു. "നിന്റെ നാഥൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു; നിങ്ങൾ അവനു മാത്ര മല്ലാതെ മറ്റാരെയും ആരാധിക്കുകയോ അടിപ്പെടുകയോ അരുത്. മാതാ പിതാക്കളോട് നല്ല നിലയിൽ വർത്തിക്കണം. അവരിലൊരാളോ രണ്ടുപേ രുമോ വാർധക്യ ബാധിതരായി നിന്നോടൊപ്പമുണ്ടായാൽ അവരോട് 'ഛെ' എന്നു പോലും പറയരുത്. പരുഷമായി സംസാരിക്കരുത്. മറിച്ച് ആദര വോടെ സംസാരിക്കുക, കനിവോടും കാരുണ്യത്തോടുംകൂടെ വിനീതരായി വർത്തിക്കുക, ഇങ്ങനെ പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്യുക: നാഥാ! എന്റെ കുട്ടി ക്കാലത്ത് അവരെന്നെ എവ്വിധം സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടെ പരിചരിച്ചു വോ അവ്വിധം നീ അവർക്ക് കാരുണ്യമരുളേണമേ." (ഖുർആൻ 17: 23, 24)

മാതാപിതാക്കളുടെ പ്രീതി നേടുന്നവർക്കേ ദൈവപ്രീതി ലഭിക്കുക യുള്ളൂവെന്നും അവരുടെ കോപം ദൈവകോപത്തിന് കാരണമാകുമെന്നും ഇസ്‌ലാം കണിശമായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ദമ്പതികൾക്കിടയിലെ സമീപനവും പെരുമാറ്റവും എവ്വിധമായിരിക്കണമെന്നും അത് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അയൽക്കാരെയും അതിഥികളെയും ആദരിക്കാത്തവർ വിശ്വാസികളല്ലെന്ന് വിളംബരം ചെയ്യുന്ന ഇസ്‌ലാം അവരോടുള്ള ബാധ്യതകൾ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അടിയാളരെ മോചിപ്പിക്കൽ, അവശർക്ക് ആശ്വാസമേകൽ, അശര ണർക്ക് അഭയം നൽകൽ, അനാഥരെ ആദരിക്കൽ, അഗതികൾക്കുള്ള അന്നദാനം, കഷ്ടപ്പെടുന്നവരെ സഹായിക്കൽ, മർദിതരെ രക്ഷിക്കൽ ഇവ യൊക്കെ ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണത്തിൽ വിശ്വാസിയുടെ നിർബന്ധ ബാധ്യ തകളാണ്; ആരാധനാകർമങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ അതിവിശിഷ്ടമായ കൃത്യ ങ്ങളാണ്.

അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: "മതത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവൻ ആരെന്ന് നിന ക്കറിയാമോ? അവൻ അനാഥയെ ആട്ടിയകറ്റുന്നവനും അഗതിക്ക് ആഹാരം

കൊടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാത്തവനുമാണ്. ആ നമസ്കാരക്കാർക്ക് നാശം! അവർ തങ്ങളുടെ നമസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് അശ്രദ്ധരാണ്. അവർ ആളുകളെ കാണിക്കുകയാണ്. നിസ്സാരമായ ഉപകാരങ്ങൾപോലും വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." (ഖുർആൻ 107: 17)

സാധാരണഗതിയിൽ മതനിഷേധി എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവനാണ്, മതത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവനാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു പാഠഭേദമുണ്ട്. ഇത് മതത്തെക്കുറിച്ച ഒരു പുനർ വായനയാണ്. വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥം പറയുന്നു: അവൻ അനാഥയെ അവഗണിക്കുന്നവനാണ്, അഗതിക്ക് അവന്റെ ആഹാരം നൽകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാത്തവനാണ്. അവൻ നമസ്കരിക്കാത്തവനല്ല, നമസ്കരിക്കും, പക്ഷേ നമസ്കാരത്തിൽ അശ്രദ്ധനാണ്. ആളുകളെ കാണിക്കാൻ വേണ്ടി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവനാണ്. അതിനാൽ ആ നമസ്കാരത്തിന് ഒരു പ്രതിഫലനവുമില്ല. ഫലമോ, കൊച്ചു കൊച്ചു ഉപകാരങ്ങൾ തടയുന്നത് ഒഴിവാക്കാൻ പോലും അത് പ്രേരകമാകുന്നില്ല. ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ദൃഢവും സുശക്തവും ഭദ്രവും നീതിയുക്തവുമാവുന്നതുപോലെത്തന്നെ മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സ്നേഹ- കാരുണ്യ-വാത്സല്യ -ഗുണകാംക്ഷാ വികാരത്തിലധിഷ്ഠിതവും സുദൃഢവുമാവണമെന്നാണ് ഇസ്ലാമിവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

അവ്വിധം തന്നെയാണ് മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും. ഒരു പൂച്ചയെ കെട്ടിയിട്ട് പട്ടിണിക്കിട്ടതിന്റെ പേരിൽ ഒരു പെണ്ണ് നരകപ്രവേശത്തിനു കാരണമായി എന്നും ദാഹിച്ചുവലഞ്ഞ ഒരു പട്ടിക്ക് വെള്ളം കൊടുത്തതിന്റെ പേരിൽ പാപിയായ പെണ്ണ് സ്വർഗസ്ഥയായി എന്നും പ്രവാചകൻ തിരുമേനി പറയുകയുണ്ടായി. ഇത് മറ്റൊരു കാര്യമാണ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സമസ്ത സൃഷ്ടികളോടും ഉദാരപരമായ സമീപനമാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അനാവശ്യമായി അവയെയൊന്നും ദ്രോഹിക്കാവതല്ല. അകാരണമായി മരത്തെ കല്ലെറിയാൻ പോലും മതമനുവദിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ മൂന്നു ബന്ധങ്ങളെ കണിശമായി വിശകലനം ചെയ്ത് അവ യഥാവിധി പാലിക്കണമെന്ന് അനുശാസിക്കുന്ന ഇസ്ലാം, ഒരു സമ്പൂർണ ജീവിത വ്യവസ്ഥയാണ്. മാനവ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴു മേഖലകളിലേക്കും ആവശ്യമായ ഉപദേശ നിർദേശങ്ങളും നിയമക്രമങ്ങളും ധാർമികാധ്യാപനങ്ങളും അത് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എത്രത്തോളമെന്നാൽ, മനുഷ്യൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരനെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ അവന്റെ മുഖം എവ്വിധമാവണമെന്ന് കൂടി പ്രവാചകൻ പറയുകയുണ്ടായി.

ഒരാൾ തന്റെ കൂട്ടുകാരന്റെ മുഖത്ത് നോക്കി മന്ദഹസിക്കുന്നതുപോലും ധർമമാണ്. പുണ്യകർമമാണ്. ജനങ്ങൾ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ അഭിവാദ്യം ചെയ്യേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്ന് മതം പഠിപ്പിച്ചു. നമുക്കറിയാം, ലോകത്തിലേറ്റവും പരിഷ്കൃത സമൂഹമായി ഗണിക്കപ്പെടാറുള്ള പാശ്ചാത്യർ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ പ്രഭാതത്തിൽ 'ഗുഡ്മോർണിംഗ്' എന്നും സായാഹ്നത്തിൽ 'ഗുഡ് ഈവനിംഗ്' എന്നുമാണല്ലോ പറയാറുള്ളത്. എന്നാൽ, ഒരു നിമിഷം നിങ്ങളൊന്ന് ഓർത്തു നോക്കൂ! രാത്രി വയറുവേ

ദന അനുഭവിച്ചു, ആഹാരം കഴിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, ഉറങ്ങാനും കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രഭാതത്തിൽ പുറത്തിറങ്ങുന്ന മനുഷ്യനോട് ഗുഡ്മോർണിംഗ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതെത്രമാത്രം നിരർഥകവും അനുചിതവുമായിരിക്കും. അവ്വിധം തന്നെയല്ലേ, മരിച്ചു കിടക്കുന്ന പിതാവിന്റെ അരികിലിരിക്കുന്ന മകനോട് ഗുഡ് ഈവനിംഗ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ? അതയാൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുമോ? അതേസമയം ലോകത്ത് ഏതു മനുഷ്യനും സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന അഭിവാദ്യരൂപമാണ് ഇസ്‌ലാം നിശ്ചയിച്ചത്; 'അസ്സലാമു അലൈക്കും'- 'നിങ്ങൾക്ക് ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷയുണ്ടാവട്ടെ, നന്മയുണ്ടാവട്ടെ' എന്നാണതിന്റെ അർഥം. പ്രത്യുത്തരവും അവ്വിധം തന്നെ. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളിലേക്കും ആവശ്യമായ നിയമം ഇസ്‌ലാം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. നടക്കുന്നത് എങ്ങനെയാവണമെന്ന് പോലും അത് പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിരവധി സ്ഥലങ്ങളിൽ, നടത്തം വിനയത്തോടുകൂടിയായിരിക്കണം, അഹങ്കാരത്തോടെയോ പൊങ്ങച്ചത്തോടെയോ ആവരുതെന്ന് അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്നു. കിടക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഉറങ്ങുന്നതെങ്ങനെ? ഉണരുന്നതെങ്ങനെ? അയൽക്കാരനോടുള്ള പെരുമാറ്റമെങ്ങനെ? സമൂഹത്തോടുള്ള സമീപനമെങ്ങനെ? ഭരണാധികാരിയോടുള്ള ബന്ധമെവ്വിധം? ഭരണീയരോടുണ്ടാവേണ്ട നിലപാട് എന്ത്? ഇസ്‌ലാം എല്ലാം വളരെ വിശദമായി പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതൊരു സമ്പൂർണമായ ജീവിത വ്യവസ്ഥയാണ്. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും ചലനങ്ങളും കർമങ്ങളും ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്കനുസൃതമായി മാറ്റിത്തീർക്കണമെന്നാണ് അത് നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. അതിന്നനുസൃതമായി ജീവിക്കുന്നവർക്കാണ് മുസ്‌ലിം എന്നു പറയുക.

ഇപ്രകാരംതന്നെ, ഇസ്‌ലാം വളരെയേറെ ഊന്നിപ്പറയുന്ന ഒന്നാണ് മാനവരാശിയുടെ ഏകത്വവും സമത്വവും. ലോകത്തെങ്ങാനുമുള്ള മുഴുവൻ മനുഷ്യരും ഒരേ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്. വർഗ-വർണ-ദേശ-ഭാഷാ-കാല-ലിംഗഭേദങ്ങൾക്കതീതമായി അവരെല്ലാം സമന്മാരും പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളുമാണ്. ഒരേ മാതാപിതാക്കളുടെ മക്കളാണ്. അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: "മനുഷ്യരേ, ഒരാണിൽനിന്നും പെണ്ണിൽനിന്നുമാണ് നാം നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ, നിങ്ങളെ സമുദായങ്ങളും ഗോത്രങ്ങളുമാക്കി, നിങ്ങൾ പരസ്പരം തിരിച്ചറിയാൻ. അല്ലാഹുവിങ്കൽ ഏറ്റവും ആദരണീയൻ നിങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഭക്തിയുള്ളവനത്രെ" (ഖുർആൻ 49:13). അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് നബി തിരുമേനി പറയുന്നു: "നിങ്ങളുടെയെല്ലാം ദൈവമൊന്നാണ്. നിങ്ങളുടെയെല്ലാവരുടെയും പിതാവും ഒരാൾതന്നെ. എല്ലാവരും ആദമിൽനിന്ന്; ആദമോ മണ്ണിൽനിന്നും."

ചീർപ്പിന്റെ പല്ലുകൾപോലെ മനുഷ്യരൊക്കെ സമന്മാരാണ്, തുല്യരാണ് എന്ന് പ്രവാചകൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ തുല്യത പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ മാത്രമൊതുക്കി നിർത്താതെ പ്രവാചകൻ പ്രയോഗതലത്തിൽ നടപ്പിൽവരുത്തുകയുണ്ടായി. നബിതിരുമേനി തന്റെ സമൂഹത്തിൽ പ്രവാചകനായി നിയോഗിതനായപ്പോൾ അവിടെ സാമൂഹികമായ ഉച്ചനീചത്വം രൂക്ഷമായി നിലനിന്നിരുന്നു. അടിമകളും ഉടമകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. യജമാനന്മാരും കീഴാ

ളന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. വരേണ്യവർഗക്കാരും കീഴ്ജാതിക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാം അവരോട് പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളൊക്കെ സമന്മാരാണ്.” ആദ്യം അതവർക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ പ്രവാചകന്റെ അരുമശിഷ്യരായ അബൂദർറിൽ ഗിഫാരിയും കറുത്ത അടിമയായിരുന്ന ബിലാലുബ്നു റബാഹും ശണ്ഠകൂടി. വഴക്ക് രൂക്ഷമായപ്പോൾ അബൂദർറിൽ ഗിഫാരി തന്റെ കൂട്ടുകാരനെ ‘കറുത്തവളുടെ പുത്രാ’ എന്ന് വിളിക്കാനിടയായി. ഉടനെ ബിലാൽ പ്രവാചകന്റെ സന്നിധിയിലെത്തി അദ്ദേഹത്തോട് പരാതി പറഞ്ഞു. പ്രവാചകൻ അബൂദർറിൽ ഗിഫാരിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു: “അല്ല; നീ നിന്റെ കൂട്ടുകാരനെ അവന്റെ മാതാവിന്റെ പേരിൽ ആക്ഷേപിച്ചുവോ?” ‘അതെ’ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: “എങ്കിൽ താങ്കളിൽ ഇസ്‌ലാം പൂർണമായിട്ടില്ല; ഇപ്പോഴും താങ്കളിൽ അനിസ്‌ലാമികതയുണ്ട്. അതിനാൽ താങ്കൾ പശ്ചാത്തപിക്കണം.” ഇതുകേട്ട് പശ്ചാത്താപവിവശനായ കുലീന ഗോത്രക്കാരനായ പ്രവാചകശിഷ്യൻ അബൂദർറ് ബിലാലിനെ സമീപിച്ച് തന്റെ മുഖം നിലത്തുവച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ബിലാലേ, നിന്നോട് ഞാൻ ചെയ്ത അപരാധത്തിന് എന്റെ കവിളിൽ ചവിട്ടി പ്രതിക്രിയ ചെയ്യൂ.” ഇതുകേട്ട ബിലാൽ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ താങ്കൾക്ക് മാപ്പ് നൽകിയിരിക്കുന്നു.” ഇത് ആ സമൂഹത്തിൽ പ്രവാചകൻ വളർത്തിയെടുത്ത സമത്വ വികാരത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നുവെന്നത് സുവിദിതമത്രെ. ഈ സമത്വ ചിന്തക്ക് വിരുദ്ധമായ നേരിയ നിലപാട് പോലും ആരിൽനിന്നും ഉണ്ടാവരുതെന്ന് ഇസ്‌ലാമിന് നിഷ്കർഷയുണ്ട്. വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥമായ ഖുർആനിൽ മുഹമ്മദ് നബി ഒരിക്കൽ മാത്രമേ നിശിതമായി വിമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അത് പ്രവാചകന്റെ ആരാധനാകർമങ്ങളിൽ വീഴ്ച വന്നതുകൊണ്ടല്ല, ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ പാളിച്ചകൾ പറ്റിയതിന്റെ പേരിലുമല്ല. മറിച്ച്, തന്റെ ഒരു അനുയായിയോടുണ്ടായ സമീപനം വേണ്ടത്ര നല്ല നിലയിലാവാത്തതിന്റെ പേരിലായിരുന്നു. പ്രവാചകൻ ആ സമൂഹത്തിലെ പ്രമുഖന്മാരുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അബൂജഹൽ, അബൂലഹബ്, ഉത്ബത്, ശൈബത്, അങ്ങനെ മക്കയിലെ ഖുറൈശീ സമൂഹത്തിലെ നേതാക്കളായ മുഴുവൻ ആളുകളും പ്രവാചകന്റെ മുമ്പിൽ ഒത്തുകൂടിയിരുന്നു. ദൈവിക സന്മാർഗത്തെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു സംഭാഷണം. അപ്പോൾ അന്ധനായൊരാൾ കടന്നുവന്നു; അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉമ്മി മക്തൂം. അദ്ദേഹം ജന്മനാ കണ്ണു കാണാത്തവനാണ്. പ്രവാചകൻ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടത്ര പരിഗണിച്ചില്ല. കാരണം, ആ സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖന്മാരുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന, തിരക്കുപിടിച്ച സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധിക്കാനോ പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കാനോ സാധിച്ചില്ല. ഈ സംഭവം അന്ധനായ മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞോ? ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞില്ല. കാരണം, അയാൾ ജന്മനാ കുരുടനാണ്. പ്രവാചകന്റെ മുഖഭാവം കാണാൻ അയാൾക്ക് കണ്ണുകളില്ല. അവിടന്ന് തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുമില്ല. എന്നിട്ടും ദൈവത്തിന് തന്റെ ദൂതന്റെ സമീപനം അംഗീകരിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല.

കണ്ണുകാണാത്ത ആ മനുഷ്യൻ - അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉമ്മിമക്തൂം- അത് മനസ്സിലാക്കിയോ ഇല്ലയോ എന്നതല്ല ദൈവത്തിന് പ്രശ്നം. മറിച്ച്, തന്റെ അന്ത്യദൂതനായ മുഹമ്മദ്നബി, തന്റെ ഒരു അടിമയെ അവഗണിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്നതായിരുന്നു. അതിനാൽ വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒട്ടേറെ വാക്യങ്ങൾ അവതീർണമായി. അവയിലൂടെ പ്രവാചകന്റെ നിലപാടിനെ നിശിതമായി നിരൂപണം ചെയ്തു. പിന്നീട് ആരും അത്തരം സമീപനം സ്വീകരിക്കരുതെന്ന് പ്രത്യേകം ഉണർത്തുകയും ചെയ്തു.

മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോട് മോശമായി പെരുമാറിയാൽ ദൈവത്തിന് അത് ഒരിക്കലും സഹിക്കാനോ പൊറുക്കാനോ സാധ്യമല്ല എന്നർഥം. സമത്വത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല വികാരങ്ങൾ വിശ്വാസിയിൽ സദാ ഉണ്ടാക്കണമെന്നും ജീവിതത്തിലുടനീളം അതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ പ്രകടമാവണമെന്നും കണിശമായി പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. ഒരു കാര്യംകൂടി ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ, ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഭവനം വിശുദ്ധ കഅ്ബയാണ്. നൂറുകോടി മനുഷ്യർ ദിനേന അഞ്ചുനേരം അതിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞ് നമസ്കരിക്കുന്നു. അവരൊക്കെയും ആസന്നമരണരാവുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ മുഖം തിരിച്ചുവെക്കാറുള്ളത് അതിന്റെ നേരെയാണ്. വ്യത്യസ്ത തലമുറകളിലെ നിരവധി നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത കോടാനുകോടി മനുഷ്യർ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നത് ആ വിശുദ്ധ മന്ദിരത്തിന്റെ നേരെ മുഖം തിരിച്ചുവച്ചാണ്. ആ ദേവാലയത്തിന്റെ മുകളിൽ ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനേ കയറിനിന്ന് ബാങ്ക് കർമം നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതൊരു വിജയപ്രഖ്യാപനം കൂടിയായിരുന്നു. ജന്മനാടിനോട് വിട പറയേണ്ടിവന്ന പ്രവാചകനും അനുചരന്മാരും മക്കയിലേക്ക് ജേതാക്കളായി തിരിച്ചുവന്ന ചരിത്ര മുഹൂർത്തത്തിലായിരുന്നു അത്. അപ്പോൾ ഒരു ജേതാവിനെപ്പോലെ, നെടുനായകനെപ്പോലെ, ഭരണാധികാരിയെപ്പോലെ, സർവസൈന്യാധിപനെപ്പോലെ വിശുദ്ധ ദേവാലയത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറിനിന്ന് വിജയപ്രഖ്യാപനം നടത്താൻ നബിതിരുമേനി തെരഞ്ഞെടുത്തത് തന്റെ സമൂഹത്തിലെ വരേണ്യവർഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയെയല്ല; ഉന്നത കുലഗോത്രക്കാരനായ ആരെയുമല്ല; മറിച്ച്, അടിമയെയാണ്- തൊലി കറുത്ത, നീഗ്രോ വംശജനായ ബിലാലുബ്നു റബാഹിനെ. പ്രവാചകൻ അദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധ ദേവാലയത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറ്റിനിർത്തി വിജയപ്രഖ്യാപനം നടത്തിക്കുകയായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സമൂഹത്തിലെ ഉച്ചനീചത്വത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അംശവും അവസാനിപ്പിക്കാനായിരുന്നു നബി തിരുമേനി ശ്രമിച്ചത്.

ഒരു കാര്യം കൂടി സൂചിപ്പിക്കട്ടെ, ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യന് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും മഹത്തായ കാര്യം എന്ത് എന്ന ചോദ്യം ഏറെ പ്രസക്തമാണ്. സാധാരണ ഗതിയിൽ നമുക്ക് തോന്നും, ദൈവത്തിന് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് അവനുള്ള ആരാധനയാണ്, ഉപാസനയാണ്; മലമുകളിൽ ഏകാന്തനായി അവനെ ആരാധിക്കലും തപസ്സനുഷ്ഠിക്കലുമാണെന്ന്. എന്നാൽ, ദൈവം പഠിപ്പിക്കുന്നത് മറ്റൊന്നാണ്; അവൻ മനുഷ്യരോട് പറഞ്ഞു: "ആളുകളെ കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതി മാത്രം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, അവന്റെ ദാസന് ചെയ്യുന്ന സേവനമാണ് ഏറ്റവും മഹത്തരം."

ഇങ്ങനെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളിൽ പുലർത്തേണ്ട നിയമനിർദേശങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച ഇസ്‌ലാം സമ്പത്ത് എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് വിശദീകരിച്ചു. ധനം ദൈവത്തിന്റേതാണ്. മനുഷ്യന് കൈകാര്യാവകാശം മാത്രമേയുള്ളൂ. അത് എവ്വിധം സമ്പാദിക്കണം; എവ്വിധം സമ്പാദിക്കരുത്; എങ്ങനെ കൈവശം വെക്കാം; എങ്ങനെ കൈവശം വെക്കരുത്; എവ്വിധം വ്യയം ചെയ്യാം; എവ്വിധം വ്യയം ചെയ്യരുത്; ഇതെല്ലാം ഇസ്‌ലാം വ്യക്തമായും കണിശമായും പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സമ്പാദിക്കുക എന്നത് പാപമല്ല. മറിച്ച്, പ്രതിഫലാർഹമായ പുണ്യകർമമാണ്. കാരണം, മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ഈ ഭൂമി ധന്യമാക്കുക, ഐശ്വര്യപൂർണമാക്കുക എന്നത് ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യന്റെ ചുമതലയാണ്. വരുംതലമുറക്ക് വേണ്ടി ഇതിനെ ഫലസമൃദ്ധമാക്കി മാറ്റുന്നത് ആരാധനയാണ്. ഒരിക്കൽ പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു:

“കായികാധ്വാനത്തിലൂടെ വിശ്വാസി ക്ഷീണിതനായാൽ അവൻ പാപമോചിതനായിത്തീരും.”

മറ്റൊരിക്കൽ നബിതിരുമേനി തന്റെ അനുചരനുമായി ഹസ്തദാനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ കൈ പരുപരുത്തതായിരുന്നു. അപ്പോൾ പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചു, എന്താണ് കൈക്ക് പറ്റിയത്? അയാൾ പറഞ്ഞു: അത് പണിയെടുത്തതിന്റെ തഴമ്പ് ബാധിച്ചതാണ്. ഉടനെ പ്രവാചകൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരു കൈകളും പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു. എന്നിട്ടവ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: ദൈവത്തിനും അവന്റെ ദൂതന്നും ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട കൈകളാണിവ. പാടുപെട്ട് പണിയെടുത്ത്, പാടുകളുണ്ടാകുന്ന കൈകളാണ് അല്ലാഹുവിനും അവന്റെ പ്രവാചകന്നും ഏറെ പ്രിയങ്കരമെന്നർഥം. ഇങ്ങനെ അധ്വാനിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, സമൂഹതാൽപര്യത്തിന് വിരുദ്ധമായി സമ്പാദിക്കരുതെന്ന് കണിശമായി കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ധനം കൈവശം വെക്കാൻ അനുവദിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം സമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതി പൂർണമായും പരിഗണിച്ചാവണം അതെന്ന് ശക്തമായി അനുശാസിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം ധനവിനിയോഗത്തിൽ ആർഭാടമോ ആഡംബരമോ ധൂർത്തോ ദുർവ്യയമോ അരുതെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിലേക്ക് ആവശ്യമായ മുഴുവൻ നിയമനിർദേശങ്ങളും ദൈവം തന്റെ അന്ത്യദൂതനിലൂടെ നൽകിയിരിക്കുന്നു. അവയനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവർക്കാണ് മുസ്‌ലിംകൾ എന്നു പറയുക. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ അത് ഏതെങ്കിലും ജാതിയുടെ പേരല്ല; ദേശക്കാരുടെയോ ഭാഷക്കാരുടെയോ പ്രത്യേകം പേരുള്ളവരുടെയോ പേരല്ല. ആർ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പിന്നിലെ പ്രകൃതിനിയമം നിശ്ചയിച്ചുവോ അതേ ദൈവത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യരാശിക്കായി അവതീർണമായ ജീവിത വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരാണ് മുസ്‌ലിംകൾ. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നതിനാണ് ഇസ്‌ലാം എന്നു പറയുക. അതിനാൽ മൂന്ന് അടിസ്ഥാന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഒന്ന്, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ

ദൈവത്തിന് മാത്രം വഴങ്ങി വണങ്ങി വിധേയമായി, അവൻ നൽകിയ നിയമവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് ജീവിക്കുക. അവ്വിധം ജീവിച്ചാൽ മരണശേഷം ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സ്വർഗം ലഭിക്കും. ദൈവത്തെ ധിക്കരിച്ച് നിഷേധിയായി, അഹങ്കാരിയായി, പാപിയായി ജീവിച്ചാൽ മരണശേഷം പരലോകത്ത് നരകാവകാശിയായിത്തീരും. ഈ സന്ദേശം മനുഷ്യർക്കെത്തിച്ചുകൊടുത്ത, ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിൽ നിയോഗിതരായ മുഴുവൻ ദൈവദൂതന്മാരെയും ആ പരമ്പരയിലെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയായ മുഹമ്മദ് നബിയെയും വിശ്വസിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും അവരിലൂടെ അവതീർണമായ സന്ദേശം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഈ മൂന്ന് അടിസ്ഥാനങ്ങളംഗീകരിച്ച് ദൈവം നൽകിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നന്ദി എന്ന നിലയിൽ അവനെ മാത്രം, അവൻ പഠിപ്പിച്ച പോലെ, ആരാധിക്കണമെന്നും ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിലേക്ക് ദൈവം നൽകിയ നിയമനിർദേശങ്ങൾ പൂർണമായും പാലിച്ചുകൊണ്ട് വിശുദ്ധമായ, പുണ്യകരമായ ജീവിതം നയിക്കണമെന്നും അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്ന വിശ്വാസി തനിക്ക്, തന്റെ കുടുംബത്തിന്, സമൂഹത്തിന്, നാട്ടിന്, ലോകത്തിന് അനുഗ്രഹമായിരിക്കും. ഇവ്വിധം മനസ്സിൽ ശാന്തിയും വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ വിശുദ്ധിയും കുടുംബജീവിതത്തിൽ സ്വൈരവും സമൂഹത്തിൽ സമാധാനവും രാഷ്ട്രത്തിൽ ഭദ്രതയും ലോകത്ത് പ്രശാന്തിയും വളർത്തുക, സർവോപരി മരണശേഷം മറുലോകത്ത് ദൈവശിക്ഷയിൽനിന്ന് മോചിതമായി അവന്റെ അനുഗൃഹീതമായ സ്വർഗത്തിന്റെ അവകാശികളാവുക; ഇതൊക്കെയും സാധിതമാക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിക പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ പഠനത്തിനും പരിശോധനക്കും നിരീക്ഷണത്തിനും വിലയിരുത്തലിനും വിധേയമാക്കണമെന്നും സ്വീകാര്യമെങ്കിൽ ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നും വിനയപൂർവം അഭ്യർഥിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ സമർപ്പിച്ചത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ സമഗ്രമായ രൂപമോ പൂർണമായ പഠനമോ അല്ല. അതേക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാനും പഠിക്കാനും അറിയാനും മനസ്സിലാക്കാനും പ്രചോദകമായേക്കാവുന്ന ഒരു സംക്ഷിപ്ത ചിത്രം മാത്രമാണ്. വിശദമായ പഠനത്തിന് നിങ്ങൾ സന്നദ്ധമാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. സന്നദ്ധമാവണമെന്ന് വിനയപൂർവം അഭ്യർഥിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ സത്യശുദ്ധമായ പാത ഏതെന്ന് കണ്ടെത്തി അതിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് മനസ്സിന് സ്വാസ്ഥ്യവും വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ വിശുദ്ധിയും കുടുംബത്തിൽ സ്വൈരവും സമൂഹത്തിൽ സമാധാനവും രാജ്യത്ത് ഭദ്രതയും ലോകത്ത് പ്രശാന്തിയും സ്ഥാപിതമാവാനും, സർവോപരി മരണശേഷം ദൈവത്തിന്റെ സമ്മാനമായ സ്വർഗം നേടാനും അവൻ നമ്മെ ഏവരെയും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. പ്രപഞ്ചനാഥനായ അല്ലാഹു നമ്മെ ഇരു ലോകത്തും തുണക്കുമാറാവട്ടെ.

ഒന്ന്

ദൈവം നീതിമാനോ?

“ദൈവം നീതിമാനാണെന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. എന്നാൽ അനുഭവം മറിച്ചാണ്. മനുഷ്യരിൽ ചിലർ വികലാംഗരും മറ്റു ചിലർ മന്ദബുദ്ധികളുമാണ്. ഇത് അവരോടു ചെയ്ത കടുത്ത അനീതിയല്ലേ?”

ഈ ചോദ്യം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വളരെ പ്രസക്തവും ന്യായവും തന്നെ. എന്നാൽ അൽപം ആലോചിച്ചാൽ അബദ്ധം അനായാസം ബോധ്യമാകും. നമുക്ക് ഈ ചോദ്യം ഒന്നുകൂടി വികസിപ്പിക്കാം. അപ്പോൾ പ്രസക്തമെന്ന് തോന്നുന്ന നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉയർന്നുവരും. എനിക്ക് എന്തുകൊണ്ട് ആറടി നീളം നൽകിയില്ലെന്ന് കുറിയവനു ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. തന്നെ എന്തുകൊണ്ട് തൊലി വെളുത്തവനാക്കിയില്ലെന്ന കറുത്തവന്റെ ചോദ്യവും സുന്ദരനാക്കിയില്ലെന്ന വിരൂപന്റെ ചോദ്യവും പ്രതിഭാധനനാക്കിയില്ലെന്ന സാമാന്യബുദ്ധിയുടെ ചോദ്യവും സുഖകരമായ കാലാവസ്ഥയുള്ളേടത്ത് ജനിപ്പിച്ചില്ലെന്ന മരുഭൂവാസിയുടെ ചോദ്യവും ധനികകുടുംബത്തിലാക്കിയില്ലെന്ന ദരിദ്രന്റെ ചോദ്യവും ഭരണാധികാരിയാക്കിയില്ലെന്ന ഭരണീയന്റെ ചോദ്യവും ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിപ്പിച്ചില്ല എന്ന പത്താം നൂറ്റാണ്ടുകാരന്റെ ചോദ്യവുമൊക്കെ പ്രസക്തവും ന്യായവുമത്രെ. ഇതൊക്കെയും ഓരോരുത്തരുടെയും തലത്തിൽനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ തികഞ്ഞ അനീതിയുമാണ്. നമ്മുടെ സഹധർമിണിമാരുടെ ചോദ്യം ഇതിനെക്കാളെല്ലാം ന്യായവും പ്രസക്തവുമത്രെ. മാസത്തിൽ നിശ്ചിത ദിവസം ചില പ്രയാസങ്ങളനുഭവിക്കുന്നവളും ഗർഭം ചുമക്കേണ്ടവളും പ്രസവിക്കേണ്ടവളും കുട്ടിക്ക് മുല കൊടുക്കേണ്ടവളുമായി തന്നെയെന്തിനു സൃഷ്ടിച്ചു; തന്റെ ഭർത്താവിന് ഇത്തരം പ്രയാസങ്ങളൊന്നുമില്ലല്ലോ; അതിനാൽ തന്നെ എന്തുകൊണ്ട് ആണായി സൃഷ്ടിച്ചില്ല എന്ന് ഏതൊരു സ്ത്രീക്കും ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. തന്നോട് ചെയ്തത് കടുത്ത അനീതിയാണെന്ന് സമർഥിക്കുകയും ചെയ്യാം. മനുഷ്യർക്കിടയിലെ ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലാതാവലാണ് നീതിയെങ്കിൽ എല്ലാവരും ഒരേ ഭൂപ്രദേശത്ത്, ഒരേ കാലാവസ്ഥയിൽ, ഒരേ കാലത്ത്, ഒരേ കുടുംബത്തിൽ, ഒരേ മാതാപിതാക്കളുടെ മക്കളായി, ബുദ്ധിപരമായി ഒരേ നിലവാരത്തിലുള്ളവരായി, ഒരേ ശരീരപ്രകൃ

തിയോടുകൂടി, ഒരേ ലിംഗക്കാരായി, ഒരേവിധം ആരോഗ്യാവസ്ഥയിൽ ജനിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും വേണ്ടിവരും. ഇത് തീർത്തും അസാധ്യവും അപ്രായോഗികവുമാണെന്ന് ഏവർക്കും അറിയാവുന്ന കാര്യമാണ്. അതിനാൽ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലെയും വൈവിധ്യം മനുഷ്യരാശിയുടെ നിലനിൽപിന് അനിവാര്യമത്രെ.

മനുഷ്യജീവിതം മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുമെങ്കിൽ നീതിയെ സംബന്ധിച്ച ഈ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം തീർത്തും പ്രസക്തങ്ങളാണ്. എങ്കിൽ ജനനം മുതൽ മരണം വരെയുള്ള ജീവിതം എല്ലാവർക്കും ഒരേപോലെ തുല്യമായി അനുഭവിക്കാനും ആസ്വദിക്കാനും അവസരം ലഭിക്കുകതന്നെ വേണം. എന്നാൽ നീതിമാനായ ദൈവം മരണത്തോടെ മനുഷ്യജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഐഹിക ജീവിതം കർമകാലമാണ്. വിചാരണയും വിധിയും കർമഫലവും മരണശേഷം മറുലോകത്താണ്. ഓരോരുത്തർക്കും ഭൂമിയിൽ നിർവഹിക്കാനുള്ള ബാധ്യത അവരവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട കഴിവുകൾക്കനുസരിച്ചാണ്. പണക്കാരന്റെയത്ര ബാധ്യത പാവപ്പെട്ടവന്നില്ല. പണ്ഡിതന്റെ ചുമതല പാമരന്നില്ല. പ്രതിഭാശാലികളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം സാമാന്യബുദ്ധിക്കില്ല. മന്ദബുദ്ധിക്ക് അത്രയുമില്ല. വികലാംഗന് പൂർണ ആരോഗ്യവാനെ അപേക്ഷിച്ച് കുറഞ്ഞ ഉത്തരവാദിത്വമേയുള്ളൂ. ഈ ബാധ്യതകളുടെ നിർവഹണമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ ജയാപജയങ്ങളുടെ നിദാനം. ഓരോരുത്തർക്കും ലഭ്യമായ കഴിവുകൾ ഏതുവിധം വിനിയോഗിച്ചുവെന്നതാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടുക. തദനുസൃതമായി ഓരോരുത്തരിലും അർപ്പിതമായ ചുമതലകളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മരണാനന്തരജീവിതത്തിലെ രക്ഷാശിക്ഷകൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുക. അതിനാൽ മരണശേഷം മറുലോകമില്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ അനീതിപരമാവുകയുള്ളൂ. അനശ്വരമായ പരലോകം അനിഷേധ്യമാണെന്നതിനാൽ അംഗവൈകല്യവും ആരോഗ്യാവസ്ഥയിലെ അന്തരവും ധൈഷണിക നിലവാരത്തിലെ വ്യത്യാസവുമൊന്നും ദൈവനീതിക്കു തീരെ വിരുദ്ധമാവുന്നില്ല.

വികലാംഗൻ അംഗവൈകല്യമില്ലാത്തവന്റെയും പാവപ്പെട്ടവൻ പണക്കാരന്റെയും മുമ്പിലെ പരീക്ഷണം കൂടിയത്രെ. തങ്ങൾക്ക് ദൈവം നൽകിയ അനുഗ്രഹങ്ങളനുസ്മരിച്ച് വികലാംഗരോടും ദരിദ്രരോടും സഹാനുഭൂതിയും അനുകമ്പയും പുലർത്തി, സ്നേഹം പകർന്നുകൊടുക്കുകയും സഹായസഹകരണങ്ങൾ നൽകുകയും ഉദാരമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോയെന്നതിന്റെ കൂടി അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും അവരുടെ മരണാനന്തരജീവിതത്തിലെ രക്ഷാശിക്ഷകൾ.

എന്നാൽ ദൈവത്തെയും പരലോകത്തെയും നിഷേധിക്കുന്ന ഭൗതികവാദികൾക്ക് നീതിയെ സംബന്ധിച്ച ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും ഉത്തരം നൽകുക സാധ്യമല്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന് നിയതമായ താളവും വ്യക്തമായ ക്രമവും വ്യവസ്ഥയും നൽകിയ 'പ്രകൃതി' എന്തുകൊണ്ട് മനുഷ്യരോട് നീതി കാണിച്ചില്ല? പ്രകൃതി ചെയ്ത ഈ കടുത്ത അനീതിക്ക് എന്തു പരിഹാരമാണ് ഭൗതികവാദിക്ക് നിർദേശിക്കാനുള്ളത്? ഉത്തരം നൽകേണ്ടത് ദൈവനിഷേധികളും മതവിരുദ്ധരുമാണ്.

രണ്ട്

ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാര്?

"പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു സ്രഷ്ടാവ് വേണമെന്നും ദൈവമാണ് അതിനെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും നിങ്ങൾ മതവിശ്വാസികൾ പറയുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്? മതവും ദൈവവും വിശ്വാസകാര്യമാണെന്നും അതിൽ യുക്തിക്ക് പ്രസക്തിയില്ലെന്നുമുള്ള പതിവു മറുപടിയല്ലാതെ വല്ലതും പറയാനുണ്ടോ?"

പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി പ്രധാനമായും രണ്ടു വീക്ഷണമാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ഒന്ന് മതവിശ്വാസികളുടേത്. അതനുസരിച്ച് പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിയാണ്. ദൈവമാണതിന്റെ സ്രഷ്ടാവ്. രണ്ടാമത്തേത് പദാർഥ വാദികളുടെ വീക്ഷണമാണ്. പ്രപഞ്ചം അനാദിയാണെന്ന് അവരവകാശപ്പെടുന്നു. അഥവാ അതുണ്ടായതല്ല, ആദിയിലേ ഉള്ളതാണ്. അതിനാലതിന് ആദ്യവും അന്ത്യവുമില്ല.

ആയിരത്തി അഞ്ഞൂറോ രണ്ടായിരമോ കോടി കൊല്ലം മുമ്പ് പ്രപഞ്ചം അതീവസാന്ദ്രതയുള്ള ഒരു കൊച്ചു പദാർഥമായിരുന്നുവെന്ന് ഭൗതികവാദികൾ അവകാശപ്പെടുന്നു. അത് സാന്ദ്രതയുടെയും താപത്തിന്റെയും പാരമ്യതയിലെത്തിയപ്പോൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ആ സ്ഫോടനം അനന്തമായ അസംഖ്യം പൊട്ടിത്തെറികളുടെ ശൃംഖലയായി. സംഖ്യകൾക്ക് അതീതമായ അവസ്ഥയിൽ ആദിപദാർഥത്തിന്റെ താപവും സാന്ദ്രതയും എത്തിയപ്പോഴാണ് അത് പൊട്ടിത്തെറിച്ചത്. ആ പൊട്ടിത്തെറിയുടെ ശബ്ദവും അളക്കാനാവാത്തതത്രെ. വൻ വിസ്ഫോടനത്തിന്റെ അതേ നിമിഷത്തിൽ മുവ്വായിരം കോടി ഡിഗ്രി താപമുള്ള പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടായി. പൊട്ടിത്തെറിയുടെ ഫലമായി വികാസമുണ്ടായി. വികാസം കാരണമായി താപനില കുറയുവാൻ തുടങ്ങി. സ്ഫോടനം കഴിഞ്ഞ് നാല് നിമിഷം പിന്നിട്ടപ്പോൾ ന്യൂട്രോണുകളും പ്രോട്ടോണുകളും കൂടിച്ചേർന്നു. ആ സംഗമമാണ് നക്ഷത്രങ്ങൾ തൊട്ട് മനുഷ്യൻ വരെയുള്ള എല്ലാറ്റിന്റെയും ജന്മത്തിന് നാന്ദി കുറിച്ചത്.

പ്രപഞ്ചോൽപത്തിയെ സംബന്ധിച്ച ഭൗതികവാദികളുടെ ഈ സങ്കൽപം ഉത്തരംകിട്ടാത്ത നിരവധി ചോദ്യങ്ങളുയർത്തുന്നു. ആദിപദാർഥം എന്നാണ് താപത്തിലും സാന്ദ്രതയിലും പാരമ്യതയിലെത്തിയത്? എന്തു

കൊണ്ട് അതിനു മുമ്പായില്ല, അല്ലെങ്കിൽ ശേഷമായില്ല? അനാദിയിൽ തന്നെ താപത്തിലും സാന്ദ്രതയിലും പാരമ്യതയിലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു കൊണ്ട് അനാദിയിൽ തന്നെ സ്ഫോടനം സംഭവിച്ചില്ല? അനാദിയിൽ താപവും സാന്ദ്രതയും പാരമ്യതയിലായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എങ്ങനെ അവ പാരമ്യതയിലെത്തി? പുറത്തുനിന്നുള്ള ഇടപെടലുകൾ കാരണ മാണോ? എങ്കിൽ എന്താണ് ആ ഇടപെടൽ? അല്ലെങ്കിൽ അനാദിയിലി ല്ലാത്ത സാന്ദ്രതയും താപവും ആദിപദാർഥത്തിൽ പിന്നെ എങ്ങനെയു ണ്ടായി? എന്നാണ് ആദ്യത്തെ പൊട്ടിത്തെറിയുണ്ടായത്? എന്തുകൊണ്ട് അതിനു മുമ്പായില്ല? എന്തുകൊണ്ട് ശേഷമായില്ല? ഒന്നായിരുന്ന സൂര്യനും ഭൂമിയും രണ്ടായത് എന്ന്? എന്തുകൊണ്ട് അതിനു മുമ്പോ ശേഷമോ ആയില്ല? ഇത്തരം നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഇന്നോളം ഭൗതികവാദികൾ മറുപടി നൽകിയിട്ടില്ല. നൽകാനൊട്ടു സാധ്യവുമല്ല.

ഈ പ്രപഞ്ചം വളരെ വ്യവസ്ഥാപിതവും ക്രമാനുസൃതവുമാണെന്ന് ഏവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. ലോകഘടനയിലെങ്ങും തികഞ്ഞ താളൈ ക്യവും കൃത്യതയും കണിശതയും പ്രകടമാണ്. വ്യക്തമായ യുക്തിയു ടെയും ഉയർന്ന ആസൂത്രണത്തിന്റെയും നിത്യ നിദർശനമാണീ പ്രപഞ്ചം. മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ പരിശോധിച്ചാൽതന്നെ ഇക്കാര്യം ആർക്കും ബോധ്യ മാകും. നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകത്ത് അറുനൂറു കോടിയോളം മനുഷ്യരുണ്ട്. എല്ലാവരും ശ്വസിക്കുന്ന വായു ഒന്നാണ്. കുടിക്കുന്ന വെള്ളവും ഒന്നു തന്നെ. കഴിക്കുന്ന ആഹാരത്തിലും പ്രകടമായ അന്തരമില്ല. എന്നിട്ടും അറു നൂറു കോടി മനുഷ്യർക്ക് അറുനൂറു കോടി മുഖം. നമ്മെപ്പോലുള്ള മറ്റൊ രാളെ ലോകത്തെവിടെയും കാണുക സാധ്യമല്ല. നമ്മുടെ തള്ളവിരൽ എത്ര ചെറിയ അവയവമാണ്. എന്നിട്ടും അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യരിലൊരാൾക്കും നമ്മുടേതുപോലുള്ള ഒരു കൈവിരലില്ല. മരിച്ചുപോയ കോടാനുകോടി ക്കുമില്ല. ജനിക്കാനിരിക്കുന്ന കോടാനുകോടികൾക്ക് ഉണ്ടാവുകയുമില്ല. നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും തലയിൽ പതിനായിരക്കണക്കിന് മുടിയുണ്ട്. എന്നാൽ ലോകത്തിലെ അറുനൂറു കോടി തലയിലെ അസംഖ്യം കോടി മുടികളിലൊന്നു പോലും നമ്മുടെ മുടിപോലെയില്ല. അവസാനത്തെ ഡി.എൻ.എ. പരിശോധനയിൽ നമ്മുടേത് തിരിച്ചറിയുക തന്നെ ചെയ്യും. നമ്മുടെയൊക്കെ സിരകളിൽ ആയിരക്കണക്കിന് രക്തത്തുള്ളികൾ ഒഴു കിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. അറുനൂറു കോടിയുടെ സിരകളിലെ കോടാനു കോടി രക്തത്തുള്ളികളിൽ നിന്നും നമ്മുടേത് വ്യത്യസ്തമത്രെ. നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഗന്ധം പോലും മറ്റുള്ളവരുടേതിൽനിന്ന് ഭിന്നമത്രെ. ഇത്ര യേറെ അദ്ഭുതകരവും ആസൂത്രിതവും വ്യവസ്ഥാപിതവും കണിശവുമായ അവസ്ഥയിൽ നാമൊക്കെ ആയിത്തീർന്നത് കേവലം യാദൃഛികതയും പദാർഥത്തിന്റെ പരിണാമവും ചലനവും മൂലവുമാണെന്ന് പറയുന്നത് ഒട്ടും യുക്തിനിഷ്ഠമോ ബുദ്ധിപൂർവമോ അല്ല. അത് പരമാബദ്ധമാണെന്ന് അഹ ന്തയാൽ അന്ധത ബാധിക്കാത്തവരെല്ലാം അംഗീകരിക്കും. അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യർക്ക് അത്രയും മുഖഭാവവും കൈവിരലുകളും ഗന്ധവും തലമു ടിയും രക്തത്തുള്ളികളും മറ്റും നൽകിയത് സർവശക്തനും സർവജ്ഞനും

യുക്തിമാനുമായ ശക്തിയാണെന്ന് അംഗീകരിക്കലും വിശ്വസിക്കലുമാണ് ബുദ്ധിപൂർവകം. ആ ശക്തിയത്രെ പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവായ ദൈവം.

പ്രപഞ്ചത്തിൽ പുതുതായൊന്നുമുണ്ടാവില്ലെന്ന് പദാർഥവാദികൾ പറയുന്നു. പുതുതായി വല്ലതും ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അതുണ്ടാക്കിയത് ആര് എന്ന ചോദ്യമുയരുമല്ലോ. എന്നാൽ ഇന്നുള്ള അറുനൂറോളം കോടി മനുഷ്യർക്ക് ബുദ്ധിയും ബോധവും അറിവും യുക്തിയുമുണ്ട്. ഈ ബുദ്ധിയും ബോധവും അറിവും യുക്തിയുമൊക്കെ എവിടെയായിരുന്നു? വിസ്ഫോടനത്തിനു മുമ്പുള്ള ആദിപദാർഥം ഇതൊക്കെയും ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നോ? എങ്കിൽ അനാദിയിൽ ആ പദാർഥത്തിന്റെ ബുദ്ധിയും ബോധവും അറിവും യുക്തിയും അതിരുകളില്ലാത്തത്ര ആയിരിക്കില്ലേ? അപ്പോൾ അചേതന പദാർഥം ഇത്രയേറെ സർവജ്ഞനും യുക്തിജ്ഞനുമാവുകയോ?

അതിനാൽ അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യർക്ക് അറിവും ബോധവും ബുദ്ധിയും യുക്തിയും നൽകിയത് അതിരുകളില്ലാത്ത അറിവിന്റെയും ബോധത്തിന്റെയും യുക്തിയുടെയും ഉടമയായ സർവശക്തനായ ദൈവമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കലും അംഗീകരിക്കലുമാണ് ന്യായവും ശരിയും. സത്യസന്ധവും വിവേകപൂർവകവുമായ സമീപനവും അതുതന്നെ.

അനാദിയായ ഒന്നുണ്ട്; ഉണ്ടായേ തീരൂവെന്ന് ഏവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. അത് അചേതനമായ പദാർഥമാണെന്ന് ഭൗതികവാദികളും, സർവശക്തനും സർവജ്ഞനുമായ ദൈവമാണെന്ന് മതവിശ്വാസികളും പറയുന്നു. അനാദിയായ, അഥവാ തുടക്കമില്ലാത്ത ഒന്നിനെ സംബന്ധിച്ച്, അതിനെ ആരുണ്ടാക്കി; എങ്ങനെയുണ്ടായി തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾ ഒട്ടും പ്രസക്തമല്ലെന്നതും സുസമ്മതമാണ്. അനാദിയായ ആദിപദാർഥത്തെ ആരുണ്ടാക്കിയെന്ന ചോദ്യം അപ്രസക്തമാണെന്ന് പറയുന്നവർ തന്നെ അനാദിയായ ദൈവത്തെ ആരുണ്ടാക്കിയെന്ന് ചോദിക്കുന്നത് അർഥശൂന്യവും അബദ്ധപൂർണവുമത്രെ.

പദാർഥ നിഷ്ഠമായ ഒന്നും ഒരു നിർമാതാവില്ലാതെ ഉണ്ടാവുകയില്ല. അതിനാൽ പദാർഥനിർമിതമായ പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു സ്രഷ്ടാവ് അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ പദാർഥപരമായതിന്റെ നിയമവും അവസ്ഥയും പദാർഥാതീതമായതിനു ബാധകമല്ല. ദൈവം പദാർഥാതീതനാണ്. അതിനാൽ പദാർഥനിഷ്ഠമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിയമവും മാനദണ്ഡവും അടിസ്ഥാനമാക്കി പദാർഥാതീതനായ ദൈവത്തെ ആരു സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന ചോദ്യം തീർത്തും അപ്രസക്തമത്രെ.

അനാദിയായ, ആരംഭമില്ലാത്ത, എന്നെന്നും ഉള്ളതായ ഒന്നുണ്ടായേ തീരൂവെന്നത് അനിഷേധ്യവും സർവസമ്മതവുമാണ്. അതാണ് സർവശക്തനും പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെയൊക്കെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവം.

മൂന്ന്

ഇസ്‌ലാമും അഭൗതിക ജ്ഞാനവും

“ലോകത്ത് ആർക്കും തന്റെ ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നും അറിയുകയില്ലെന്ന് താങ്കൾ ആമുഖ ഭാഷണത്തിൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ജനനസമയത്തെ നക്ഷത്രഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജാതകഫലം പ്രവചിക്കാറുണ്ടല്ലോ. പ്രമുഖ ജ്യോതിഷിമാരുടെ പ്രവചനങ്ങൾ പലപ്പോഴും യാഥാർഥ്യമാവാറുണ്ട്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയുന്നു?”

നമ്മുടെ ജനനത്തീയതിയും രാവും രാശിയും നക്ഷത്രവുമൊക്കെ അറിയുകയാണെങ്കിൽ ഭാവിയിലെന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാമെന്ന ധാരണ സമൂഹത്തിൽ വളരെ വ്യാപകമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ദിനംപ്രതി പതിനായിരക്കണക്കിനും ലക്ഷക്കണക്കിനും പ്രതികൾ വിറ്റഴിക്കപ്പെടുന്ന പത്രങ്ങൾ പലതും ‘ഈ ആഴ്ച നമുക്കെന്ത് സംഭവിക്കു’മെന്ന് പതിവായി നമ്മോട് പറഞ്ഞുതരാറുണ്ടല്ലോ. ഓരോ വാരാന്ത്യത്തിലും വരുംവാരത്തിൽ വന്നുഭവിച്ചേക്കാവുന്ന സംഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിവരം ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് അതിമഹത്തായ നേട്ടം തന്നെ. അനാവശ്യമായ ആശങ്കകളൊഴിവാക്കാനും പ്രാപിക്കാനാവാത്ത പ്രതീക്ഷകൾ വച്ചു പുലർത്താതിരിക്കാനും കരുതലോടെ കാര്യങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്താനും കഴിയുമല്ലോ. എന്നാൽ നക്ഷത്രഫലത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭാവി അറിയാനാർക്കും സാധ്യമല്ലെന്നതാണ് സത്യം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മുൻപ്രധാനമന്ത്രിയായ ഇന്ദിരാഗാന്ധിക്ക് ജനനത്തീയതിയും രാവും രാശിയും നക്ഷത്രവുമൊക്കെ അറിയാമായിരുന്നു. ജ്യോത്സ്യന്മാരെ സ്ഥിരമായി കാണാറുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും സ്വന്തം അംഗരക്ഷകന്റെ വെടിയേറ്റ് മരിക്കുമെന്ന് അവരെ ആരും അറിയിച്ചില്ലല്ലോ. രാജീവ്ഗാന്ധിയുടെ അവസ്ഥയും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. തമിഴ്നാട്ടിൽവച്ച് ബോംബ് സ്ഫോടനത്തിൽ മരണമടയുമെന്ന് പ്രവചിക്കാൻ ഒരാൾക്കും സാധിച്ചില്ല. ആരും അങ്ങനെയൊരു കാര്യം അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞതുമില്ല. ലാത്തൂരിലെ പതിനായിരക്കണക്കിന് ആളുകൾക്ക് ജനനത്തീയതിയും മറ്റു വിശദാംശങ്ങളുമറിയാമായിരുന്നു. ജാതകം തയ്യാറാക്കുന്ന ജ്യോതിഷിമാർ പോലും അവരിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഭൂകമ്പത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും മുന്നറിവുണ്ടായില്ല എന്നതാണല്ലോ വസ്തുത. ജാതകം നോക്കി ഭാവി മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നെ

ങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല.

പി.ജെ.എസ്. ഗിയാനി, പി.കെ. ചക്രവർത്തി, ജഗജിത് ഉപ്പൽ, രാമൻത ക്കാർ, മാലതി സിർസിക്കാർ തുടങ്ങിയ പ്രശസ്ത ജ്യോത്സ്യന്മാരുടെ പ്രമാ ദമായ പല പ്രവചനങ്ങളും പുലർന്നിട്ടില്ലെന്നതിന് അനുഭവം സാക്ഷിയാണ്. ഒമ്പതാം ലോക്സഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ രാജീവ്ഗാന്ധി അധികാരത്തിൽ വരുമെന്ന് ഉപ്പൽ പ്രവചിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അത് പുലർന്നില്ല. ഗൾഫ് യുദ്ധ ത്തിന്റെ ഒരു ദിവസം മുമ്പ് അടുത്തൊന്നും അതുണ്ടാവില്ലെന്ന് പ്രവചിച്ച പ്രശസ്ത ജ്യോത്സ്യനാണ് ബജൻഭറുവാല. പക്ഷേ, പാളിപ്പോയ ഇത്തരം പ്രവചനങ്ങളെപ്പറ്റി പിന്നീട് പലരും വിസ്മരിക്കാറാണ് പതിവ്. അതേസ മയം, വല്ലപ്പോഴും ഒത്തുവരികയോ വ്യാഖ്യാനിച്ച് ഒപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രവചനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വ്യാപകമായ പ്രചാരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭോപ്പാലിലെ വാതകദുരന്തത്തെക്കുറിച്ചോ ബംഗ്ലാദേശിലെ ലക്ഷ ങ്ങളുടെ മരണത്തിനിടയാക്കിയ കൊടുങ്കാറ്റിനെ സംബന്ധിച്ചോ ദുരന്തം വാരിവിതറിയ ഇറാനിലെ ഭൂകമ്പത്തെപ്പറ്റിയോ മുന്നറിവ് നൽകാൻ ഒരു ജ്യോത്സ്യന്നും നക്ഷത്രഫലക്കാരന്നും കണക്കുനോട്ടക്കാരന്നും പ്രവചന ക്കാരന്നും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ് സത്യം.

അജ്ഞത, അന്ധവിശ്വാസം, ഭാവി അറിയാനുള്ള അദമ്യമായ അഭി വാഞ്ഛ ഇതൊക്കെ ഒത്തുചേരുമ്പോൾ ആളുകൾ ഭാവി പറഞ്ഞുതരുന്ന വരെ പ്രതീക്ഷാപൂർവം സമീപിക്കുന്നു. വിദ്യാസമ്പന്നരും ബുദ്ധിജീവികളും ശാസ്ത്രജ്ഞരും സാംസ്കാരിക നായകന്മാരും ഭരണാധികാരികളുമൊന്നും ഇതിൽനിന്നൊഴിവല്ല. അതിനാലവർ ചിലരിൽ അഭൗതികമായ അറിവു കൾ ആരോപിക്കുന്നു. ദിവ്യമായ കഴിവുകൾ കണ്ടെത്തുന്നു. ഭാവി പ്രവ ചിക്കാൻ പ്രാപ്തരെന്ന് അവരെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ പ്രപഞ്ച സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനല്ലാതെ ആർക്കും അഭൗതിക കാര്യങ്ങളറിയുക യില്ല. ഭാവിയിൽ എന്തുനടക്കുമെന്ന് കണ്ടെത്താനാവില്ല. ഇസ്ലാം ഇക്കാ ര്യം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അകലത്തുള്ള അത്തിവൃക്ഷ ത്തിൽ പഴമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാതിരുന്നതിനാൽ യേശു ശിഷ്യരെ അതിന്റെ അടുത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. തന്റെ പ്രിയപത്നി ആഇശക്കെതിരെ അപവാദാരോപണമുണ്ടായപ്പോൾ അത് അപ്പാടെ കള്ള മാണെന്ന് കണ്ടെത്താൻ മുഹമ്മദ് നബിതിരുമേനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നീട്, ദിവ്യവെളിപാടുകളുണ്ടായപ്പോഴാണ് വസ്തുത വ്യക്തമായത്. ശ്രീരാമൻ, കാട്ടിൽ വച്ച് ജനിച്ചുവളർന്ന സ്വന്തം സന്താനങ്ങളായ ലവകുശന്മാർ തന്റെ മുമ്പിൽ വന്ന് രാമചരിതം ചൊല്ലിയപ്പോൾ അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. പ്രിയ പത്നി ലങ്കയിലായിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തിന് അമാനുഷിക മാർഗത്തിലൂടെ അവരെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രവാചകന്മാർക്കും പുണ്യപുരുഷ ന്മാർക്കുമൊന്നുംതന്നെ അഭൗതിക കാര്യങ്ങളറിയില്ലെന്നും ഭാവിയിലെന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് മുൻകൂട്ടി കണ്ടെത്താനാവില്ലെന്നും ഈ വസ്തുതകൾ സംശയാതീതമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി അഭൗതിക കാര്യങ്ങൾ ദൈവ ത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും അറിയില്ലെന്നത് ഇസ്ലാമിലെ ഈശ്വരവിശ്വാസ

ത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമത്രെ. ഖുർആൻ ഇക്കാര്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്:

"പറയുക: അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആകാശഭൂമികളിലാരുംതന്നെ അഭൗതിക കാര്യങ്ങളറിയുന്നില്ല."(27: 65)

"നബിയേ, പറയുക: എന്റെ വശം ദൈവത്തിന്റെ ഖജനാവുകളുണ്ടെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നില്ല. ഞാൻ അഭൗതിക കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നുമില്ല."(6: 50)

നമ്മുടെ കാലത്തും ലോകത്തുമെന്നപോലെ അഭൗതിക മാർഗേണ പുണ്യവാളന്മാർക്ക് ദിവ്യജ്ഞാനമുണ്ടെന്ന മൂഢധാരണ ചരിത്രത്തിൽ പലപ്പോഴും നിലനിന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാ ദൈവദൂതന്മാരും ആ ധാരണ തിരുത്താനും അത്തരം അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് അറുതിവരുത്താനും ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ ദൈവദൂതനായ താനുൾപ്പെടെ ആർക്കും അഭൗതികജ്ഞാനമില്ലെന്ന് അവരെല്ലാം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ദൈവദൂതനായ നൂഹ് തന്റെ ജനതയോട് പറഞ്ഞു: "അല്ലാഹുവിന്റെ ഖജനാവുകൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടവകാശപ്പെടുന്നില്ല. എനിക്ക് അഭൗതികജ്ഞാനമുണ്ടെന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല."(11: 31)

അതിനാൽ കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായ അഭൗതികജ്ഞാനം ദൈവദൂതന്മാർക്കോ പുണ്യപുരുഷന്മാർക്കോ ഭഗവാന്മാരെന്നവകാശപ്പെടുന്നവർക്കോ ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കോ കണക്കുനോട്ടക്കാർക്കോ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമോ ഇല്ല. ഉണ്ടെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നത് തീർത്തും വ്യാജമാണ്. നക്ഷത്രഫലവും ജ്യോത്സ്യപ്രവചനവുമെല്ലാം തെറ്റും തികഞ്ഞ അന്ധവിശ്വാസവുമത്രെ.

നക്ഷത്രഫലം വ്യാജവും കൊടിയ തട്ടിപ്പുമാണെന്ന് സ്വാമി ദയാനന്ദ സരസ്വതി അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചോദ്യോത്തര രൂപത്തിൽ ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു:

പ്രശ്നം: രാജാക്കന്മാരും പ്രജകളും അടങ്ങിയ ഈ ലോകത്തിൽ ചിലർ സുഖമുള്ളവരായും ചിലർ ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതായും കാണപ്പെടുന്നു. അതെല്ലാം ഗ്രഹസ്ഥിതിയുടെ ഫലമല്ലേ?

ഉത്തരം: അതെല്ലാം പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഫലമാണ്.

പ്രശ്നം: ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം കേവലം കളവാണോ?

ഉത്തരം: അല്ല. ആ ശാസ്ത്രത്തിലന്തർഭവിച്ച അങ്കഗണിതം, രേഖാഗണിതം, ബീജഗണിതം മുതലായ ഗണിതഭാഗങ്ങളെല്ലാം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. ഫലഭാഗം മുഴുവൻ ശുദ്ധവ്യാജമാണ്.

പ്രശ്നം: ജന്മപത്രം (ജാതകം) തീരെ നിഷ്ഫലമായിട്ടുള്ളതാണോ?

ഉത്തരം: അതെ, അതിനു ജന്മപത്രമെന്നല്ല, ശോകപത്രം എന്നാണ് പേർ പറയേണ്ടത്. എന്തെന്നാൽ സന്താനം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സകല ജനങ്ങൾക്കും ആനന്ദം ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ആനന്ദം സന്താനത്തിന്റെ ജാതകം എഴുതി ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഫലം പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നതുവരെ മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ. ജാതകം എഴുതിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ജ്യോത്സ്യൻ പറയുമ്പോൾ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനമ്മമാർ ജ്യോത്സ്യനോട് "വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ജാതകമായിരിക്കണം എഴുതുന്നത്" എന്നു പറയുന്നു. പറഞ്ഞേൽപി

ച്ചത് ധനികനാണെങ്കിൽ ചുകന്ന നിറത്തിലും മഞ്ഞനിറത്തിലുമുള്ള വരകൾ കൊണ്ടും ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടും മോടിപിടിപ്പിച്ചും ദരിദ്രനാണെങ്കിൽ സാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിലും ഒരു ജാതകം എഴുതിയുണ്ടാക്കി ജ്യോത്സ്യൻ അത് വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാൻ വരുന്നു. അപ്പോൾ കുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ജ്യോത്സ്യനു മുമ്പിലിരുന്നു ചോദിക്കുന്നു: "ഇവന്റെ ജാതകം നല്ലതുതന്നെയല്ലേ?" ജ്യോത്സ്യൻ പറയുന്നു: "ഉള്ളതു മുഴുവൻ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചേക്കാം. ഇവന്റെ ജന്മഗ്രഹങ്ങളും മിത്രഗ്രഹങ്ങളും ശുഭങ്ങളാകുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ഇവൻ വലിയ ധനികനും കീർത്തിമാനും ആയിത്തീരും. ഏതു സഭയിൽ കടന്നിരുന്നാലും ഇവന്റെ തേജസ്സ് മറ്റുള്ളവരുടേതിനേക്കാൾ മികച്ചുനിൽക്കും. ശരീരത്തിനു നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളവനും രാജാക്കന്മാരാൽ കൂടി ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവനും ആയിത്തീരും." ഈ മാതിരി വാക്കുകൾ കേട്ട് കുട്ടിയുടെ അച്ഛനമ്മമാർ പറയും: "നല്ലത്. നല്ലതു ജ്യോത്സ്യരേ; അങ്ങ് വളരെ നല്ല ഒരാളാണ്." എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും തന്റെ കാര്യം സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് ജ്യോത്സ്യന്നറിയാം. അതുകൊണ്ട് ജ്യോത്സ്യൻ പിന്നെയും പറയുന്നു: "ഈ പറഞ്ഞ ഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം വളരെ ശോഭനങ്ങൾ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ ശുഭഗ്രഹങ്ങൾ വേറെ ചില ക്രൂരഗ്രഹങ്ങളോടു കൂടിച്ചേർന്നാണിരിക്കുന്നത്. അതുനിമിത്തം ഈ കുട്ടിക്ക് എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ മൃത്യുയോഗം ഉണ്ട്." ഇതു കേൾക്കുമ്പോഴേക്കും മാതാപിതാക്കൾ പുത്രജനനംകൊണ്ടുണ്ടായ ആനന്ദമെല്ലാം പരിത്യജിച്ച് സന്താപസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങി ജ്യോത്സ്യനോട് പറയുന്നു: "ജ്യോത്സ്യരേ, ഇനി ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?" ജ്യോത്സ്യൻ പറയുന്നു: "അതിനു വല്ല പരിഹാരവും ചെയ്യണം." പരിഹാരം എന്താണെന്ന് ഗൃഹസ്ഥൻ ചോദിക്കുമ്പോൾ ജ്യോത്സ്യൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നു: "ദാനങ്ങൾ കൊടുക്കണം. ഗ്രഹശാന്തിക്കുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ ജപിക്കണം. ദിവസംതോറും ബ്രാഹ്മണരെ കാൽകഴുകിച്ച് ഊട്ടണം. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഗ്രഹപ്പിഴകളെല്ലാം തീരുമെന്നാണ് അനുമാനിക്കേണ്ടത്." ജ്യോത്സ്യൻ ഇവിടെ അനുമാനശബ്ദം പ്രയോഗിക്കുന്നത് വളരെ മുൻകരുതലോടുകൂടിയാണ്. ഒരുപക്ഷേ, കുട്ടി മരിച്ചുപോകുന്നതായാൽ അയാൾ പറയും: "ഞങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യും? പരമേശ്വരനു മേലെ ആരും ഇല്ല. ഞങ്ങൾ വളരെ പ്രയത്നം ചെയ്തുനോക്കി. നിങ്ങൾ പലതും ചെയ്യിച്ചു. പക്ഷേ, അവന്റെ കർമഫലം അങ്ങനെയാണ്." കുട്ടി ജീവിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെങ്കിൽ അപ്പോഴും അയാൾക്ക് ഇങ്ങനെ പറയാം: " നോക്കുക, ഞങ്ങളുടെ മന്ത്രങ്ങളുടെയും ഞങ്ങൾ ഉപാസിക്കുന്ന ദേവതമാരുടെയും ബ്രാഹ്മണരുടെയും ശക്തി എത്ര വലുതാണ്. നിങ്ങളുടെ കുട്ടിയെ രക്ഷിച്ചുതന്നില്ലേ?" വാസ്തവത്തിൽ ജപം കൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ആ ധൂർത്തന്മാരുടെ കൈയിൽനിന്ന് അവർക്ക് കൊടുത്തതിന്റെ രണ്ടോ മൂന്നോ ഇരട്ടി പണം മടക്കിവാങ്ങേണ്ടതാണ്. കുട്ടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായാലും അങ്ങനെ മടക്കിമേടിക്കുക തന്നെയാണ് വേണ്ടത്. എന്തെന്നാൽ, 'അത് അവന്റെ കർമഫലമാണ്. ഈശ്വരന്റെ നിയമത്തെ ലംഘിക്കുവാൻ ആർക്കും ശക്തിയില്ല' എന്നു ജ്യോതിഷി പറയുന്നപോലെ

അവന്റെ കർമഫലവും ഈശ്വരന്റെ നിയമവുമാണ് അവനെ രക്ഷിച്ചത്; നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയല്ല എന്ന് ഗൃഹസ്ഥന് അയാളോടും പറയാവുന്നതാണല്ലോ. ദാനങ്ങളും മറ്റു പുണ്യകർമങ്ങളും അനുഷ്ഠിപ്പിച്ചു പ്രതിഗ്രഹം വാങ്ങിയിട്ടുള്ള ഗുരു മുതലായവരോടും ജ്യോത്സ്യനോട് പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ പറയേണ്ടതാണ്.(സത്യാർഥപ്രകാശം, ആര്യപ്രാദേശിക പ്രതിനിധി സഭ, പഞ്ചാബ്. പുറം: 45-47)

ജ്യോതിഷത്തിന്റെ നിരർഥകത വ്യക്തമാക്കാനായി സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ഒരു കഥ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “ഒരു ജ്യോതിഷി ഒരു രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് അദ്ദേഹം ആറു മാസത്തിനുള്ളിൽ മരിക്കുമെന്ന് പ്രവചിച്ചു. അതുകേട്ടു ഭയന്ന രാജാവ് അപ്പോൾതന്നെ മരിക്കുമെന്ന നിലയിലായി. അപ്പോൾ മന്ത്രി അവിടെയെത്തി ‘ജ്യോതിഷികൾ പൊതുവെ വിഡ്ഢികളാണെന്നും അവർ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കേണ്ടതില്ലെ’ന്നും പറഞ്ഞ് രാജാവിനെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ നോക്കിയെങ്കിലും ഫലിച്ചില്ല. അപ്പോൾ മന്ത്രി ജ്യോതിഷിയോട് ‘രാജാവിന്റെ മരണം പ്രവചിച്ചത് ശരി തന്നെയോ’ എന്ന് ഒന്നുകൂടി ചോദിച്ചു. വീണ്ടും ഗണിച്ചതിന് ശേഷം ജ്യോതിഷി തന്റെ പ്രവചനത്തിലുറച്ചുനിന്നു. ഉടനെ മന്ത്രി ജ്യോതിഷിയോട് ‘നിങ്ങൾ എപ്പോഴാണ് മരിക്കുക’യെന്ന് ചോദിച്ചു. ‘പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ’ എന്ന് മറുപടി. അതുകേട്ടയുടനെ മന്ത്രി വാളെടുത്തു വീശി ആ ജ്യോതിഷിയെ വെട്ടിക്കൊന്നു. എന്നിട്ട് രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു: ‘അങ്ങേക്കിപ്പോൾ ബോധ്യമായല്ലോ, അവൻ കള്ളനാണെന്ന്. ഈ നിമിഷം തന്നെ അവൻ ചത്തുവല്ലോ.”(വിവേകാനന്ദ സാഹിത്യസർവസ്വം, വാ. 4, പുറം 87)

സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ തന്നെ എഴുതുന്നു: “വിധിയെപ്പറ്റി പുലമ്പിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് പ്രായം കൂടിവരുന്നവരാണ്. യുവജനങ്ങൾ പ്രായേണ ജ്യോതിഷത്തെ ആശ്രയിക്കാറില്ല. ഗ്രഹങ്ങൾ നമ്മുടെ മേൽ പ്രാഭവം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടാവാം. എന്നാൽ നാം അതിനത്ര പ്രാധാന്യം കൽപിക്കാൻ പാടില്ല.... ജ്യോതിർഗണങ്ങൾ വന്നുകൊള്ളട്ടെ; അതുകൊണ്ടെന്തു ദോഷം? ഒരു നക്ഷത്രത്തിന് താറുമാറാക്കാവുന്നതാണ് എന്റെ ജീവിതമെങ്കിൽ അതൊരു കാശിനു വിലപിടിപ്പുള്ളതല്ല. ജ്യോതിഷവും അതുപോലുള്ള ഗൂഢവിദ്യകളും പ്രായേണ ദുർബലമനസ്സിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാനാകും. അതിനാലവ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഉടൻ നാം ഒരു വൈദ്യനെ കാണുകയും നല്ല ആഹാരം കഴിക്കുകയും വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്”(അതേ പുസ്തകം, പുറം 86).

ഏകദൈവത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും അഭൗതികകാര്യങ്ങളറിയുകയില്ലെന്നത് കലർപ്പില്ലാത്ത ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമത്രെ. ഇസ്‌ലാം അക്കാര്യം ഊന്നിപ്പറയാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

നാല്

ദൈവാവതാരം സത്യമോ മിഥ്യയോ?

"അവതാരസങ്കൽപത്തെ ഇസ്‌ലാം അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്ന് താങ്കൾ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ദൈവം വിവിധ രൂപേണ അവതരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം ഇസ്‌ലാമിന്ന് വിരുദ്ധമാണോ?"

ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണത്തിൽ ദൈവം ഏകനാണ്, അനാദിയാണ്, അനന്തനാണ്, അദൃശ്യനാണ്, അരൂപിയാണ്, അതുല്യനാണ്, അസദൃശനാണ്, അവിഭാജ്യനാണ്, ജനിമൃതികൾക്കതീതനാണ്. എന്നാൽ ദൈവാവതാരമെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നവയ്ക്കെല്ലാം ജനനമുണ്ട്, മരണമുണ്ട്, രൂപമുണ്ട്, സ്ഥലകാലവുമായി ബന്ധമുണ്ട്, പരിധികളും പരിമിതികളുമുണ്ട്. ദൈവം ഇതിനെല്ലാം അതീതനത്രെ. അതിനാൽ ഇസ്‌ലാം അവതാര സങ്കൽപത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ശക്തമായെതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഇസ്‌ലാം മാത്രമല്ല അതിനെ എതിർക്കുന്നത്. ഹൈന്ദവവേദദർശനവും അവതാരസങ്കൽപത്തിനെതിരാണ്. അത് ഹിന്ദുമത വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമേയല്ല, പിൽക്കാലത്ത് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാണ്.

ദൈവം മനുഷ്യശരീര രൂപമണിയുന്നവനാണെന്ന വിശ്വാസത്തെ ഭഗവത്ഗീത ശക്തമായെതിർക്കുന്നു:

"അവജാനന്തി മാം മൂഢാഃ മാനുഷീം തനുമാശ്രിതം
പരം ഭാവമജാനന്തോ മമ ഭൂതമഹേശ്വരം.
മോഘാശാ മോഘകർമാണോ മോഘജ്ഞാനാ വിചേതസഃ
രാക്ഷസീമാസുരീം ചൈവ പ്രകൃതിം മോഹിനീം ശ്രിതാഃ"

(ഭൂതങ്ങളുടെ മഹേശ്വരനെന്ന പരമമായ എന്റെ ഭാവത്തെ അറിയാത്ത മൂഢന്മാർ എന്നെ മാനുഷികമായ ശരീരത്തെ ആശ്രയിച്ചവനായി നിന്ദിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എന്നെ ധരിക്കുന്നവരുടെ ആശകളും അവർ ചെയ്യുന്ന കർമങ്ങളും അവർക്കുള്ള ജ്ഞാനവും നിഷ്ഫലങ്ങളാണ്. അവർ അവിവേകികളും മനസ്സിനെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന രാക്ഷസപ്രകൃതിയെയും അസുരപ്രകൃതിയെയും ആശ്രയിച്ചുള്ളവരാകുന്നു.) (അധ്യായം 9, രാജവിദ്യാരാജ ഗുഹ്യയോഗം, ശ്ലോകം: 11, 12)

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ദൈവാവതാരങ്ങളായി ഗണിച്ച് ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന

ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ, ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്നിവരെക്കുറിച്ച് പ്രമുഖ വേദപണ്ഡിതനായ വാഗ്ഭടാനന്ദ ഗുരു എഴുതുന്നു:

"സൃഷ്ടിസ്ഥിത്യന്തകരണീം ബ്രഹ്മവിഷ്ണു ശിവാത്മികാം

സ സംജ്ഞാം യാതി ഭഗവാനേക ഏവ മഹേശ്വരഃ (വിഷ്ണുപുരാണം 1- 2- 66).

അർഥം: സൃഷ്ടി സ്ഥിതി സംഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതുകൊണ്ട് ഏകനായ ഈശ്വരനെ ബ്രഹ്മാവെന്നും വിഷ്ണുവെന്നും ശിവൻ എന്നും വിളിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് പൗരാണികന്മാരുടെ ഇടയിലും ഏകദൈവവിശ്വാസമാണുള്ളതെന്ന് അനായാസേന ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

'സത്യം അങ്ങനെയാണെങ്കിലും പൗരാണികന്മാർ തുടങ്ങി ഇതുവരെയുള്ള ബഹുജനങ്ങൾ ബ്രഹ്മാദികളെ വെവ്വേറെ ഈശ്വരന്മാരായി വിശ്വസിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ! ഇതിനു പരമാണുഗ്രായമായിട്ടെങ്കിലും വല്ല കാരണവും ഉണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് എന്തായിരിക്കും എന്നു ചോദിക്കുന്നു. എങ്കിൽ ഞാൻ കുറഞ്ഞൊരു സമാധാനം പറയാം. പണ്ട് ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നും മറ്റും ചില മനുഷ്യർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെല്ലാം മതവാദികളും ബുദ്ധമതപ്രചാരണത്തോടുകൂടി ഉടഞ്ഞുതകർന്നുപോയ പൗരോഹിത്യ പ്രഭാവക്കോട്ടയുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നായി കൈയുയർത്തി ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട വീരവീരന്മാരും ആയിരുന്നു. ഇവരുടെ ഇടയിൽ ബ്രഹ്മാവ് കുറെ നല്ല മനസ്ഥിതിയുള്ള ഒരാളായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാം. അദ്ദേഹം തന്റെ മതം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് ആയുധം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വൈശിഷ്ട്യം. വിഷ്ണുവും ശിവനും തങ്ങളുടെ മതപ്രചാരണത്തിന്നായി കരവാൾ, ഗദ, ശൂലം മുതലായവ നിഷ്കരുണം ഉപയോഗിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ട് അവരുടെ മതം ഇന്ത്യയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടു. വിഷ്ണു, വികുണ്ഠ എന്ന സ്ത്രീയുടെ മകനും വൈകുണ്ഠനെന്ന് പ്രസിദ്ധനുമാകുന്നു. അദ്ദേഹം ആര്യവർഗത്തിൽ പെട്ട ഒരുവനായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ല. ഭിക്ഷാശിയായി സഞ്ചരിച്ചതുകൊണ്ടും സർപ്പവശീകരണത്തിൽ സാരസ്യം കാട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടും 'നങ്ങ' എന്ന കുറവസ്ത്രീയുടെ പിതാവായിരുന്നതുകൊണ്ടും മദ്യപാനത്തിൽ ആസക്തനായിരുന്നു എന്നറിയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും മറ്റും 'ശിവൻ' ഒരു കുറവനായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. ഏതായാലും ശിവന്റെ നൈവേദ്യത്തെ ഇന്നും ബ്രാഹ്മണജാതിക്കാർ ഭക്ഷിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം താഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒരു ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളായിരിക്കണമെന്നത് തീർച്ച തന്നെ. 'ബ്രഹ്മാവിന്റെ കഴുത്തറുത്ത പാതകം നിമിത്തമാണ് ബ്രാഹ്മണ ജാതിക്കാർ ശിവനൈവേദ്യം ഭക്ഷിക്കാത്തത്' എന്നു പറയുന്നതു സ്വീകാര്യമല്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അനേകായിരം ജനങ്ങളുടെ ഗളനാളം മുറിച്ച് ജനാർദനൻ എന്ന പേർ സമ്പാദിച്ചതിന് പുറമെ മാതൃഹത്യാ മഹാപാതകവും കൂടി ചെയ്ത വിഷ്ണുവിന്റെ നൈവേദ്യം മേൽജാതിക്കാർ ആഹരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഈ വിഷ്ണുവും ശിവനും പരമദ്രോഹികളായിരുന്നു എന്നതിനുപുറമെ അന്യോന്യമത്സരികളുമായിരുന്നു. ശിവൻ ബ്രഹ്മമതത്തെ നിഷ്പ്രയാസം ഉടച്ചിരുന്നു. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ശിരസ്സ

റ്റുപോയി എന്ന ഐതിഹ്യത്തിന്റെ മൂലം അതാണ്. ബ്രഹ്മമതം തകർന്നു പോകയാൽ ബ്രഹ്മാവിനെ കുടിവെപ്പാനും ആരാധിപ്പാനും അധികം പേരു ണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അദ്ദേഹം അനാരാധ്യകോടിയിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടു. വൈഷ്ണവന്മാരും ശൈവന്മാരും കൂടുതൽ ഉണ്ടാകയാൽ വിഷ്ണുവി ന്റെയും ശിവന്റെയും മരണശേഷം അവരെ സാദരം കുടിവയ്ക്കുന്നതിനും ആരാധിക്കുന്നതിനും അത്യധികം സൗകര്യമുണ്ടായി. ഇന്ത്യയിൽ വിഷ്ണു ക്ഷേത്രങ്ങളും ശിവക്ഷേത്രങ്ങളും ധാരാളം ആവിർഭവിച്ചതിനു കാരണം ഇതുതന്നെ. ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു അനവരതം സാധുദ്രോഹം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടും അന്യോന്യം കലഹങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതു കൊണ്ടും മറ്റു പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ശിവന്റെയും വിഷ്ണുവിന്റെയും മനസ്ഥിതി ലേശം പോലും ഉൽകൃഷ്ടമായിരുന്നില്ലെന്ന് ധരിക്കുവാൻ ബുദ്ധിയുള്ള ഏതു മനുഷ്യന്നും എളുപ്പമാകുന്നു. ശിവന്റെ ദുഃസ്ഥിതിയെ വെളിവായി ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഏർപ്പെടുത്തിയ ശാക്തേയത്തി ലുള്ള വാമതന്ത്രം ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി. മനുഷ്യരെ ഉടലോടെ നരകത്തിൽ തള്ളിവിടുന്ന നഗ്നങ്ങളും ബീഭത്സങ്ങളുമായ ദുരാചാരങ്ങളാണ് അതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നത്. വൈഷ്ണവ മതത്തെ പ്രബലമായി പ്രച രിപ്പിച്ചവരെ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാര പുരുഷന്മാരാക്കിയും ശൈവമത ത്തിന് പ്രാബല്യം വരുത്തിയവരെ ശിവന്റെ പുത്രന്മാരാക്കിയും വർണി ക്കുകയാണ് പ്രായേണ ചെയ്തുകാണുന്നത്. ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും മറ്റും അവതാര പുരുഷന്മാരായതും ഗണപതിയും സുബ്രഹ്മണ്യനും ശിവ സൂതന്മാരായതും ഈ വഴിയിൽ കൂടിയാകുന്നു." (വാഗ്ഭടാനന്ദന്റെ സമ്പൂർ ണ കൃതികൾ, മാതൃഭൂമി പ്രിന്റിംഗ് ആന്റ് പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട്. 1998 പുറം 751-752)

വാഗ്ഭടാനന്ദ ഗുരു തന്നെ ഇക്കാര്യം സംഭാഷണ രൂപേണ ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു:

"രാമൻ: സ്നേഹിത, നിങ്ങൾ ഈശ്വരവിശ്വാസമില്ലാതെ ജീവിക്കുന്ന തിൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു.

കൃഷ്ണൻ: ഞാൻ ഈശ്വരവിശ്വാസിയല്ലെന്ന് നിങ്ങളോടാരാണ് പറ ഞ്ഞത്?

രാമൻ: ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞുതരേണമോ? ശിവൻ, വിഷ്ണു, ബ്രഹ്മാവ് തുടങ്ങിയ സകാരമൂർത്തികളെ നിഷേധിച്ചു പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുന്ന നിങ്ങൾ ഒരു ഭയങ്കരനായ നിരീശ്വരനല്ലേ?

കൃഷ്ണൻ: സ്നേഹിത, ആകാരഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ ശിവനും വിഷ്ണു വും മറ്റും ഈശ്വരസ്ഥാനത്തിൽ അഭിഷിക്തരാകുന്നതിന് അർഹന്മാര ല്ലെന്നും ശിവാദികളെ സൃഷ്ടിച്ച സർവശക്തനാണ് ഈശ്വരനെന്നും വിശ്വ സിക്കുന്ന ഞാനല്ലയോ ഈശ്വരവിശ്വാസി? നശ്വരങ്ങളും ഈശ്വരസൃഷ്ട ങ്ങളുമായ സാകാരവസ്തുക്കളെ ഈശ്വരന്മാരെന്ന് വിശ്വസിച്ചും തദനു സാരം ആരാധിച്ചും വരുന്ന നിങ്ങളല്ലേയോ ധൂർത്തന്മാരായ നിരീശ്വരന്മാർ?

രാമൻ: ആശ്ചര്യം! ആശ്ചര്യം! സാകാരമൂർത്തികളായ ശിവാദികൾ നശ്വ രന്മാരാണോ? എന്തൊരധികപ്രസംഗമാണിത്? എനിക്കിതൊന്നും കേൾക്കേ

ണ്ട.

കൃഷ്ണൻ: സ്നേഹിത, ആകാരമുള്ള എല്ലാ പദാർഥങ്ങളും നശ്വര ങ്ങളാണ്. ഇതിന്റെ തെളിവിന്ന് ഒരു ഘടത്തെ പരിശോധിച്ചാൽ മതി. ഘടം ആകാരമുള്ളതാകുന്നു, അത് നശിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈ നിയമം പര മാണു കാരണവാദികൾ കൂടി സമ്മതിക്കാതിരിക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ നിയമം എവിടെയും ബാധകമാകുന്നു. എന്നാൽ സാകാരമായ ആ ഘടത്തിന് ഒരു കർത്താവു കൂടി വേണം. അല്ലാതെ ഘടം ഉണ്ടാവുക യില്ല. ആ കർത്താവാണ് കുശവൻ. അതുപോലെ ശിവാദികൾ സാകാര ന്മാരാണെങ്കിൽ അവർ നശിക്കുന്നവർതന്നെ, സംശയമില്ല. അവരുടെ ഉൽപ ത്തിക്ക് ഒരു കർത്താവുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അനുമാനിക്കണം. ആ കർത്താ വത്രെ ഈശ്വരൻ. 'വിശ്വസ്യ കർത്താ' എന്നും മറ്റും വേദങ്ങൾ ശ്ലാഘിക്കു ന്നത് ആ ഈശ്വരനെയാകുന്നു. താദൃശനായ ഈശ്വരനെ വിശ്വസിക്കു കയും ജനിച്ചു മരിച്ച ശിവാദികളെ ഈശ്വരനെന്ന് വിശ്വസിക്കാതിരിക്കു കയും ചെയ്യുക. അതാണ് ഉചിതം. കഥയില്ലാതെ വല്ലതും വിശ്വസിക്കു കയും ആ മൂഢവിശ്വാസത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന ദയാശാലികളെ അധിക പ്രസംഗികളെന്ന് അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സുജനതക്ക് യോജി ച്ചതല്ല.

രാമൻ: കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശിവാദികൾ ജനിച്ചു മരിച്ചവരെന്നോ! എന്തൊ രു ധിക്കാരമാണിത്? ഇങ്ങനെ ആരെങ്കിലും പറയുമോ?

കൃഷ്ണൻ: സ്നേഹിതാ, ശിവാദികൾ ജനിച്ചവരെങ്കിൽ മരിക്കുകയില്ലേ? മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നാം കാണേണ്ടതുമാണ്; അവർ സാകാരന്മാരാണല്ലോ! അവരെവിടെ? എന്തുകൊണ്ട് കാണുന്നില്ല?

രാമൻ: ശിവ! ശിവ! അവരെ നാം കാണുകയോ? പാപികളായ നമുക്ക് അത്ര ഭാഗ്യമുണ്ടോ? പുണ്യവാളന്മാരായ സജ്ജനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ അവ രെക്കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ!

കൃഷ്ണൻ: രാവണൻ തുടങ്ങിയ രാക്ഷസന്മാരേക്കാൾ നാം പാപിക ളാണെന്നോ?

രാമൻ: അതല്ല, രാവണാദികൾ നരഹത്യയും ബ്രഹ്മഹത്യയും ദേവ ന്മാരെ അടിച്ചോടിക്കുക എന്ന പാപകൃത്യവും ചെയ്ത ഘോരപാപിക ളല്ലേ? അത്ര പാപം നാം ചെയ്യുന്നില്ല. ചെയ്യുകയുമില്ല! രാവണാദികളേ ക്കാൾ നാം സുകൃതം ചെയ്തവരാണെന്ന് പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

കൃഷ്ണൻ: രാവണനും മറ്റും ശിവാദികളെ പലപ്പോഴും കാണുകയു ണ്ടായല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല, ബാണാസുരന്റെ കോട്ടയിൽ കുറച്ചുകാലം ശിവൻ കാവൽക്കാരനായിരുന്നില്ലേ? ആദ്യത്തെ ഭാര്യ മരിച്ചതിനു ശേഷം പാർവതിയെന്ന മലയിപ്പെണ്ണിനെ അദ്ദേഹം കല്യാണം കഴിച്ചില്ലേ? ഇങ്ങനെ മഹാപാപികളായ രാക്ഷസന്മാർക്കു കൂടി ശിവനെ കാണാൻ മാത്രമല്ല, ഭൃത്യനാക്കുവാൻ കൂടി സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു മലയിക്കുറത്തിപ്പെണ്ണിന് അദ്ദേഹത്തെ ഭർത്താവാക്കി വരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേ ഹത്തെ നമുക്ക് പാപശക്തിയാൽ കാണാൻ കഴിയില്ലെന്ന് പറയുന്നത് കഥ കേടല്ലേ?

രാമൻ: ശിവൻ രണ്ടാമതും കല്യാണം കഴിച്ചത് മലയത്തിപ്പെണ്ണിനെയോ? എന്താ പറയുന്നത്? അനാവശ്യമായി അസംബന്ധം പറയുന്നത് കേൾക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ദേഷ്യം വളരുന്നു. വേണ്ട, വേണ്ടാസനം പറയണ്ട!

കൃഷ്ണൻ: വേണ്ടാസനം പറയുകയല്ല. വേണ്ട ആസനം പറയുകയാണ്. പാർവതിയെ ശിവൻ കല്യാണം കഴിച്ചതായി നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

രാമൻ: ഉവ്വ്, കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണൻ: പാർവതിയെന്നു വച്ചാൽ ആരാണെന്നാണ് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്? പർവതം മലയാണെങ്കിൽ പാർവതി മലയിയല്ലേ? സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഭ്രമിക്കാതെ അർഥമൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുക! മാതംഗൻ എന്ന മലക്കുറവന്റെ മകളായ പാർവതിയെന്ന മലയിയെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ മറ്റൊരു പ്രകാരം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ചിലവാകാത്ത ആ ധാരണാഭേദവും കൊണ്ട് മറയത്തുപോകുന്നതാണ് നല്ലത്! കല്യാണം കഴിച്ച് മക്കളോടുകൂടി അങ്ങനെയങ്ങനെ ജീവിച്ചും മരിച്ചും മണ്ണടിഞ്ഞും പോയ ശിവാദികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം അകലെ തള്ളി ശാശ്വതനും നിരാകാരനുമായ ഈശ്വരനെ വിശ്വസിച്ചു നല്ല മനുഷ്യനായി ജീവിക്കാൻ നോക്കൂ! ഞങ്ങളോട് ഉപദേശിപ്പാൻ വരുന്നത് പിന്നെയാവട്ടെ"(വാഗ്ഭടാനന്ദന്റെ സമ്പൂർണ കൃതികൾ. പുറം 357-359)

ശ്രീസ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി ഈ വിഷയം ചോദ്യോത്തര രൂപത്തിൽ ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു:

"പ്രശ്നം: ഈശ്വരൻ അവതാരം സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ?

ഉത്തരം: ഇല്ല, എന്തെന്നാൽ 'അജ ഏകപാത്' (35-53), 'സ പര്യഗാത് ശുക്രമകായം' (40-8) എന്നു തുടങ്ങിയ യജുർവേദ വചനങ്ങളിൽനിന്ന് പരമേശ്വരൻ ജന്മം കൊള്ളുന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്.

പ്രശ്നം: യദാ യദാ ഹി ധർമസ്യ ഗ്ലാനിർഭവതി ഭാരത!
അഭ്യുത്ഥാനമധർമസ്യ തദാത്മാനം സൃജാമ്യഹം.
(ഭഗവത്ഗീത, അ. 4, ശ്ലോകം 7)

ധർമത്തിന് ലോപം വരുമ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ശരീരം ധരിക്കുന്നു എന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണൻ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ?

ഉത്തരം: വേദവിരുദ്ധമായതുകൊണ്ട് ഇത് പ്രമാണമാകുന്നില്ല. ധർമാത്മാവും ധർമത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ഇഛിക്കുന്നവനുമായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ 'ഞാൻ യുഗംതോറും ജന്മം കൈക്കൊണ്ടു ശിഷ്ടജനങ്ങളെ പരിപാലിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ സംഹരിക്കുകയും ചെയ്യും' എന്നിങ്ങനെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ദോഷമൊന്നുമില്ല. എന്തെന്നാൽ 'പരോപകാരായ സതാം വിഭൂതയഃ'- സജ്ജനങ്ങളുടെ ശരീരം, മനസ്സ്, ധനം എന്നിവയെല്ലാം പരോപകാരത്തിനായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. എന്നാലും ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇതുകൊണ്ട് ഈശ്വരനാണെന്ന് വരുവാൻ തരമില്ല.

പ്രശ്നം: ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, ലോകത്തിൽ ഈശ്വരന്റെ ഇരുപത്തിനാല് അവതാരങ്ങളുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനെ എങ്ങനെയാണ് കൈക്കൊള്ളുന്നത്?

ഉത്തരം: വേദത്തിന്റെ അർഥം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ടും, സാമ്പ്ര

ദായികന്മാരുടെ വഞ്ചനകൾക്ക് വശംവദന്മാരാകുന്നതുകൊണ്ടും അവര വർക്ക് അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അജ്ഞാതമാകുന്ന വലയിൽ കുടുങ്ങി പ്പോകുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ഇങ്ങനെ പ്രമാണ ശൂന്യങ്ങളായ വാക്കുകൾ പറയുകയും അവയെ വിലവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്.

പ്രശ്നം: ഈശ്വരൻ അവതാരം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ കംസൻ, രാവണൻ മുതലായ ദുഷ്ടന്മാരെ സംഹരിപ്പാൻ എങ്ങനെ സാധിക്കും?

ഉത്തരം: ഒന്നാമത്, ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം നിശ്ചയമായും മരിക്കാതിരി ക്കുകയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ശരീരം കൈക്കൊണ്ട് അവതരിക്കാതെ തന്നെ ജഗത്തിന്റെ സൃഷ്ടി-സ്ഥിതി-സംഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഈശ്വരന്റെ മു മ്പിൽ കംസൻ, രാവണൻ മുതലായവർ കേവലം ഒരു കൃമിയോട് സാദൃ ശ്യപ്പെടുത്തത്തക്കവർ പോലുമല്ല. അദ്ദേഹം സർവവ്യാപിയായതുകൊണ്ട് കംസരാവണാദികളുടെ ശരീരങ്ങളിലും കുടിനിറഞ്ഞിരിക്കുന്നവനാണ്. ഇഛിക്കുന്ന ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അവരുടെ മാറ് പിളർന്ന് അവരെ കൊന്നു കളയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. എണ്ണമറ്റ ഗുണ-കർമ- സ്വഭാവങ്ങളോ ടുകൂടിയ പരമേശ്വരൻ ഒരു ക്ഷുദ്രജന്തുവിനെ കൊല്ലുവാനായി ജനനമര ണങ്ങളുള്ളവനായിത്തീരുന്നുവെന്നു പറയുന്ന മനുഷ്യനെ വിഡ്ഢിയോട ല്ലാതെ മറ്റാരോടാണ് ഉപമിക്കാൻ സാധിക്കുക?.... ഇതിനു പുറമെ പരമേ ശ്വരൻ ജന്മം സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് യുക്തികൊണ്ടും കിട്ടുന്നില്ല. അതിരില്ലാത്തതായ ഈ ആകാശം ഗർഭത്തിൽ അടങ്ങിയെന്നോ കരതല ത്തിൽ ഒതുങ്ങിയെന്നോ ആരെങ്കിലും പറയുന്നതായാൽ അതു നേരായി വരുവാൻ ഒരിക്കലും നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ ആകാശം അതിരറ്റതും എങ്ങും നിറഞ്ഞതുമാകുന്നു. അതിനാൽ ആകാശം അകത്തേക്ക് പ്രവേ ശിക്കുകയും പുറത്തേക്ക് നിർഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ല. അതുപോലെ ത്തന്നെ പരമാത്മാവ് അനന്തനും സർവവ്യാപിയുമായതുകൊണ്ട് അദ്ദേ ഹത്തിന് പ്രവേശ നിർഗമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് സിദ്ധിക്കുന്ന കാര്യം ഒരിക്കലും ശക്യമല്ല. ഒരു വസ്തു എവിടെ ഇല്ലയോ അവിടെ മാത്രമേ ഗതാഗതങ്ങൾ സംഭവിക്കാൻ തരമുള്ളൂ. പരമേശ്വരൻ എങ്ങുനിന്നോ വന്നുവെന്നു പറയു വാൻ, ഗർഭത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നില്ലെന്നോ? പരമേശ്വരൻ പുറത്ത് ഉണ്ടാ യിരുന്നില്ലേ? ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് നിർഗമിച്ചു എന്നു പറയുന്നത്? അറിവില്ലാത്തവരല്ലാതെ മറ്റാരാണ് ഈശ്വരനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയുകയും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുക? അതുകൊണ്ട് പരമേ ശ്വരനു ഗതാഗതങ്ങളും ജനനമരണങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് സിദ്ധിക്കുവാൻ ഒരി ക്കലും നിവൃത്തിയില്ല. അതിനാൽ യേശു മുതലായവരും ഈശ്വരന്റെ അവ താരമല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളുക. എന്തെന്നാൽ, രാഗദ്വേഷങ്ങൾ, ക്ഷുത്പിപാസകൾ, ഭയശോകങ്ങൾ, സുഖദുഃഖങ്ങൾ, ജനനമരണങ്ങൾ മുതലായ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവരായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ മനുഷ്യർ തന്നെയായിരുന്നു"(സത്യാർഥ പ്രകാശം, പുറം 304-306).

അതിനാൽ ദൈവത്തിന് അവതാരമില്ലെന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും ഇസ്‌ലാമിനെപ്പോലെ ഹിന്ദുദർശനവും അംഗീകരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലു ള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്. യേശുവും മോശെയും

മുഹമ്മദും ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും ശിവനും രാമനും കൃഷ്ണനു മൊന്നും ഇതിൽനിന്നൊഴിവല്ല. അവരൊന്നും ഈശ്വരന്മാരോ ഈശ്വരാ വതാരങ്ങളോ അല്ല. മറിച്ച് ഈശ്വരസൃഷ്ടങ്ങളാണ്. അതിനാൽ, അവ രെയൊന്നും വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുകയോ ആരാധിക്കുകയോ അരുത്. അവർക്ക് നിവേദ്യങ്ങളോ നേർച്ചവഴിപാടുകളോ അർപ്പിക്കരുത്. അവരു ടെയൊക്കെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ. മറിച്ചു സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം അജ്ഞതകൊണ്ടോ അന്ധവിശ്വാസം നിമിത്തമോ ആണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമത്രെ.

അഞ്ച്

സായിബാബയും മുസ്‌ലിം സിദ്ധന്മാരും

"ദൈവം മനുഷ്യാകാരത്തിൽ അവതരിക്കില്ലെന്ന് താങ്കൾ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ സത്യസായിബാബ ദൈവാവതാരമല്ലെന്നാണോ താങ്കളുടെ വാദം? ബാബയുടെ അദ്ഭുതസിദ്ധികളിൽ ആകൃഷ്ടരായ ആയിരക്കണക്കിന് മുസ്‌ലിം അനുയായികൾ പോലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടല്ലോ. അതേക്കുറിച്ച് എന്തു പറയുന്നു?"

ദൈവത്തിന് അവതാരമില്ലെന്നും ഉണ്ടാകാവതല്ലെന്നും ഞാൻ മാത്രമല്ല; പ്രമുഖ ഹൈന്ദവ വേദപണ്ഡിതൻമാർ പോലും പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സമർഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ചോദ്യത്തിന്റെ മറുപടിയിൽ അക്കാര്യം വിശദമായി വിവരിച്ചതാണല്ലോ.

സത്യസായിബാബ കേവലം ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. 1926 നവംബർ 23-നാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. പിതാവ് പെദ്ദവെങ്കപ്പ രാജുവും മാതാവ് ഈശ്വരാംബയുമാണ്. ആന്ധ്രയിലെ ഗോപാലപ്പള്ളി ഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു ജനനം. അതാണിപ്പോൾ പുട്ടപർത്തി എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന പ്രദേശം. സായിബാബയും ഒരു നാൾ നമ്മെപ്പോലെ മരിക്കും. മണ്ണിൽ വച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരവും മണ്ണായി മാറും. ചിതയിൽ വച്ചാൽ ചാരമാകും. നിരാകാരനും നിരാശ്രയനും അനാദിയും അവിഭാജ്യനുമായ ദൈവം ഇത്തരം ദൗർബല്യങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം മുക്തനത്രെ.

സായിബാബക്ക് വിദഗ്ധനായ ഒരു മജീഷ്യന്റേതിൽ കവിഞ്ഞ കഴിവോ എന്തെങ്കിലും അദ്ഭുതസിദ്ധികളോ ഒന്നുമില്ലെന്ന് ഏതു സാധാരണക്കാരനും ബോധ്യമാകാൻ പര്യാപ്തമായ നിരവധി സംഭവങ്ങൾ ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചിലതു മാത്രമിവിടെ സൂചിപ്പിക്കാം:

1. പുട്ടപർത്തിയിലെ ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് സായിബാബയുടെ നേരെ വധശ്രമം നടന്നു. അക്രമികളുടെ വെട്ടും കുത്തുമേറ്റ് അംഗരക്ഷകരിൽ രണ്ടുപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. രണ്ടുപേർക്ക് പരിക്കേൽക്കുകയും ചെയ്തു. സംഭവം നടന്ന ഉടനെ സ്ഥലത്തെത്തിയ പോലീസിന്റെ വെടിയേറ്റ് അക്രമികൾ നാലുപേരും മരിച്ചുവീണു. എന്നിട്ടും ഗൂഢാലോചനയുടെ രഹസ്യമറിയാൻ സായിബാബക്കു സാധിച്ചില്ല. കുറ്റവാളികളെ കണ്ടെത്താൻ പോലീ

സുകാർ വരേണ്ടിവന്നു. അതും മതിയാവാതെ പോലീസ് നായ്ക്കളെ കൊണ്ടുവരികയാണുണ്ടായത്. ഇതിന്റെ അർഥം വളരെ വ്യക്തമാണല്ലോ. അഭൗതിക മാർഗേണ വല്ല അറിവും സായിബാബക്കുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അക്രമികളായ കൊലയാളികളെ തന്റെ ആസ്ഥാനത്ത് അന്തേവാസികളായി താമസിപ്പിക്കില്ലായിരുന്നു. കുറ്റവാളികളെ കണ്ടെത്താൻ പോലീസോ പോലീസ് നായയോ വേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു. സംഭവത്തെ തുടർന്ന് സായി ബാബ താമസിച്ച ചന്ദ്ര ഓഡിറ്റോറിയത്തിന് പോലീസ് കാവൽ ഏർപ്പെടു ത്തേണ്ടിവരുമായിരുന്നില്ല. വല്ല അമാനുഷിക കഴിവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാ യിരുന്നുവെങ്കിൽ പുട്ടപർത്തിയിലും പരിസരത്തും അഞ്ഞൂറിലേറെ പോലീ സുകാരെ കാവൽ നിർത്തേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു. പുട്ടപർത്തിയിലെ സായി ബാബയുടെ പ്രധാന അനുയായികൾക്കു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവി കതയിൽ വിശ്വാസമില്ലെന്നതാണ് സത്യം. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവര ദ്ദേഹത്തെ വധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

2. 1993-ൽ ഹൈദറാബാദിൽ സത്യസായിബാബ ട്രസ്റ്റിന്റെ വകയായി ഒരു കല്യാണമണ്ഡപം അന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. പരിപാടിയിൽ അന്നത്തെ ആഭ്യന്തര മന്ത്രി എസ്.ബി. ചവാൻ, കൃഷിമന്ത്രി ബൽറാംഝാക്കർ, ആന്ധ്രയിലെയും കർണാടകത്തിലെയും മുൻ മുഖ്യമ ന്ത്രിമാരായ വിജയഭാസ്കര റെഡ്ഢി, ബംഗാരപ്പ തുടങ്ങിയ നിരവധി പ്രമു ഖർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. വേദിയിൽവെച്ച് സായിബാബ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന് ഒരു സ്വർണച്ചെയിനെടുത്ത് കല്യാണമണ്ഡപം രൂപകൽപന ചെയ്ത ശിൽപിക്ക് സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഉദ്ഘാടന പരിപാടി ദൂരദർശൻ വിഭാഗം ഫിലിമിൽ പകർത്തിയിരുന്നു. പ്രസ്തുത വീഡിയോ ചിത്രം സായി ബാബയുടെ 'അമാനുഷികത'യുടെ എല്ലാ രഹസ്യവും പുറത്തുകൊണ്ടു വരാൻ പര്യാപ്തമത്രെ. സായിബാബ തന്റെ ഒരടുത്ത അനുയായിയിൽനിന്ന് സ്വർണച്ചെയിൻ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതും അത് തന്ത്രപൂർവം കൈയിലെ ടുക്കുന്നതും അതിൽ വ്യക്തമായി കാണാം. കോടിക്കണക്കിന് മനുഷ്യരെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന ബാബയുടെ 'ദിവ്യാദ്ഭുത'ത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി കാണി കൾക്ക് നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന ഈ പരിപാടി ദൂരദർശൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. എന്നാൽ കല്യാണമണ്ഡപം ഉദ്ഘാടനപരിപാടിയുടെ വീഡിയോ ചിത്രം അമാനുഷികതയെക്കുറിച്ച അവകാശവാദങ്ങളുടെ നിജ സ്ഥിതി അന്വേഷിക്കുന്ന അന്താരാഷ്ട്ര സമിതിയുടെ ഇന്ത്യൻ കൺവീ നർ സി. പ്രേമാനന്ദ് തന്ത്രപൂർവം കൈവശപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അത് ഇതിനകം കോഴിക്കോടുൾപ്പെടെ നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ പ്രദർശി പ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സായിബാബക്കോ അനുയായികൾക്കോ ഇതിന് തൃപ്തികരമായ ഒരു വിശദീകരണം നൽകാൻ ഇന്നോളം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

3. ശൂന്യതയിൽനിന്ന് ഭസ്മവും സ്വർണമോതിരവും എടുക്കാൻ കഴി യുമെങ്കിൽ മരുന്നും മറ്റു വസ്തുക്കളും ഉണ്ടാക്കാനും കഴിയേണ്ടതാണല്ലോ. എന്നാൽ പുട്ടപർത്തിയിലെ ആശുപത്രിയിൽ സ്വദേശത്തുനിന്നു മാത്രമല്ല, വിദേശത്തുനിന്നും മരുന്ന് വരുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സായിബാബക്ക് വല്ല ദിവ്യകഴിവുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ രോഗികൾക്ക് ആശ്വാസം പകരാൻ

സൂപ്പർ സ്പെഷ്യാലിറ്റി ആശുപത്രി സ്ഥാപിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നില്ല. പുട്ടപർത്തിയിലും മറ്റേത് ആശുപത്രിയിലെയും പോലെ മരുന്ന് നൽകിയും ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയുമൊക്കെത്തന്നെയാണ് രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നത്. ഒരമാനുഷികതയും ഒന്നിലുമില്ലെന്ന് ഏവർക്കുമറിയാവുന്ന കാര്യമാണ്.

സായിബാബയുടെയും അതുപോലുള്ളവരുടെയും അനുയായികൾ ദിവ്യാദ്ഭുതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വ്യാജകഥകൾ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഒട്ടും മടികാണിക്കാറില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു സംഭവം മാത്രം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

“വിശ്വവിഖ്യാതമായ സൈക്കോ വാച്ച് കമ്പനിയുടെ ഉടമ പുതിയ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരിനം വാച്ച് നിർമിച്ചു. കൂടുതൽ പരിശോധനയ്ക്കും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിനുമായി അത് തന്റെ സേഫിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു.

ഒഴിവുകാലത്തൊരിക്കൽ ഇന്ത്യയിലായിരിക്കെ ആകാംക്ഷാപൂർവം പുട്ടപർത്തി സന്ദർശിച്ചു. തന്റെ ഭക്തർക്കിടയിൽ ജപ്പാൻകാരനായ മാന്യനെ കണ്ട സത്യസായിബാബ അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ അടുത്തേക്ക് വിളിച്ചു. അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്ന് ഒരു പൊതിയെടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തു. അത് തുറന്നുനോക്കിയ വാച്ചുനിർമാതാവ് അദ്ഭുതസ്തബ്ധനായി. ടോക്കിയോവിൽ തന്റെ സേഫിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച പുതിയ ഇനം വാച്ചായിരുന്നു അത്. പേരും വിലയും കുറിച്ചിട്ട ലേബലിലോ അതിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന സിൽക്ക് റിബണിലോ ഒരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതോടെ സൈക്കോ കമ്പനിക്കാരന് സത്യസായിബാബയുടെ ദൈവിക കഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ച സംശയങ്ങളെല്ലാം നീങ്ങി. അയാൾ സായിബാബയുടെ പാദങ്ങളിൽ പ്രണമിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ആ ജപ്പാൻകാരൻ സായിബാബയുടെ ഉത്തമ ഭക്തനായിത്തീർന്നു.

ടോക്കിയോവിൽ മടങ്ങിയെത്തി തന്റെ സേഫ് പരിശോധിച്ചപ്പോൾ താൻ സൂക്ഷിച്ച വാച്ച് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നത് സൈക്കോ കമ്പനിക്കാരനെ കൂടുതൽ ആശ്ചര്യഭരിതനാക്കി. നിബിഡമായ തലമുടിയുള്ള, ദൈവികത തോന്നിക്കുന്ന ഒരാൾ ഒരു ദിവസം ഓഫീസിൽ വന്ന് സേഫു തുറന്ന് വാച്ചുമായി തിരിച്ചുപോയതായി പേഴ്സണൽ സെക്രട്ടറി അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ഭുതം പതിന്മടങ്ങ് വർധിച്ചു”- ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് മുൻ ശാസ്ത്ര ഉപദേഷ്ടാവ് ഡോ. എസ്. ഭാഗവതം എം.എസ്.സി, ഡി.എ.എസ്.സി, പി.എച്ച്.ഡി 1973-ൽ എസ്.കെ. നായരുടെ പത്രാധിപത്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മലയാളനാട് വാരികയിൽ എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ ചേർത്തതാണ് പ്രസ്തുത സംഭവം.

പ്രമുഖ യുക്തിവാദിയായിരുന്ന പരേതനായ എ.ടി. കോവൂർ സംഭവത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി അന്വേഷിച്ചറിയാൻ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ പുട്ടപർത്തി സന്ദർശിച്ച ജപ്പാൻകാരന്റെ പേരും വിലാസവും അറിയിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ട് കോവൂർ 1973 സെപ്തംബർ 11-ന് ഡോക്ടർ ഭാഗവതത്തിന് കത്തെഴുതി. രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഭാഗവതം പ്രതികരിച്ചില്ല. അതിനാൽ കോവൂർ ശ്രീലങ്കയിലെ ജപ്പാൻ എംബസിയിൽനിന്ന് സൈക്കോ വാച്ച്

നിർമാതാവിന്റെ വിലാസം ശേഖരിച്ചു. തുടർന്ന് 1973 ഒക്ടോബർ 30-ന് സൈക്കോ വാച്ച് നിർമാതാക്കളായ ഹട്ടോറി ആന്റ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡിന്റെ പ്രസിഡന്റ് ഷോജി ഹട്ടോറിക്ക് ഒരു കത്തയച്ചു. അതിൽ ഡോ. ഭാഗവതം ഉദ്ധരിച്ച കഥ ചേർത്ത ശേഷം നാലു കാര്യം അന്വേഷിച്ചു:

1. നിങ്ങളോ നിങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും പാർട്ണർമാരോ എപ്പോഴെങ്കിലും ഇന്ത്യയിലെ സത്യസായിബാബയെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

2. താങ്കൾക്കോ താങ്കളുടെ ഏതെങ്കിലും പാർട്ണർക്കോ സായിബാബ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്ന് വാച്ച് ഉണ്ടാക്കി സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

3. താങ്കളോടോ താങ്കളുടെ ഏതെങ്കിലും പാർട്ണറോടോ താങ്കളുടെ പേഴ്സണൽ സെക്രട്ടറി ഒരപരിചിതൻ സേഫ് തുറന്ന് വാച്ച് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയതായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

4. താങ്കളോ താങ്കളുടെ ഏതെങ്കിലും പാർട്ണർമാരോ സത്യസായിബാബയുടെ ഭക്തനാണോ?

സൈക്കോ കമ്പനി ഉടമ ഷോജി ഹട്ടോറി 1973 നവംബർ 8-ന് കോവൂരിന്റെ കത്തിന് മറുപടി അയച്ചു. അതിൽ താനോ തന്റെ പാർട്ണർമാരോ സായിബാബയെ അറിയില്ലെന്ന് അറിയിക്കുകയും നാലു കാര്യങ്ങളും തീർത്തും നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു.

എ.ടി. കോവൂർ പ്രസ്തുത മറുപടിയുടെ ഫോട്ടോകോപ്പിയോടൊപ്പം ഡോക്ടർ ഭാഗവതത്തിന് കത്തയച്ചു. അതിൽ ഷോജി ഹട്ടോറിയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാർട്ണർമാരോ അല്ലാത്ത ആരെങ്കിലുമാണ് മലയാളനാടിലെ ലേഖനത്തിൽ വിവരിച്ച സംഭവത്തിലെ കഥാപാത്രമെങ്കിൽ അയാളുടെ പേരും വിലാസവും അറിയിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനും മറുപടി ഉണ്ടായില്ല. അതിനാൽ എ.ടി. കോവൂർ ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം വിവരിച്ച് 1976 സെപ്തംബർ 12-ലെ ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യയിലെഴുതി. അതോടെ ഡോ. ഭാഗവതം രംഗത്തുവന്നു. 1976 നവംബർ 29-ന് ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു വിശദീകരണക്കുറിപ്പെഴുതി. അതിൽ താൻ അങ്ങനെ ഒരു സംഭവം അറിയില്ലെന്നും അങ്ങനെ ഒരു ലേഖനം ഇംഗ്ലീഷിലോ മറ്റേതെങ്കിലും ഭാഷയിലോ എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നും മലയാളം തനിക്കറിയില്ലെന്നും വരുത്താനാണ് ശ്രമിച്ചത്.

മലയാളനാട് വാരികയിൽ സായിബാബയുടെ ദൈവികതക്ക് തെളിവായി ഉദ്ധരിച്ച സൈക്കോ വാച്ച് സംഭവം തീർത്തും വ്യാജവും ബോധപൂർവം കെട്ടിച്ചമച്ചതുമായിരുന്നുവെന്ന് അതോടെ ഏവർക്കും ബോധ്യമായി. (വിശദവിവരങ്ങൾക്ക് SAIBABA'S MIRACLES: AN OVERVIEW. Edited by DALE BEYER STEIN, Page 89-98 കാണുക.)

യഥാർഥത്തിൽ പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും, ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചവ പുറത്തെടുക്കാനോ ലോകത്തുള്ള പദാർഥങ്ങളെടുത്ത് അവയുടെ രൂപം മാറ്റാനോ അല്ലാതെ, പുതുതായൊന്നും ഉണ്ടാക്കുക സാധ്യമല്ല. ശൂന്യതയിൽ നിന്നൊന്നും സൃഷ്ടിക്കാനാർക്കുമാവില്ല. അഭൗതിക കാര്യങ്ങളറിയുകയുമില്ല. ഭാവിയിലെന്തു നടക്കുമെന്ന് കണ്ടെത്താനും കഴിയില്ല. അതിനാൽ ദൈവികതയോ അമാനുഷികതയോ അവകാശപ്പെടുന്ന

വരാരായാലും തനി വ്യാജന്മാരാണവർ. അവരിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ അറബിപ്പേരുള്ളവരായാലും അല്ലാത്തവരായാലും തികഞ്ഞ അന്ധവിശ്വാസികളുമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ മാത്രം സവിശേഷതകൾ മറ്റുള്ളവരിൽ ആരോപിക്കുന്നതിലൂടെ ദൈവത്തിൽ അവന്റെ സൃഷ്ടികളെ പങ്കുചേർക്കുന്ന അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണവർ ചെയ്യുന്നത്.

"എങ്കിൽ ദിവ്യശക്തിയുണ്ടെന്നവകാശപ്പെടുന്ന മുസ്‌ലിം സിദ്ധന്മാരോ?"

തനി വ്യാജന്മാരാണവർ. ദൈവത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ഒരുവിധ അഭൗതിക കഴിവോ സിദ്ധികളോ ഇല്ല. അഭൗതിക മാർഗേണ ആർക്കെങ്കിലും ഒരു തലവേദനയോ വയറുവേദനയോ മനോരോഗം പോലുമോ നൽകാനാർക്കും സാധ്യമല്ല. സാധ്യമാകുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ക്ലിന്റൺ മോണിക്കക്കെതിരെയും സദ്ദാം ഹുസൈനെതിരെയും ലോകത്തു കിട്ടാവുന്ന എല്ലാ ഭഗവാന്മാരെയും അമ്മമാരെയും പുണ്യവാളന്മാരെയും സിദ്ധന്മാരെയും കൂട്ടുപിടിച്ച് അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. സിദ്ധന്മാരായി ചമയുകയും ഔലിയാക്കളായി വാഴുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് വല്ല കഴിവുമുണ്ടെങ്കിൽ ഫലസ്തീനികളെ ക്രൂരമായി പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഇസ്രയേൽ ഭരണാധികാരിക്ക് മാറാത്ത തലവേദനയോ വയറുവേദനയോ നൽകട്ടെ. സാധ്യമല്ലെന്നതാണ് സത്യം. സ്വന്തത്തെ പോലും രക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തവരാണ് അഭൗതിക സിദ്ധികളും അമാനുഷ കഴിവുകളും അവകാശപ്പെടുന്ന എല്ലാവരും. ഈയിടെ വധിക്കപ്പെട്ട, സിദ്ധനായി വിലസിയിരുന്ന തിരുവില്വാമലയിലെ ഫക്കീർ ഉപ്പാപ്പയുടെ അനുഭവം തന്നെ ഇതിനു സാക്ഷിയാണ്. അന്ധവിശ്വാസത്തിനടിപ്പെട്ടവർ സത്യസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം.

ആറ്

വിഗ്രഹാരാധനയെ എന്തിനെതിർക്കുന്നു?

“മുസ്‌ലിംകൾ ധരിക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾ ബഹുദൈവവിശ്വാസികളോ ബഹുദൈവാരാധകരോ അല്ല. ദൈവം ഏകനാണെന്ന് വിശ്വസിച്ച് ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നവരാണ്. വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ ഓർക്കാനും ദൈവത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാനുമാണ്. എന്നിട്ടും നിങ്ങളെന്തിനാണ് വിഗ്രഹാരാധനയെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത്?”

ഇസ്‌ലാം ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. അവനെ മാത്രമേ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യാവൂ എന്ന് കണിശമായി കൽപിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സത്തയിലും ഗുണവിശേഷങ്ങളിലും അധികാരാവകാശങ്ങളിലും അവനു പങ്കുകാരെ കൽപിക്കുന്നത് അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമായി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നിരവധി കാരണങ്ങളാൽ വിഗ്രഹാരാധനയോട് വിയോജിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

1. ദൈവം അരൂപിയും അദൃശ്യനുമാണെന്ന് ഹിന്ദുമതമുൾപ്പെടെ ലോകത്തിലെ എല്ലാ മതങ്ങളും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു.

കേനോപനിഷത്തിലിങ്ങനെ കാണാം:

“യന്മനസാ ന മനുതേ യേനാഹുർമനോമതം
തദേവ ബ്രഹ്മ ത്വം വിദ്ധി നേദം യദിദമുപാസതേ” (1: 6)

(മനസ്സിന് അറിവാൻ കഴിയാത്തതും എന്നാൽ മനസ്സിന് അറിവാനുള്ള കഴിവിനെ നൽകുന്നതുമായതിനെ ബ്രഹ്മമെന്ന് അറിയുക. ഇതാണ് ബ്രഹ്മം എന്നു വിചാരിച്ച് ഉപാസിക്കുന്നതൊന്നും ബ്രഹ്മമല്ല.)

“യച്ചക്ഷുഷാ ന പശ്യതി യേന ചക്ഷൂംഷി പശ്യതി
തദേവ ബ്രഹ്മ ത്വം വിദ്ധി നേദം യദിദമുപാസതേ” (1:7)

(കണ്ണുകൊണ്ട് കാണാൻ കഴിയാത്തതും കണ്ണുകൊണ്ട് വിഷയങ്ങളെ കാണുന്നതിന് ഹേതുഭൂതമായിട്ടുള്ളതുമേതോ അത് ബ്രഹ്മമെന്നറിഞ്ഞാലും. ഇതാണതെന്ന നിലയിൽ ഉപാസിക്കുന്നതൊന്നും ബ്രഹ്മമല്ല.)

“യത് ശ്രോത്രേണ ന ശൃണോതി യേന ശ്രോത്രമിദം ശ്രുതം
തദേവ ബ്രഹ്മ ത്വം വിദ്ധി നേദം യദിദമുപാസതേ”(1: 8)

(ചെവികൊണ്ട് കേൾക്കാൻ കഴിയാത്തതും എന്നാൽ ചെവിക്ക് കേൾക്കാനുള്ള കഴിവ് നൽകുന്നതുമായതേതോ അതാണ് ബ്രഹ്മമെന്നറിഞ്ഞാലും.

അതാണിതെന്ന നിലയിൽ ഉപാസിക്കുന്നതൊന്നും ബ്രഹ്മമല്ല.)

ദൈവം നിരാകാരനാണെന്ന് ഹൈന്ദവദർശനം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഉപനിഷത്ത് ദൈവത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് 'നിർഗത ആകാരാത് സ നിരാകാരഃ'- യാതൊരുവന് ആകൃതിയൊന്നുമില്ലയോ അങ്ങനെയുള്ളവൻ- എന്നാണ് (സ്വാമി ദയാനന്ദ സരസ്വതി, സത്യാർഥപ്രകാശം, ആര്യപ്രാദേശിക പ്രതിനിധി സഭ, പഞ്ചാബ്, പുറം 38)

സ്വാമി ദയാനന്ദ സരസ്വതി എഴുതുന്നു: "ഈശ്വരൻ നിരാകാരനാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ സാകാരനാണെങ്കിൽ വ്യാപകനായിരിക്കുന്നതല്ല. വ്യാപകനല്ലെങ്കിൽ സർവജ്ഞത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഈശ്വരനിൽ ഘടിക്കുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ പരിഛിന്നമായ വസ്തുവിലുള്ള ഗുണ-കർമ-സ്വഭാവങ്ങളും പരിഛിന്നങ്ങളായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈശ്വരൻ സാകാരനാണെങ്കിൽ ശീതോഷ്ണങ്ങൾ, രോഗങ്ങൾ, ദോഷങ്ങൾ, ഛേദനം, ഭേദനം മുതലായ ക്രിയകളൊന്നുമേൽക്കാത്തവനായിരിപ്പാൻ കഴിയുകയില്ല. അതിനാൽ ഈശ്വരൻ നിരാകാരനാണെന്നുതന്നെയാണ് തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്."(സത്യാർഥപ്രകാശം, പുറം 288)

ഖുർആൻ പറയുന്നു: "അല്ലാഹു സകല വസ്തുക്കളെയും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ സകല സംഗതികളും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അവനാകുന്നു നിങ്ങളുടെ നാഥനായ ദൈവം. അവനല്ലാതെ ഒരു ആരാധ്യനുമില്ല. സകല വസ്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവാണവൻ. അതിനാൽ നിങ്ങൾ അവനെ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക. അവൻ എല്ലാ കാര്യങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വമേറ്റവനാകുന്നു. കണ്ണുകൾക്കവനെ കാണാനാവില്ല. അവനോ, കണ്ണുകളെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ സൂക്ഷ്മദൃക്കും അഭിജ്ഞനുമല്ലോ"(6:101-103).

അരൂപിയും അദൃശ്യനുമായ ദൈവത്തിന് രൂപം സങ്കൽപിക്കുന്നത് കൃത്രിമമാണ്. മിഥ്യയെ സത്യവുമായി കലർത്തലാണ്. അത് ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ തെറ്റായ സങ്കൽപം വിശ്വാസികളിൽ വളർത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് ദൈവത്തോടു ചെയ്യുന്ന കടുത്ത അനീതിയാണ്.

ഇതു സംബന്ധമായി ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി എഴുതുന്നു: "നമ്മുടെ പിതാവിന്റെയോ ഗുരുവിന്റെയോ മറ്റോ ഛായയെടുത്തുവെച്ച് അവരുടെ അഭാവത്തിൽ അവരെ കണ്ട് സന്തോഷിക്കുന്നു; വന്ദിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ക്ഷേത്രത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിമവെച്ച് പൂജിച്ച് സന്തോഷിക്കുന്നതാകുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ സ്വല്പബുദ്ധികൾക്ക് ദൈവം ഉണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? എന്ന് കാർമൻമാർ വാദിക്കുന്നു. ഇതും അസംബന്ധം തന്നെ. പിതാവിനെയും ഗുരുവിനെയും മറ്റും കണ്ടുംകൊണ്ടാണ് ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നത്. ആ ഛായയിൽ അവരുടെ ആകൃതിവടിവും ഉണ്ട്. ദൈവത്തിന് ആകൃതിയില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ ഛായയെടുത്തു? ആർ എടുത്തു? ബിംബപ്പണിക്കാരും മറ്റും കല്ലുകളിലും വല്ലതിലും കൊത്തുന്നതും വരക്കുന്നതുമാണോ ദൈവത്തിന്റെ ഛായ? ഇങ്ങനെ നാനാ വിഗ്രഹരൂപത്തിനാൽ ദൈവസ്വരൂപത്തെയും ആരാധനാക്രമത്തെയും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നത് മഹാ അനർഥമാകുന്നു." (വിഗ്രഹാരാധനാഖണ്ഡനം, പ്രസാധകർ: നിർമലാനന്ദയോഗി, പ്രസിഡന്റ് ബ്രഹ്മാ

നന്ദ ശിവയോഗി സിദ്ധാശ്രമം, ആലത്തൂർ; പുറം 28, 29)

2. നമ്മിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാനോ നമ്മെ ഓർക്കാനോ വേണ്ടി കുരങ്ങന്റെയോ നായയുടെയോ ചിത്രമോ പ്രതിമയോ സ്ഥാപിക്കുന്നത് നാമാരും ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. കാരണം, കുരങ്ങനും നായയുമൊക്കെ നമ്മേക്കാൾ നിസ്സാരവും താഴെയുമാണെന്ന് നാം ധരിക്കുന്നു. അവ്വിധം തന്നെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളും അവനോട് താരതമ്യം ചെയ്യാനാവാത്ത വിധം നന്നേ നിസ്സാരവുമാണ്. അവയിലേതെങ്കിലും ഒന്നിനെ, ദൈവത്തെ ഓർക്കാനും അവനിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാനുമായി സ്ഥാപിക്കുന്നത് ദൈവത്തോടു ചെയ്യുന്ന കടുത്ത അനീതിയാണ്; അതുകൊണ്ടുതന്നെ അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധവും.

3. ദൈവത്തെ ആരാധിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്ന് പറയേണ്ടത് ദൈവമാണ്. വിഗ്രഹമോ പ്രതിമകളോ പ്രതിഷ്ഠകളോ സ്ഥാപിച്ചാണ് തന്നെ ആരാധിക്കേണ്ടതെന്ന് ദൈവം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അത്തരമൊരു ആരാധനാരീതി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. എന്നല്ല, വിഗ്രഹങ്ങളോ പ്രതിഷ്ഠകളോ സ്ഥാപിച്ച് ആരാധന നടത്തരുതെന്ന് കണിശമായി കൽപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

4. സാക്ഷാൽ ദൈവത്തെയല്ലാതെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നതും ആരാധിക്കുന്നതും അരുതാത്തതാണെന്ന് ഇസ്‌ലാമിനെപ്പോലെ ഹിന്ദുമതവും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വിഗ്രഹാരാധന ബഹുദൈവാരാധനയല്ലെങ്കിൽ അന്യാരാധനയെ വിമർശിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഛന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം: "ഓമിത്യേതദക്ഷരമുദ്ഗീഥമുപാസീത" (ഓംകാരം യാതൊരുവന്റെ നാമധേയമാണോ, യാതൊരുവൻ ഒരിക്കലും നശിക്കയില്ലയോ അവനെയാണ് ഉപാസിക്കേണ്ടത്; മറ്റൊരുവനെയല്ല.)

വിഖ്യാതമായ ഹൈന്ദവസ്തോത്രത്തിലിങ്ങനെ കാണാം:

"ത്വമേകം വരണ്യം ത്വമേകം ശരണ്യം
ത്വമേകം ജഗത്കാരണം വിശ്വരൂപം"

(നിന്നെ മാത്രം ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു. നിന്നോടുമാത്രം ഞങ്ങൾ ശരണം തേടുന്നു. ലോകോല്പത്തിക്കു കാരണം നീ തന്നെ. നീ വിശ്വരൂപം.)

ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷത്തിലിങ്ങനെ കാണാം:

"തമീശ്വരാണാം പരമം മഹേശ്വരം
തം ദേവതാനാം പരമം ച ദൈവതം
പതിം പതീനാം പരമം പരസ്താത്
വിദാമ ദേവം ഭുവനേശമീഡ്യം" (6-7)

(അത് എല്ലാ ഈശ്വരന്മാരുടെയും മഹാനായ ശാസകനും സർവ ദേവന്മാർക്കും പരമാരാധ്യനും സമസ്ത പതികളുടെയും പതിയും [സംരക്ഷകൻ] സമസ്ത ബ്രഹ്മാണ്ഡനായകനും ആകുന്നു. സ്തുത്യർഹനും പ്രകാശസ്വരൂപനുമായ അത് സർവത്തിനും അതീതമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു.)

ഗീതയിലിങ്ങനെ കാണാം:

യാന്തി ദേവവ്രതാ ദേവാന് പിതൃന് യാന്തി പിതൃ വ്രതാഃ
ഭൂതാനി യാന്തി ഭൂതേ ജ്യായാന്തി മദ്യാജിനോ f ഹമാം.

(ദേവന്മാരെ ഉപാസിക്കുന്നവർ ദേവന്മാരെ പ്രാപിക്കുന്നു. പിതൃക്കളെ ആരാ

ധിക്കുന്നവർ പിതൃക്കളെ അണയുന്നു. ഭൂതങ്ങളെ ഉപാസിക്കുന്നവർ ഭൂതങ്ങളിലെത്തുന്നു. എന്നാൽ എന്നെ ഉപാസിക്കുന്നവർ എന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു.) (ഉദ്ധരണം: വിദ്യവാചാസ്പതി വി. പനോളി, 'ശ്രീശങ്കരദർശനം', പുറം 91)

സ്വാമി ദയാനന്ദ സരസ്വതി എഴുതുന്നു: "സ്തുതി, പ്രാർഥന, ഉപാസന എന്നിവയെല്ലാം ശ്രേഷ്ഠനായിട്ടുള്ളവനു മാത്രമേ ചെയ്യപ്പെടാറുള്ളൂ. ഗുണം, കർമം, സ്വഭാവം, സത്യവ്യവഹാരം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ മറ്റെല്ലാവരെക്കാളും ഉൽക്കർഷം ആർക്കുണ്ടോ അവനെയാണ് ശ്രേഷ്ഠൻ എന്നു പറയേണ്ടത്. ആർ ശ്രേഷ്ഠന്മാരിൽ വച്ച് ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നുവോ അവനെ പരമേശ്വരൻ എന്നു പറയുന്നു. മറ്റൊരുവനേയുമല്ല. അവന് തുല്യനായിട്ട് ഒരുവൻ ഇതിനു മുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഇല്ല. ഇനിമേൽ ഉണ്ടാവുകയുമില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ അവനെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടനായി ഒരുവൻ ഉണ്ടാകുന്നത് എങ്ങനെ? സത്യം, ന്യായം, ദയ, സർവകർമസാമർഥ്യം, സർവജ്ഞത്വം മുതലായ അസംഖ്യം ഗുണങ്ങൾ അവന്നുള്ളതുപോലെ മറ്റൊരു ജഡപദാർഥത്തിനോ ജീവാത്മാവിനോ ഇല്ല. സത്യസ്വരൂപമായി വിളങ്ങുന്ന വസ്തുവിന്റെ ഗുണകർമ സ്വഭാവങ്ങളും സത്യങ്ങളായിത്തന്നെയിരിക്കും. അതിനാൽ മനുഷ്യരെല്ലാം പരമേശ്വരനെയാണ് സ്തുതിക്കുകയും പ്രാർഥിക്കുകയും ഉപാസിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത്. മറ്റൊരുവനെയുമല്ല. ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്ന പേരോടു കൂടിയ പുരാതനന്മാരായ വിദ്വാന്മാരും ദൈത്യന്മാർ, ദാനവന്മാർ തുടങ്ങിയ നികൃഷ്ട മനുഷ്യരും മറ്റുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യരും പരമേശ്വരനിൽ പൂർണവിശ്വാസത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെയാണ് സ്തുതിക്കുകയും പ്രാർഥിക്കുകയും ഉപാസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നത്. വേറൊരുവനെയല്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മളെല്ലാവരും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതാണുചിതമായിട്ടുള്ളത്"(സത്യാർഥപ്രകാശം, പുറം 12,13).

ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നിവരെപ്പോലും സ്തുതിക്കുകയോ പ്രാർഥിക്കുകയോ ഉപാസിക്കുകയോ ചെയ്യരുതെന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെയർഥം. ഇക്കാര്യം ശ്രീ വാഗ്ഭടാനന്ദ ഗുരുവും അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (വാഗ്ഭടാനന്ദന്റെ സമ്പൂർണ കൃതികൾ. ഒന്നാം പതിപ്പ്, മാതൃഭൂമി പ്രിന്റിംഗ് ആന്റ് പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്. പുറം 357-359).

ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി വസിഷ്ഠനിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

നട്ടകല്ലെല്ലെത്തെവമെൻറു നാലു പുഷ്പം ചാർത്തുരിർ
ചുറ്റിവന്തുമൊണൺറു ചൊല്ലുമന്തിരമെതക്കടോ
നട്ടുകല്ലു പേയുമോ നാതതുള്ളിരുക്കയിൽ
ചുട്ടചട്ടിചട്ടുകം കറിച്ചുവൈയറിയുമോ

(ഒരു കല്ലിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. അതിൽ ഈശ്വര ഭാവനയോടു കൂടി പൂജിക്കുന്നു. അതിനെ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നു. മന്ത്രം ജപിക്കുന്നു. ആ പ്രതിഷ്ഠിച്ച കല്ലു കേൾക്കുമോ? കറിവെക്കുന്ന ചട്ടിയോ കറിയിളക്കുന്ന ചട്ടുകമോ, കറിയുടെ രസത്തെ അറിയുമോ?) (വിഗ്രഹാരാധനാ ഖണ്ഡനം, പുറം 7)

5. സാധാരണക്കാർക്ക് ആരാധിക്കാൻ വിഗ്രഹം വേണമെന്ന വാദത്തെ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമി ശിവയോഗി ഇങ്ങനെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു: "കുട്ടികൾക്ക് ചെറിയ കുപ്പായം വേണം. വലിയ കുപ്പായം പറ്റുകയില്ല. അപ്രകാരം അല്പ

ബുദ്ധികൾക്ക് വിഗ്രഹാരാധന വേണം. ബ്രഹ്മധ്യാനത്തിന് കഴിയുകയില്ല' എന്ന് വാദിക്കുന്നു. ഇത് 'കുട്ടികൾക്ക് കാണ്മാൻ ഒരു ചെറിയ സൂര്യൻ വേണം. വലിയ സൂര്യന്റെ വെളിച്ചം നോക്കിയാൽ കാണുകയില്ല' എന്നു പറയുന്നപോലെ അസംബന്ധമാകുന്നു."(വിഗ്രഹാരാധനാഖണ്ഡനം)

6. വിഗ്രഹാരാധകരായ മഹാഭൂരിപക്ഷവും വിഗ്രഹങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക മായ പുണ്യവും ദിവ്യത്വവും കൽപിക്കുന്നവരാണ്. ആരുടെ പ്രതിഷ്ഠ യാണോ, അവരുടെ ചൈതന്യം അതിൽ ആവാഹിക്കപ്പെട്ടതായാണ് വിഗ്ര ഹാരാധകരുടെ വിശ്വാസം. മറിച്ച്, ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ മാത്രമായിരു ന്നെങ്കിൽ മുന്നിൽ എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് വച്ചാൽ മതിയല്ലോ. എന്നു മാത്ര മല്ല, നിലവിലുള്ള വിഗ്രഹം മാറ്റി മറ്റു വല്ലതും വച്ചാൽ എതിർക്കപ്പെടുക യുമില്ല. എന്നാൽ തങ്ങളാരാധിക്കുന്ന വിഗ്രഹത്തെ മാറ്റുന്നത് വിശ്വാസി കൾക്ക് സങ്കൽപിക്കുക പോലും സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ വിഗ്രഹം ദൈവ ത്തെ ഓർക്കാനും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാനും മാത്രമാണെന്ന വാദം വസ്തു നിഷ്ഠമല്ല. അത് ബഹുദൈവാരാധന തന്നെയാണ്. അതിനാലാണ് ഛന്ദോ ഗ്യോപനിഷത്തിനും സ്വാമി ദയാനന്ദ സരസ്വതിക്കും വാഗ്ഭടാനന്ദഗുരു വിനുമെല്ലാം അന്യദൈവാരാധനയെ എതിർക്കേണ്ടിവന്നത്.

7. ദൈവം അദ്വിതീയനും അതുല്യനും അസദൃശനുമാണെന്ന് എല്ലാ മതങ്ങളും പറയുന്നു. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്നതുപോലെ എന്നു പോലും പറയുക സാധ്യമല്ല. അതോടൊപ്പം മനുഷ്യന്റെ കണ്ണും മനസ്സും എവിടെയാണോ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത് അതിന്റെ പ്രതിരൂപമാണ് മനസ്സിൽ പതിയുക. വിഗ്രഹാരാധകന്റെ മനസ്സിൽ വിഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ് സ്ഥാനം പിടിക്കുക. അതിനാൽ ആരാധകന്റെ മനസ്സിൽ ദൈവത്തിനു പ കരം വിഗ്രഹമാണ് സ്ഥാനം പിടിക്കുക. അങ്ങനെ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനം വിഗ്രഹം കൈയടക്കുന്നു.

8. ആരാധ്യനോടുള്ള ആത്യന്തികമായ ആദരവിനാൽ ആരാധകൻ പര മമായ വിനയത്തോടെ നിർവഹിക്കുന്ന കർമമാണല്ലോ ആരാധന. സൃഷ്ടി കളിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ മനുഷ്യൻ അത് തന്നെപ്പോലുള്ളവർക്കോ തന്നേ ക്കാൾ താഴെയുള്ളവയ്ക്കോ അർപ്പിക്കുന്നത് തന്റെ മഹിതമായ പദവിക്കും മാന്യതക്കും നിരക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവേതരർക്കുള്ള ആരാ ധന സ്വന്തത്തോടുള്ള അതിക്രമം കൂടിയായാണ് ഇസ്‌ലാം കാണുന്നത്. സർവോപരി, സ്വാമി ദയാനന്ദ സരസ്വതി വ്യക്തമാക്കിയപോലെ പരമമായ ആദരവ് അർപ്പിക്കേണ്ടത് അതർഹിക്കുന്നവന്നാണ്. ശ്രേഷ്ഠതയിലും മഹ ത്വത്തിലും ജ്ഞാനത്തിലും ശക്തിയിലും പൂർണതയുള്ളവൻ ദൈവം മാത്ര മാണ്. അതിനാൽ അവൻ മാത്രമേ ആരാധന അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. അതവ നുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതുമാണ്. ദൈവത്തിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടത് മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകൽ ദൈവഹിതത്തിനെതിരും അവയെ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അവരോധിക്കലുമാണ്. വിഗ്രഹാരാധന കൊടിയ പാപമാകാ നുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

ഏഴ്

കഅ്ബയിലെ കറുത്ത കല്ലും ശിലാപൂജയും

“വിഗ്രഹാരാധനയെ ശക്തമായെതിർക്കുന്ന മതമാണല്ലോ ഇസ്‌ലാം. എന്നിട്ടും കഅ്ബയിൽ ഒരു കറുത്ത കല്ല് പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് എന്തിനാണ്? മറ്റെല്ലാ ബിംബങ്ങളെയും എടുത്തുമാറ്റിയപ്പോൾ അതിനെ മാത്രം നിലനിർത്തിയത് എന്തിന്? ശിലാപൂജ ഇസ്‌ലാമിലും ഉണ്ടെന്നല്ലേ ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്?”

ഈ ചോദ്യം സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന വ്യാപകമായ തെറ്റുധാരണയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. അതിനാൽ ചില കാര്യങ്ങളിവിടെ വ്യക്തമാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു:

1. കഅ്ബയിലെ കറുത്ത കല്ല്(ഹജറുൽ അസ്‌വദ്) ചരിത്രത്തിലൊരിക്കലും ആരാലും ആരാധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിശുദ്ധ കഅ്ബയിലും പരിസരത്തും മുന്നൂറ്റി അറുപതിലേറെ വിഗ്രഹങ്ങൾ പൂജിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ആരും അതിനെ പൂജിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രവാചകനിയോഗത്തിനു മുമ്പുള്ള വിഗ്രഹാരാധനയുടെ കാലത്തും ഹജറുൽ അസ്‌വദ് ആരാധ്യവസ്തുവായിരുന്നില്ലെന്നതാണ് വസ്തുത.

2. ലോകത്തിലെ ഏത് പൂജാവസ്തുവും അതിന്റെ സ്വന്തം പേരിലറിയപ്പെടാറില്ല. ഏതിന്റെ പ്രതിഷ്ഠയാണോ അതിന്റെ പേരിലാണത് അറിയപ്പെടുക. ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ, കൃഷ്ണൻ, ഗുരുവായൂരപ്പൻ പോലുള്ളവരുടെ വിഗ്രഹങ്ങൾ അവരുടെ പേരിലാണ് വിളിക്കപ്പെടുക. അല്ലാതെ കല്ലിൻ കഷണം, മരക്കുറ്റി, ഓട്ടിൻകഷണം, മൺകൂന എന്നിങ്ങനെ, എന്തു കൊണ്ടാണോ അവ നിർമിക്കപ്പെട്ടത് അവയുടെ പേരിലല്ല. എന്നാൽ കഅ്ബയിലെ കറുത്ത കല്ല് അതേ പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. കറുത്ത കല്ല് എന്നതിന്റെ അറബിപദമാണ് ‘ഹജറുൽ അസ്‌വദ്’ എന്നത്. അത് പ്രതിഷ്ഠയോ പൂജാവസ്തുവോ വിഗ്രഹമോ അല്ലെന്നതിന് ഈ നാമം തന്നെ മതിയായ തെളിവാണ്.

3. നൂറും അഞ്ഞൂറും ആയിരവും മീറ്റർ ഓട്ടമത്സരം നടക്കുമ്പോൾ ഓട്ടം ആരംഭിക്കുന്നേടത്ത് ഒരടയാളമുണ്ടാകുമല്ലോ. അവ്വിധം വിശുദ്ധ

കഅ്ബക്കു ചുറ്റും പ്രയാണം നടത്തുമ്പോൾ അതാരംഭിക്കാനുള്ള അടയാളമാണ് ഹജറുൽ അസ്വദ്. അതിനപ്പുറം അതിന് പ്രത്യേക പുണ്യമോ ദൈവികതയോ കൽപിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രവാചകന്റെ അടുത്ത അനുയായിയും രണ്ടാം ഖലീഫയുമായ ഉമറുൽ ഫാറൂഖ് ഇക്കാര്യം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ കല്ലിന് പ്രത്യേക പുണ്യം ആരും കൽപിക്കാതിരിക്കാനായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നീ കേവലം ഒരു കല്ലാണ്. നബി തിരുമേനി നിന്നെ ചുംബിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാനൊരിക്കലും മുത്തുമായിരുന്നില്ല."

"കഅ്ബക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രയാണത്തിന് പ്രാരംഭം കുറിക്കാൻ അടയാളമായി കല്ലുതന്നെ വേണമെന്നുണ്ടോ?"

"ഇതിന്റെ കാരണം തീർത്തും ചരിത്രപരമാണ്. അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കാനായി ആദ്യമായി നിർമിക്കപ്പെട്ട ഭവനമാണ് കഅ്ബ. ദൈവം നിശ്ചയിച്ച സ്ഥലത്ത് ഇബ്റാഹീം നബിയും മകൻ ഇസ്മാഈൽ നബിയും കൂടിയാണത് നിർമിച്ചത്. ആ വിശുദ്ധ മന്ദിരത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന് തീർച്ചയുള്ള കല്ലാണ് ഹജറുൽ അസ്വദ്. അതിനാൽ പ്രവാചകൻമാർ പണിത ദേവാലയത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യമാണ് ആ കറുത്ത കല്ലിനുള്ളത്.

"ദിവ്യത്വം കൽപിക്കപ്പെടുന്ന ആരാധ്യവസ്തുവല്ലെങ്കിൽ എന്തിനാണ് അതിനെ ചുംബിക്കുന്നത്?"

മനുഷ്യർ പതിവായി ചുംബിക്കാറുള്ളത് ആരാധ്യവസ്തുക്കളെയല്ലല്ലോ; സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നവയെയാണല്ലോ. തന്റെ പൂർവികരായ ഇബ്റാഹീം നബിയും ഇസ്മാഈൽ നബിയും പണിത ദൈവിക ഭവനത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ മുഹമ്മദ് നബി അതിനെ സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ വിടവാങ്ങൽ തീർഥാടനത്തിൽ പ്രവാചകൻ അതിനെ ചുംബിച്ചു. അതിനാൽ എക്കാലവും എല്ലാ തീർഥാടകരും അതിനെ ചുംബിച്ചുവരുന്നു. പിന്നാലെ വരുന്ന വിശ്വാസികൾ തന്റെ മാതൃക പിന്തുടരുമെന്ന് പ്രവാചകന്നറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും പ്രവാചകനതു ചെയ്തു. പിൻഗാമികളുടെ ചുണ്ടുകൾ തന്റെ ചുംബനത്തിന്റെ ഓർമകളുമായി കറുത്ത കല്ലിൻമേൽ പതിയുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെത്തന്നെ. അതിനാൽ ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാനാവാത്ത വെറുമൊരു കല്ല് മാത്രമാണതെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

ഹജറുൽ അസ്വദിനുള്ള ചുംബനം പ്രവാചകനോടുള്ള സ്നേഹപ്രകടനം മാത്രമത്രെ. അതിൽ ആരാധനാവികാരമില്ല. ഉണ്ടാകാവതുമല്ല. കാലത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് തന്റെ മുഴുവൻ അനുയായികൾക്കുമായി നബിതിരുമേനി അർപ്പിച്ച പ്രതീകാത്മകമായ പരിരംഭണത്തിൽ പങ്കുചേരുകയാണ് അതിനെ ഉമ്മവയ്ക്കുന്നവരൊക്കെയും. നിരവധി നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ അനേകം തലമുറകളിലെ കോടാനുകോടി വിശ്വാസികളുടെ അധരസ്പർശമേറ്റിടത്ത് സ്വന്തം ചുണ്ടുകൾ വയ്ക്കുന്നതിലൂടെ വിശ്വാസി തന്നെ പൂർവികരുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ അവിരാമം തുടർന്നു വരുന്ന വിശ്വാസി സമൂഹത്തിന്റെ മഹാപ്രവാഹത്തിലെ ഒരു കണിക മാത്ര

മാണ് താനെന്ന ബോധം അത് തീർഥാടകനിലുണർത്തുന്നു. അങ്ങനെ നിരവധി നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ പരന്നുകിടക്കുന്ന പൂർവികരുമായി തന്നെ വൈകാരികമായി ബന്ധിക്കുന്നു. അത് മാനവതയുടെ ഏകതയെക്കുറിച്ച അവബോധം വളർത്തുകയും അവാച്യമായ അനുഭൂതി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനപ്പുറം ആ കറുത്ത കല്ലിന് ദൈവികത കൽപിക്കുകയോ, അതിനെ പ്രതിഷ്ഠയായി ഗണിക്കുകയോ, ആരാധനാ വികാരത്തോടെ തൊടുകയോ ചുംബിക്കുകയോ വീക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണ്. അത് ഇസ്‌ലാം കണിശമായി വിലക്കിയ ബഹുദൈവാരാധനയുടെ ഭാഗമത്രെ.

എട്ട്

അദ്വൈതത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

"അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെ ഇസ്‌ലാം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട്?"

ശ്രീശങ്കരാചാര്യരാണ് ഒരു സിദ്ധാന്തമെന്ന നിലയിൽ അദ്വൈതത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലും എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിലുമായാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചതെന്നാണ് പൊതു ധാരണ. എന്നാൽ എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലാണെന്നും ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിലാണെന്നുമൊക്കെ വിശ്വസിക്കുന്നവരും വിരളമല്ല. ജന്മനാട് കേരളത്തിലെ കാലടിയാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ശങ്കരാചാര്യർ തന്റെ ഗുരുവായ ഗോവിന്ദന്റെ ആചാര്യനായ ഗൗഢപാദനിൽനിന്നാണ് അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം സ്വീകരിച്ചത്. എങ്കിലും ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമെന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം അദ്വൈതം ആവിഷ്കരിച്ചത്. ഉപനിഷദ്‌വാക്യങ്ങളുടെ സമന്വയരൂപമാണ് ബ്രഹ്മസൂത്രം.

കേരളത്തിലെ അദ്വൈതത്തിന്റെ ഏറ്റം കരുത്തനായ വക്താവായിരുന്ന വിദ്യാവാചാസ്പതി വി. പനോളി എഴുതുന്നു: "അദ്വൈത ദർശനത്തെ യാഥാർഥ്യമാക്കാൻ പോന്നതാണ് ആചാര്യവീക്ഷണം. ബ്രഹ്മം നിർഗുണമാണെന്നും ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഏകമാണെന്നും തെളിയിക്കാൻ ശ്രീശങ്കര ഭഗവദ്പാദർക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാചാര്യനും സാധിച്ചിട്ടില്ല."(ശ്രീശങ്കരദർശനം, മാതൃഭൂമി പ്രിന്റിംഗ് ആന്റ് പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, 1998, പുറം 61)

ബുദ്ധമതത്തെ നേരിടാനാണ് ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചത്. പനോളി എഴുതുന്നു: "തരംതാണുപോയ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ എതിർപ്പുകളെ ശ്രീശങ്കരന് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. പ്രസ്തുത സാഹചര്യത്തിൽ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഭീഷണിയെ ചെറുക്കുവാൻ ശക്തവും നൂതനവുമായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രം രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ശ്രീശങ്കരന്റെ അദ്വൈതമതം ധീരവും സമർഥവുമായ വിധത്തിൽ ആ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുകയും ചെയ്തു."(Ibid പുറം 138)

ബുദ്ധമതത്തെ നേരിടാൻ ശങ്കരാചാര്യർ അവരുടെ ആശയങ്ങൾതന്നെ

കടം കൊള്ളുകയായിരുന്നു. വി. പനോളി എഴുതുന്നു: "അവയിൽനിന്ന് സ്വീകാര്യമായതൊക്കെ ആചാര്യൻ സ്വീകരിക്കുകയും സ്വവീക്ഷണത്തിൽ വിലയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ എന്ന അപരനാമം പോലും ശ്രീശങ്കരാചാര്യർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു."(Ibid പുറം 68)

ശങ്കരാചാര്യർ അദ്വൈതത്തെ അവതരിപ്പിച്ചതിങ്ങനെയാണ്: "ബ്രഹ്മ സത്യം, ജഗന്മിഥ്യാ, ജീവോ ബ്രഹ്മൈവ നാ പരഃ"
(ബ്രഹ്മം സത്യം; ജഗത്ത് അയഥാർഥം; ജീവൻ ബ്രഹ്മമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.)

വി. പനോളി എഴുതുന്നു: "ആചാര്യസ്വാമികൾ ആയിരത്താണ്ടുകൾക്കപ്പുറം ഈ ലോകത്തോടായി പ്രവചിച്ചു: ഈ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചം എന്തിൽനിന്നുദ്ഭവിച്ചുവോ അത് ബ്രഹ്മമാകുന്നു. അതാകട്ടെ ഏകവും നിത്യവുമാണ്. അങ്കരൻ, അമരൻ, പരമാത്മാവ് തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള പേരുകളിൽ ബ്രഹ്മം അറിയപ്പെടുന്നു. അതറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാലാകട്ടെ ലോകത്തിലെ സർവവും അറിയാൻ കഴിയും. വേദങ്ങൾക്കും ബ്രഹ്മമെന്ന് പേരുണ്ട്. പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും ഒന്നുതന്നെ. കേവലം അവിദ്യകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയല്ലെന്ന് തോന്നുന്നത്. ഈ അവിദ്യ ഒന്നുമാത്രമാണ് ദുഃഖകാരണം. ആത്മജ്ഞാനോദയത്തിൽ അവിദ്യ നീങ്ങും. കർതൃത്വവും ഭോക്തൃത്വവും ജീവാത്മാവിന്റെ ധർമങ്ങളാണ്. ജ്ഞാനികൾക്ക് കർമമില്ല; ശരീരബന്ധമില്ല. ബ്രഹ്മോപാസകർ ബ്രഹ്മമായി ഭവിക്കുന്നു."(Ibid, പുറം 113)

അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതുന്നു: "എട്ടുകാലിയിൽനിന്ന് നൂലെന്ന പോലെ, ശരീരത്തിൽ നിന്ന് കേശരോമാദികളെന്ന പോലെ നിത്യവസ്തുവായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ഭൂതമായതാണ് ഈ ജഗത്ത്' എന്ന് മുണ്ഡകോപനിഷത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായി കാണാം."(Ibid, പുറം 48)

പാരമാർഥികമായി ബ്രഹ്മം മാത്രമേയുള്ളൂവെന്നും ജഗത്ത് മായയാണെന്നും അവിദ്യയാണ് അത് യാഥാർഥ്യമായി അനുഭവപ്പെടാൻ കാരണമെന്നും സമർഥിക്കാനായി അദ്വൈതവാദികൾ പലവിധ ഉദാഹരണങ്ങളും സമർപ്പിക്കാറുണ്ട്. ചിലതിവിടെ ചേർക്കുന്നു:

1. സ്വർണമാല എടുത്ത് എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഏവരും മാല എന്നു പറയും. അത് ഉരുക്കി വളയാക്കിയാൽ വളയെന്നും പാദസരമാക്കിയാൽ ആ പേരിലും അറിയപ്പെടും. എന്നാൽ യഥാർഥത്തിൽ അതൊന്നുമല്ല അവ; സ്വർണമെന്ന അവസ്ഥക്കു മാത്രമാണ് മാറ്റമില്ലാത്തത്. അവ്വിധം ഇക്കാണപ്പെടുന്ന ജഗത്ത് ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തിത രൂപമാണ്. പ്രകാശിത രൂപം കണ്ട് അവ യഥാർഥമാണെന്ന് ധരിക്കുന്നത് അവിദ്യകാരണമാണ്. ആത്മജ്ഞാനം നേടുന്നതോടെ അവയെല്ലാം വ്യവഹാരികമാണെന്നും പാരമാർഥികമായി ബ്രഹ്മമേയുള്ളൂവെന്നും ബോധ്യമാവുന്നു. വളയും മാലയും പാദസരവും സ്വർണമാണെന്നറിയുന്നപോലെ.

2. സ്വപ്നത്തിലെ അനുഭവവും ഉണർച്ചയിലെ അനുഭവവും തമ്മിൽ അന്തരമില്ല. എന്നാൽ സ്വപ്നത്തിലെ അനുഭവം യാഥാർഥ്യമല്ല. ഇവ്വിധം തന്നെ അവിദ്യയുള്ളപ്പോൾ യാഥാർഥ്യമായി തോന്നുന്നത് വിദ്യ നേടുന്നതോടെ മായയാണെന്ന് ബോധ്യമാകും. ഉറക്കത്തിലെ സ്വപ്നം ഉണർച്ചയിൽ അയഥാർഥമായി അനുഭവപ്പെടുന്നപോലെ.

3. മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ കയർ കണ്ടാൽ പാമ്പാണെന്ന് കരുതും. വെളിച്ചം വരുന്നതോടെ യാഥാർഥ്യം തിരിച്ചറിയും. അവ്വിധം അവിദ്യ കാരണമാണ് ജഗത് യാഥാർഥ്യമായിതോന്നുന്നത്. ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതോടെ അത് മായയാണെന്നും ബ്രഹ്മം മാത്രമേ പാരമാർഥികമായുള്ളൂവെന്നും ബോധ്യമാകും.

അതിനാൽ ജീവാത്മാവിന് വ്യാവഹാരിക തലത്തിലേ അസ്തിത്വമുള്ളൂ. പാരമാർഥിക തലത്തിലത് ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ്. അഥവാ ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നുതന്നെ. വിദ്യ നേടുന്നതോടെ ഇത് തിരിച്ചറിയും.

ഈ അദ്വൈത സിദ്ധാന്തത്തെ ഇസ്ലാം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ആലോചിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഇത് ദൈവികമോ വൈദികമോ മതപരമോ ആണോ എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെ അവലംബിച്ചിട്ടാണല്ലോ ശങ്കരാചാര്യർ ഈ സിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചത്.

ആർക്കും എവ്വിധവും വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പാകത്തിൽ അവ്യക്തവും ദുർഗ്രഹവുമാണ് ബ്രഹ്മസൂത്രം. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: "വാക്കുകൾ കഴിയാവുന്നത്ര കുറക്കാനുള്ള തിരക്കിൽ സൂത്രങ്ങൾ ദുർഗ്രാഹ്യമാവുകയും വ്യാഖ്യാനം അനിവാര്യമാവുകയും ചെയ്തു." (ബ്രഹ്മസൂത്ര, പുറം23)

ഹാജിമി നകമുറ എഴുതുന്നു: "വ്യാഖ്യാനമില്ലാതെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ ഒരു വാക്യം പോലും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. അതിലെ ഒരു വാക്യത്തിൽ വിഷയമോ വിഷയിയോ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നത് സാധാരണമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പദം തന്നെ വിട്ടുപോയിരിക്കും. അതില്ലാതെ വാചകം ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല. രണ്ടോ ഏറിയാൽ പത്തോ വാക്കുകൾ അടങ്ങിയതാണ് ഒരു സൂത്രം. ദീർഘമായ സൂത്രം അപൂർവമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു സൂത്രത്തിൽ ഒരൊറ്റ വാക്കേ കാണൂ" (History of Early Vedantha Philosophy, p. 440. ഉദ്ധരണം: ബ്രഹ്മസൂത്രം ദ്വൈതമോ അദ്വൈതമോ? പുറം 31)

വ്യാഖ്യാതാവിന്റെ ഭാവനയ്ക്കും സങ്കൽപത്തിനും വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യവും പ്രാമുഖ്യവും കൈവരാനിത് കാരണമായി. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെ അവലംബിച്ച് പരസ്പര വിരുദ്ധമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെ. ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതവും രാമാനുജാചാര്യരുടെ വിശിഷ്ടാദ്വൈതവും മാധ്വാചാര്യരുടെ ദ്വൈതവുമെല്ലാം ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ളവയാണല്ലോ. മൂന്നിനെയും ഒരേപോലെ പഠനവിധേയമാക്കിയ പണ്ഡിതന്മാർ ബ്രഹ്മസൂത്രം അദ്വൈതത്തേക്കാൾ അടുത്തു നിൽക്കുന്നത് ദ്വൈതത്തോടാണെന്ന് അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്വൈതത്തിന്റെ യഥാർഥ സ്രോതസ്സ് അപഭ്രംശം വന്ന ബൗദ്ധ ദർശനമാണെന്നും അവരഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ ദർശനങ്ങളുടെ ചരിത്രം സമഗ്രമായി സമർപ്പിച്ച പ്രമുഖ പണ്ഡിതനായ ദാസ്ഗുപ്ത എഴുതുന്നു: "സൂത്രങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിധി കൽപിക്കുകയാണെങ്കിൽ ശങ്കരന്റെ ദാർശനിക സിദ്ധാന്തത്തെ ബ്രഹ്മസൂത്രം പിന്തുണക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ശങ്കരൻ തന്നെയും ദ്വൈതസ്വഭാവത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ച ചില സൂത്രങ്ങൾ അതിലുണ്ടു താനും." (A History of Indian Philosophy, Vol. II, P. 2)

അദ്ദേഹം തന്നെ തുടരുന്നു: "തന്റെ ദർശനം ഉപനിഷത്തുകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിലായിരുന്നു ശങ്കരന് താൽപര്യം. പക്ഷേ, ആസ്തികവാദപരവും ദ്വൈതവീക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ ധാരാളം വാക്യങ്ങൾ ഉപനിഷത്തുകളിലുണ്ട്. ഭാഷാപരമായ കൗശലം എത്രയുണ്ടായിരുന്നാലും ശങ്കരന്റെ സിദ്ധാന്തത്തെ പിന്തുണക്കുന്ന അർഥം ഈ വാചകങ്ങളിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുക്കാനാവില്ല."(Ibid, P.2)

"ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന് ആറിലധികം വൈഷ്ണവ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ട്. അവ ശങ്കരന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമാണെന്നു മാത്രമല്ല, പരസ്പരം വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. ദ്വൈത വീക്ഷണങ്ങൾക്ക് അവ നൽകുന്ന ഊന്നൽ പലവിധത്തിലാണ്. അതെന്തൊക്കെയാവട്ടെ, ശങ്കരന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തേക്കാൾ സൂത്രങ്ങളോട് കൂടുതൽ അടുത്തത് ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളുടെ ദ്വൈത വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു"(Ibid, Vol. I, P. 420, 421).

ശങ്കരാചാര്യരുടെ അനുയായിയെന്ന് സ്വയം സമ്മതിക്കുന്ന പ്രമുഖ അദ്വൈതവാദി ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: "അവിദ്യകൊണ്ടാണ് ലോകം യാഥാർഥ്യമായി തോന്നുന്നതെന്ന കാഴ്ചപ്പാടല്ല ബ്രഹ്മസൂത്രകാരനുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി ഗൗരവകരമായ പ്രശ്നമായാണ് സൂത്രകാരൻ കണ്ടിട്ടുള്ളത്. സാംഖ്യന്മാരുടെ പ്രകൃതിയല്ല പ്രപഞ്ചത്തിനു കാരണമെന്നും അതീവ ബുദ്ധിയായ ബ്രഹ്മമാണ് അതിന്റെ സൃഷ്ടിക്കു പിന്നിലെന്നും സൂത്രകാരൻ വാദിക്കുന്നു. ലോകം മായയാണെന്ന യാതൊരു സൂചനയും ഇവിടെയില്ല"(Brahmasutra, P. 252).

ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെന്ന ശങ്കരദർശനത്തെയും രാധാകൃഷ്ണൻ നിരാകരിക്കുന്നു: "ജീവാത്മാവ് കർമനിരതമാണ്. അത് ആനന്ദത്തിലാണ്. ഗുണവും ദോഷവും ആർജിക്കുകയും സുഖവും ദുഃഖവും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പരമാത്മാവിന് വ്യത്യസ്തമായ പ്രകൃതമാണുള്ളത്. എല്ലാ ദുരിതങ്ങളിൽനിന്നും അത് സ്വതന്ത്രമാണ്. രണ്ടും തികച്ചും ഭിന്നമായതിനാൽ ജീവാത്മാവിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ പരമാത്മാവിനെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ജീവാത്മാവ് സുഖവും ദുഃഖവും അനുഭവിക്കുന്നു. കാരണം അത് കർമവിധേയമാണ്. എന്നാൽ പരമാത്മാവ് അതിനതീതവുമാണ്" (Ibid, 273).

"സർഗശക്തിയായ ബ്രഹ്മം ജീവാത്മാവിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. ജീവാത്മാവിന് സ്വയംഭൂവാകാനോ സ്വയം നശിക്കാനോ കഴിയില്ല. പ്രയോജനകരമല്ലാത്തതും ഇഷ്ടകരമല്ലാത്തതുമായ കർമങ്ങളൊന്നും ബ്രഹ്മം ചെയ്യുന്നില്ല. ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമോ ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാതിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമോ അതിനില്ല. ബ്രഹ്മത്തിന് അറിയാത്തതോ ബ്രഹ്മത്തിന് പങ്കില്ലാത്തതോ ആയി യാതൊന്നുമില്ല. ജീവാത്മാവിന് വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവമാണുള്ളത്. മേൽസൂചിപ്പിച്ച പരിമിതികളെല്ലാം അതിനുണ്ട്" (Ibid, 355).

"ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്ന് നാം കരുതുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവയ്ക്കിടയിലെ വ്യത്യാസങ്ങൾ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്."(Ibid, 417).

ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെന്ന ശങ്കരാചാര്യരുടെ സിദ്ധാന്തത്തെ ബ്രഹ്മസൂത്രം പിന്തുണക്കുന്നില്ലെന്ന വസ്തുത ഡോ. രാധാകൃഷ്ണനെപ്പോലെ നിരവധി ദാർശനികന്മാർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ശങ്കരാദ്വൈതത്തിന്റെ ശക്തനായ അനുകൂലിയായിരുന്നിട്ടുകൂടി ഡോ. രാധാകൃഷ്ണന് തന്റെ വിയോജിപ്പ് വ്യക്തമാക്കേണ്ടിവന്നത് അതിനാലാണ്. ഇപ്രകാരംതന്നെ ശങ്കരാചാര്യർ നിരന്തരം ആവർത്തിക്കുന്ന 'മായ' എന്ന പദം തന്നെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ ഒരിടത്തുമാത്രമേ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ (ബ്രഹ്മസൂത്രം 3:2:3). സ്വപ്നലോകം അതിന്റെ മൗലിക സ്വഭാവത്തിൽതന്നെ വെറും തോന്നലാണെന്നും ഉണർച്ചാ അവസ്ഥയിലെ പ്രത്യേകതകൾ അതിനില്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കുകയാണ് സൂത്രകാരനിവിടെ. അഥവാ, ഒരിടത്ത് 'മായ' എന്ന പദമുപയോഗിച്ചതുതന്നെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന് കടകവിരുദ്ധമായ ആശയം പ്രകാശിപ്പിക്കാനാണ്. സ്വപ്നത്തിലെ അനുഭവവും ഉണർച്ചയിലേതും ഒരേപോലെയാണെന്ന വാദമാണല്ലോ ശങ്കരദർശനം സമർപ്പിക്കുന്നത്.

യാഥാർഥ്യത്തെ പരമാർഥികമെന്നും വ്യാവഹാരികമെന്നും ശങ്കരൻ രണ്ടായി തിരിക്കുകയും വ്യാവഹാരികം മായയാണെന്ന് വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരമൊരു വിഭജനം തന്നെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന് അന്യമാണ്. ഡോ. നകമുറ എഴുതുന്നു: "ഇത് വ്യാവഹാരികാർഥത്തിലുള്ള വിശദീകരണമാണ്. പരമാർഥിക തലത്തിലുള്ളതല്ല. പരമാർഥിക തലത്തിൽ ഇവ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെയാണ്. ശങ്കരനിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന ഇത്തരം ചിന്ത ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്റെ സത്തയോട് നിരക്കുന്നതല്ല"(History of Early Vedantha Philosophy, P. 460. ഉദ്ധരണം: ബ്രഹ്മസൂത്രം ദ്വൈതമോ അദ്വൈതമോ, പുറം 44).

ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈത സിദ്ധാന്തം ആദ്യാവസാനം വേദങ്ങൾക്കും ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങളുടെ സമന്വയ രൂപമായ ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനും കടകവിരുദ്ധമാണെന്ന് ഇതെല്ലാം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർഥ അവലംബമായ ഗൗഡപാദൻ ഇക്കാര്യം ബുദ്ധമതക്കാരോട് തുറന്നുസമ്മതിച്ചിരുന്നു. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: "തന്റെ വീക്ഷണം യാതൊരു ധർമശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ഈശ്വരപ്രോക്തങ്ങളെയും ദിവ്യാനുഭൂതികളെയും ആധാരമാക്കുന്നില്ല എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹം ബുദ്ധമതക്കാരോട് നിവേദനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി."(ഭാരതീയ ദർശനം, വാല്യം രണ്ട്, പുറം 444)

ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതം വേദവിരുദ്ധമെന്നപോലെത്തന്നെ യുക്തിവിരുദ്ധവുമാണ്. ഏറെ പ്രസക്തങ്ങളായ ഒട്ടേറെ ചോദ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉത്തരം നൽകാനാവാതെ പകച്ചുനിൽക്കാൻ അദ്വൈതവാദികൾ നിർബന്ധിതരാവുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. ചിലതുമാത്രമിവിടെ ചേർക്കുന്നു:

1. ലോകം മായയാണെന്ന് പറയുന്ന ശങ്കരാചാര്യരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരവും ശാരീരികാവയവങ്ങളും മനസ്സും ബുദ്ധിയും മായയല്ലേ? പ്രപഞ്ചം മായയാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയ മനസ്സുതന്നെ മായയായതിനാൽ മായയുടെ കണ്ടെത്തലും മായയല്ലേ? അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം മനസ്സിന്റെ കണ്ടെത്തലാ

യതിനാൽ അദ്വൈതവും മായയല്ലേ? അപ്പോൾ ലോകം മായയാണെന്ന തുൾപ്പെടെ അദ്വൈത സിദ്ധാന്തം മായയുടെ ദർശനമെന്ന നിലയിൽ തീർത്തും മായയല്ലേ?

2. ബാദരായണനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രവും മായയല്ലേ? മായ യായ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന് മായയായ ശങ്കരാചാര്യർ നൽകിയ വ്യാഖ്യാനവും മായയല്ലേ?

3. യഥാർഥമായ ബ്രഹ്മവും അയഥാർഥമായ ജഗത്തും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്ത്? ജഗത് ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് അന്യമല്ലെങ്കിൽ, ബ്രഹ്മത്തിൽ അധി ഷ്ഠിതമെങ്കിൽ പരിവർത്തന വിധേയമായ ജഗത്തും പരിവർത്തന വിധേ യമല്ലാത്ത ബ്രഹ്മവും എങ്ങനെ ഒന്നാകും? മായയും പരമാർഥവും താദാ ത്മ്യം പ്രാപിക്കുമോ?

4. യഥാർഥമായ ബ്രഹ്മം മായയായ പ്രപഞ്ചത്തെ സ്വീകരിക്കുമോ? ബ്രഹ്മം ജഗത്തിന് കാരണമാണോ? ആണെങ്കിൽ കാരണമായ ബ്രഹ്മം അന ന്തവും സ്വയംഭൂവുമായതിനാൽ കാര്യമായ ജഗത്തും അനന്തവും സ്വയം ഭൂവുമാകേണ്ടതല്ലേ?

5. ജഗത്ത് ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞതു പോലെ നിഴലാണെങ്കിൽ ന്യൂന തയില്ലാത്ത ബ്രഹ്മത്തിന്റെ നിഴലിൽ ന്യൂനത ഉണ്ടാകുമോ? പാപമില്ലാത്ത ബ്രഹ്മത്തിന്റെ നിഴലിൽ പാപമുണ്ടാകുമോ? നിഴലിൽ പാപവും പുണ്യവും ഉണ്ടാവുന്നതെങ്ങനെ?

6. മായയ്ക്ക് അസ്തിത്വമുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഇക്കാണുന്ന ജഗത്തോ? ജഗത്തിനെ ജനിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമാറ് ശക്തമാണല്ലോ മായ. അസ്തിത്വമു ണ്ടെങ്കിൽ ബ്രഹ്മത്തോടൊപ്പം അസ്തിത്വമുള്ള മറ്റൊന്നുമുണ്ടോ? എങ്കിൽ അത് ദ്വൈതമാവില്ലേ?

7. ജഗത്തിന് കാരണം ബ്രഹ്മമോ അതോ അവിദ്യയോ? അവിദ്യ ആരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്? ബ്രഹ്മമാണോ അവിദ്യക്കു കാരണം? അവിദ്യ തന്നെ മായയല്ലേ? അപ്പോൾ മായയായ അവിദ്യയാണ് പ്രപഞ്ചം മായയാ ണെന്ന് തോന്നാതിരിക്കാൻ കാരണമെന്ന സിദ്ധാന്തവും മായയല്ലേ?

8. അവിദ്യ പരമാർഥിക സത്യമാണെന്നാണ് വാദമെങ്കിൽ പരമാർഥിക മായി ബ്രഹ്മവുമുണ്ട്. അവിദ്യയുമുണ്ട്. അത് ദ്വൈതത്തെ അംഗീകരിക്ക ലാവില്ലേ? രണ്ട് പരമാർഥിക സത്യമുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കലല്ലേ? അതിനാൽ അവിദ്യ പരമാർഥിക സത്യമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും വ്യാവഹാരികമാ ണെന്നു വാദിച്ചാലും പരമാബദ്ധമായിത്തീരുകയില്ലേ?

9. സ്വപ്നത്തിലെ അനുഭവവും ഉണർച്ചയിലെ അനുഭവവും ഒരുപോ ലെയാണെന്ന ശങ്കരാചാര്യരുടെ വാദം തീർത്തും തെറ്റല്ലേ? സ്വപ്നം യഥാർഥമാണെന്ന തോന്നൽ കേവലം തോന്നലാണെന്നതല്ലേ സത്യം? ഒരാൾ വീണ് കാലു മുറിഞ്ഞതായി സ്വപ്നംകണ്ടാൽ കാൽ മുറിഞ്ഞതായി തോന്നും. പക്ഷേ, അത് കേവലം തോന്നലാണ്. ഉണർച്ചയിൽ കാൽ മുറി ഞ്ഞാൽ അത് തോന്നലിൽ നിൽക്കുമോ?

10. ഉണർച്ചയിലെ അനുഭവങ്ങൾക്ക് കാര്യകാരണബന്ധമുണ്ടാവും. മുറി വുണ്ടായാലേ രക്തമൊലിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ സ്വപ്നത്തിൽ ഇത്തരം

കാര്യകാരണ ബന്ധമൊന്നുമില്ലാതെ സംഭവങ്ങൾ നടന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. സ്വപ്നവും ഉണർച്ചയിലെ അനുഭവവും ഒരുപോലെയല്ലെന്ന് ഇത് അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നില്ലേ?

11. സ്വപ്നം സ്വയം അയഥാർഥമോ മായയോ അല്ല. സ്വപ്നം കാണണമെങ്കിൽ കാണുന്ന വ്യക്തി ഉണ്ടാവണം; അയാൾ ഉറങ്ങണം; സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നവയ്ക്ക് ഏതോ അർഥത്തിൽ യാഥാർഥ്യലോകത്ത് അസ്തിത്വമുണ്ടാകണം. അതിനാൽ സ്വപ്നം മായയാണെന്ന വാദമല്ലേ മായ? ഉറക്കം, ഉണർച്ച എന്നീ യാഥാർഥ്യങ്ങളിൽ ഉറക്കമെന്നത് സംഭവിച്ചാലല്ലേ സ്വപ്നം ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ? ജീവിതത്തിൽ ഒന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അന്ധൻ സ്വപ്നം കാണുമോ? അപ്പോൾ സ്വപ്നം കാണുന്നവന്നും കണ്ണ് എന്ന യാഥാർഥ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടതില്ലേ?

12. ഇരുട്ടിൽ കയറ് കാണുമ്പോൾ പാമ്പാണെന്ന് ധരിക്കുന്നത് ഇരുട്ട്, പാമ്പ്, കയറ് എന്നിവ യാഥാർഥ്യമായതുകൊണ്ടല്ലേ? വെളിച്ചമുണ്ടാകുമ്പോൾ കയറാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നത് കയറിന് അസ്തിത്വമുള്ളതുകൊണ്ടല്ലേ? യഥാർഥ ലോകത്ത് കയറും പാമ്പും ഇരുട്ടുമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ പാമ്പാണെന്ന തോന്നൽതന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ശങ്കരാചാര്യർ ലോകം മിഥ്യയാണെന്നും അവിദ്യയാണ് അത് യാഥാർഥ്യമാണെന്ന് തോന്നാൻ കാരണമെന്നും വരുത്താനായി പറഞ്ഞ ഉദാഹരണം പോലും പ്രപഞ്ചം മായയല്ല, യാഥാർഥ്യമാണെന്നല്ലേ തെളിയിക്കുന്നത്?

13. പരമാർഥികാർഥത്തിൽ ജീവാത്മാവും ബ്രഹ്മവും അല്ലെങ്കിൽ പരമാത്മാവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും അതിനാൽ ജീവാത്മാവ് മിഥ്യയാണെന്നും വാദിക്കുന്ന ശങ്കരാചാര്യർ ജീവാത്മാവ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടുക വഴി പരമാത്മാവ് അല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുമെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. വ്യാവഹാരിക തലത്തിൽ മാത്രം അസ്തിത്വമുള്ള, പരമാർഥിക തലത്തിൽ നിലനിൽപില്ലാത്ത ജീവാത്മാവ് എങ്ങനെയാണ് പരമാർഥിക തലത്തിൽ പരമാത്മാവായി മാറുക? സൂര്യനും വെള്ളത്തിലുള്ള അതിന്റെ പ്രതിബിംബവും പോലെയാണ് പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവുമെന്ന് ഗൗഡപാദനും ശങ്കരാചാര്യരും ഉദാഹരിക്കുന്നു. പ്രതിബിംബം സൂര്യനോ സൂര്യന്റെ ഭാഗമോ അല്ല. യഥാർഥ അസ്തിത്വം പോലുമില്ലാത്ത അതെങ്ങനെയാണ് സൂര്യനായി മാറുക? പരമാർഥികമായി ജീവാത്മാവ് മിഥ്യയാണെങ്കിൽ മായയായ ജീവാത്മാവ് എങ്ങനെയാണ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടുക? ജീവാത്മാവ് വ്യാവഹാരികമോ പരമാർഥികമോ? വ്യാവഹാരികമാണെങ്കിൽ അഥവാ മിഥ്യയാണെങ്കിൽ പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് അസ്തിത്വമില്ലാത്ത ഒന്ന് ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടുക? പരമാർഥികമാണെങ്കിൽ പരമാത്മാവിനോടൊപ്പം ജീവാത്മാവും അസ്തിത്വമുള്ളവയായി ഉണ്ടാവുകയില്ലേ? ഇത് ദ്വൈതമല്ലേ?

14. ബ്രഹ്മജ്ഞാനം വ്യാവഹാരികമോ പരമാർഥികമോ? വ്യാവഹാരികമാണെങ്കിൽ ഇല്ലാത്ത ഒന്നിനെ എങ്ങനെയാണ് സ്വായത്തമാക്കുക? പരമാർഥികമാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മത്തോടൊപ്പം അസ്തിത്വമുള്ള ബ്രഹ്മജ്ഞാനമെന്ന മറ്റൊന്നുകൂടി ഉണ്ടാവില്ലേ?

15. വ്യാവഹാരികാർഥത്തിൽ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്നതും മായയും സഗുണവുമായ സ്വർണം, എട്ടുകാലി, ശരീരം പോലുള്ളവയെ നിർഗുണവും പാരമാർഥികവുമായ ബ്രഹ്മത്തോട് ഉപമിച്ചത് ശരിയാണോ? വ്യാവഹാരികാർഥത്തിൽ മാത്രം നിലനില്പുള്ള, അഥവാ മായയായ എട്ടുകാലിയുടെ മായയായ നൂലിനെയും മായയായ ശരീരത്തിലെ മായയായ മുടിയെയും എങ്ങനെ പാരമാർഥികമായ ബ്രഹ്മത്തോടുപമിക്കും?

16. അദ്വൈതമെന്നത് സമൂഹത്തിന്ന് സ്വീകരിക്കാവുന്ന പ്രായോഗിക സിദ്ധാന്തമല്ല. ഇക്കാര്യം വിദ്യാവാചാസ്പതി വി. പനോളി തന്നെ പലതവണ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്:

"വിവേക-വിചാര-വൈരാഗ്യശാലികളായ ആളുകൾ ലോകത്ത് പത്തുലക്ഷത്തിലൊരാൾ പോലുമില്ലെന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം. ജ്ഞാനോദയത്താൽ അനുഗൃഹീതരും പ്രാപഞ്ചികവസ്തുക്കളുടെ ക്ഷണികത്വം ഗ്രഹിച്ചവരുമായ പുണ്യാത്മാക്കൾ മാത്രമേ മോക്ഷാർഥികളായി തീരുകയുള്ളൂ. അപ്രകാരമുള്ളവരുടെ എണ്ണം എത്രയോ പരിമിതമായിരിക്കും."(ശ്രീ ശങ്കരദർശനം, പുറം 136)

"അനേകം കോടിയിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ യഥാർഥത്തിൽ മുക്തി മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയവരായിട്ടുണ്ടാവാം."(Ibid പുറം 14)

കോടികളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേർക്കു മാത്രം സ്വീകരിക്കാവുന്ന ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിനുവേണ്ടി ജനകോടികൾ നിലകൊള്ളുന്നത് നിരർഥകവും വിഡ്ഢിത്തവുമല്ലോ.

17. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞു: "കർമണാം ചാ വിദ്വ ദ്വിഷയഃ" (കർമങ്ങൾ അജ്ഞാനികൾക്കുള്ളതാണ്.)

"ഭാരതീയരെ കർമവിമുഖരാക്കിത്തീർത്തു ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ" എന്ന് ആക്ഷേപസ്വരത്തിൽ ആചാര്യരെ അല്പം വിമർശിക്കുന്നുണ്ട് അരവിന്ദൻ, 'ഈശോപനിഷത്ത്' എന്ന തന്റെ കൃതിയിൽ (ഉദ്ധരണം Ibid, പുറം 35)

ഇതിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് വി. പനോളി എഴുതുന്നു: "വാളിന്റെ വായ്ത്തലയിലൂടെ നടന്നുനീങ്ങുക എന്നതുപോലെ ദുഷ്കരമാണ് യഥാർഥത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മചര്യ. കോടികളിൽ ഒരാൾക്കെങ്കിലും സംസാരസാഗരത്തിന്റെ മറുകരപറ്റാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ അതുതന്നെ മഹാഭാഗ്യം. അപ്പോൾ ഭാരതീയരെ കർമവിമുഖരാക്കിത്തീർത്തു ആചാര്യപാദർ എന്നു പറയുന്നത് നിരർഥകമാണ്."(Ibid, പുറം 35)

കോടികളിൽ ഒരാൾക്കുപോലും അദ്വൈതം അംഗീകരിച്ച് ജീവിക്കാനാവില്ലെന്നല്ലേ ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്? അതോടൊപ്പം സമൂഹം അദ്വൈതം അംഗീകരിച്ച് ജീവിച്ചാൽ എല്ലാവരും കർമവിമുഖരാകുമെന്നും നാടും സമൂഹവും നശിക്കുമെന്നുമുള്ള വിമർശനം ശരിയാണെന്ന് സമ്മതിക്കുകയല്ലേ പനോളി പോലും ചെയ്യുന്നത്?

18. ശങ്കരാചാര്യർ പറയുന്നു: "ആത്മജ്ഞാനോദയത്തിൽ അവിദ്യ നീങ്ങും. കർതൃത്വവും ഭോക്തൃത്വവും ജീവാത്മാവിന്റെ ധർമങ്ങളാണ്. ജ്ഞാനികൾക്ക് കർമ്മമില്ല. ശരീരബന്ധമില്ല. ബ്രഹ്മോപാസകർ ബ്രഹ്മമായി ഭവിക്കുന്നു." (ഉദ്ധരണം Ibid പുറം 113). ഇവ്വിധം അദ്വൈതാനുഭവം നേടിയ

ആരെങ്കിലും ഇന്ന് ലോകത്തുണ്ടോ? അഥവാ, ആഹാരം കഴിക്കാതെയും മറ്റു ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാതെയും(അതൊക്കെയും മായയെ അവലംബിക്കലാണല്ലോ.) ജീവിക്കുന്ന ആരെങ്കിലും ലോകത്തുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആര്? എവിടെ? ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർക്കുപോലും കർമമില്ലാതെയും ശരീരബന്ധമില്ലാതെയും ജീവിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നതല്ലേ സത്യം? സ്വയം ആചരിക്കാൻ കഴിയാത്ത സിദ്ധാന്തമല്ലേ അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു വെച്ചത്?

19. അദ്വൈതം മനുഷ്യർക്ക് അവലംബിക്കാവുന്ന ഒരു ജീവിത രീതി സമർപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നിരിക്കെ എന്താണ് ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രയോജനം? കോടികളിലൊരാൾക്കുപോലും ആചരിക്കാൻ കഴിയാത്ത സിദ്ധാന്തം എന്തിന്? ആർക്കുവേണ്ടി?

ഇത്തരം നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് അദ്വൈതത്തിൽ ഉത്തരമില്ല. യുക്തിയുടെ വരുതിയിൽ എല്ലാം വരണമെന്ന് വാദമുള്ളതിനാലല്ല ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളുന്നയിക്കുന്നത്. മറിച്ച്, എല്ലാം യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന സമീപനം അദ്വൈത വാദികൾ സ്വീകരിച്ചതിനാലാണ്. മാത്രമല്ല, അദ്വൈത സിദ്ധാന്തം യുക്തിക്ക് അതീതമാണെന്നതല്ല പ്രശ്നം. അയുക്തികവും യുക്തിവിരുദ്ധവുമാണെന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്വൈതം ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയല്ല; കൂടുതൽ സങ്കീർണമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അരവിന്ദ് ഘോഷ് ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു: “മിഥ്യ എന്ന അർഥത്തിലുള്ള മായാ സിദ്ധാന്തവും പ്രപഞ്ചം അയഥാർഥമാണെന്ന വാദവും ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയല്ല; സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അസ്തിത്വപ്രശ്നം അത് യഥാർഥമായി പരിഹരിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് അതിനെ അപരിഹാര്യമാക്കി വിടുകയാണ്”(Sri. Aurobindo, The Life Divine, 1949, Quoted by Thomas O' Neil, P, 201, ഉദ്ധരണം: ബ്രഹ്മസൂത്രം ദ്വൈതമോ അദ്വൈതമോ, പുറം: 63)

അദ്വൈത സിദ്ധാന്തത്തെ ഒരു ജീവിതാദർശമെന്ന നിലയിൽ ഉൾക്കൊള്ളാൻ അതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ ശങ്കരാചാര്യർക്കു പോലും സാധിച്ചില്ലെന്നതാണ് വസ്തുത. ക്ഷേത്രങ്ങളോ തീർഥങ്ങളോ ആവശ്യമില്ലെന്ന് ശക്തമായി വാദിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം തന്നെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പോയിരുന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആസന്നമരണനായിരിക്കേ അനുതപിക്കേണ്ടിവരികയുമുണ്ടായി. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: “ശങ്കരൻ മൃത്യുശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, താൻ പലപ്പോഴും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പോവാറുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ക്ഷമായാചനം ചെയ്തതായി പറയപ്പെടുന്നു. എന്തെന്നാൽ അത് ഈശ്വരന്റെ സർവവ്യാപിത്വത്തെ നിഷേധിക്കലായി തോന്നിയിരുന്നു” (ഭാരതീയ ദർശനം, വാല്യം രണ്ട്, പുറം 647).

അദ്വൈതത്തോട് നീതി പുലർത്താത്ത കാര്യങ്ങൾ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നത് സുസമ്മതമത്രെ. വി. പനോളി എഴുതുന്നു: “ശ്രീമദ് ഭാരതീ തീർഥസ്വാമികൾ (ശൃംഗേരി മഠം ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ) കോഴിക്കോട്ടുവന്നപ്പോൾ (1985ൽ) ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഉച്ഛൃംഖലമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഉടമയെന്നതിലേറെ ശങ്കര ദർശന

ത്തിന്റെ ആധികാരിക വക്താവുംകൂടിയാണല്ലോ സ്വാമികൾ. ആ നിലക്ക് ആചാര്യ സ്വാമികളുടെ കൃതികളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അഭിപ്രായ മായിരിക്കും കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുക. 'വിശ്വോത്തര ശങ്കരഭാഷ്യ ത്തിൽ നിശ്ശങ്കം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളുടെ ഔന്നത്യം പുലർത്താത്തതും ചിലേടത്ത് ആ ആശയങ്ങൾക്ക് അല്പമെങ്കിലും മങ്ങ ലേല്പിക്കുന്നതുമായ ചിന്താശകലങ്ങൾ 'വിവേക ചൂഡാമണി' തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ' എന്ന സംശയം ഈ ലേഖകൻ ഉന്നയിച്ച പ്പോൾ മഹാനായ സ്വാമികൾ പ്രതികരിച്ചത് എങ്ങനെയെന്നോ?

'കാളിദാസകൃതികളായ രഘുവംശത്തിലും മറ്റും വ്യാകരണനിയമം അനുവദിക്കാത്ത പല പദപ്രയോഗങ്ങളും നാം കാണുന്നില്ലേ? ഏതോ ചില സാഹചര്യങ്ങൾക്കു വിധേയനായിട്ട് മഹാകവി അങ്ങനെയൊക്കെ പദപ്ര യോഗം ചെയ്തു എന്നു വിചാരിപ്പാനല്ലേ ഉപപത്തിയുള്ളൂ? ആചാര്യപാദ രുടെ വിവേകചൂഡാമണി തുടങ്ങിയ കൃതികളിലും മറ്റു ചിലേടത്തും ദർശി ക്കാവുന്ന ആശയങ്ങളുടെ വ്യതിയാനത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഏറെക്കുറെ മേൽപറഞ്ഞ രീതിയിൽ രൂപം പൂണ്ടതാണെന്നു കരുതിയാൽ മതി."(ശ്രീ ശങ്കര ദർശനം, പുറം 44, 45)

ശ്രീശങ്കരാചാര്യർക്കുപോലും എപ്പോഴും അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെ മുറുകെ പിടിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല എന്നല്ലേ ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നത്? ശങ്കരാചാര്യർക്ക് ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല എന്നും ഇത് തെളിയി ക്കുന്നു. ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആശയവ്യതിയാനം സംഭവിക്കുമായിരുന്നി ല്ലല്ലോ.

വേദവിരുദ്ധവും യുക്തിവിരുദ്ധവുമായ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെ ഇ സ്ലാം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. വേദങ്ങളും ഉപനിഷദ് വാക്യങ്ങളുടെ സമന്വ യ രൂപമായ ബ്രഹ്മസൂത്രവും പഠിപ്പിക്കുന്നപോലെ ബ്രഹ്മം അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരൻ അഥവാ അല്ലാഹുവാണ് പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിലുള്ളവയെയും സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും ഈ ലോകം മിഥ്യയോ പരമാർഥിക യാഥാർഥ്യമോ അല്ലെന്നും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ ക്ഷണിക യാഥാർഥ്യമാണെന്നും അത് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. സ്രഷ്ടാവ് നിർഗുണനല്ല; സഗുണനാണ്. എന്നാൽ സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യത്തിലും സമമോ സദൃ ശമോ അല്ല. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സവിശേഷതകളൊന്നും സൃഷ്ടികൾക്കില്ല. സ്രഷ്ടാവിന് തുല്യമായി ഒന്നുമില്ലെന്നർഥം. വേദവും ബ്രഹ്മസൂത്രവും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ.

സർവശക്തനും സർവജ്ഞനും സർവനിയന്താവുമായ അല്ലാഹുവി നെയാണ് ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. ബ്രഹ്മസൂത്രം പരിചയപ്പെടു ത്തുന്ന ബ്രഹ്മവും അതുതന്നെ.

'ജന്മാദി അസ്യയഥാ' (ബ്രഹ്മസൂത്രം 1:1:2) എന്നതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: "പ്രകൃതിപരമായ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രമാണ് ഈ സൂത്രത്തിലുള്ളത്. അനു ഭവവേദ്യമായ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും ആത്യന്തിക യാഥാർഥ്യത്തെക്കു റിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തം നാം രൂപീകരിക്കുന്നു. അടുത്ത സൂത്രം വൈദിക സ്രോ

തസ്സുകളിലേക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഏക പരമോന്നത യാഥാർഥ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിഗമനത്തിലാണ് നാമെത്തുന്നത്. ലോകം അസ്തിത്വത്തിനും നിലനിൽപിനും വിലയനത്തിനും അവലംബിക്കുന്ന സ്വയം പര്യാപ്തനായ സൃഷ്ടിവൈഭവനിൽ നാമെത്തുന്നു"(Brahmasutra, P. 226).

അപ്പോൾ ശങ്കരാചാര്യർ തന്റെ യഥാർഥ അവലംബമെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മസൂത്രം 'ബ്രഹ്മമാണ് ലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കും നിലനിൽപിനും നാശത്തിനും നിമിത്ത'മെന്ന് (1:1:2) കൃത്യമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അഭീഷ്ടമാണ് സൃഷ്ടിയുടെ കാരണമെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഇസ്ലാമും ഇതുതന്നെയാണ് പറയുന്നത്. അല്ലാഹുവാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനും നാഥനും നിയന്താവുമെന്നും അവന്റെ ഇഛയും (ഇറാദത്ത്, അല്ലെങ്കിൽ മശീഅത്ത്) തീരുമാന(ഖദാഅ്)വുമാണ് സൃഷ്ടിക്ക് കാരണമെന്നും അത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇതിനു കടകവിരുദ്ധമായ അദ്വൈത സിദ്ധാന്തത്തെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒമ്പത്

പരലോകമുണ്ടെന്നതിന് തെളിവുണ്ടോ?

“മരണശേഷം നാം വീണ്ടും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പരലോകമുണ്ടെന്നതിന് വല്ല തെളിവുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസം തീർത്തും അയുക്തികമല്ലേ?”

അറിവ് ആർജിക്കാൻ നമുക്കുള്ളത് അഞ്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങളാണ്. ഇവിടെ ഭൗതിക വിദ്യതന്നെ വിവിധയിനമാണ്. അവയോരോന്നിന്റെയും വാതിൽ തുറക്കാൻ വ്യത്യസ്ത താക്കോലുകൾ വേണം. ഓരോന്നിനും സവിശേഷമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അനിവാര്യമാണ്. ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന മാനദണ്ഡമുപയോഗിച്ച് ശരീരശാസ്ത്രം പഠിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലെ തന്നെ വിവിധ വശങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്ത മാധ്യമങ്ങൾ വേണം. ഒരു വൃത്തത്തിന് മുന്നൂറ്ററുപത് ഡിഗ്രിയും ത്രികോണത്തിന് നൂറ്റിയെൺപതു ഡിഗ്രിയുമാണെന്ന സങ്കൽപം സ്വീകരിക്കാതെ ക്ഷേത്രഗണിതം അഭ്യസിക്കാനാവില്ല. ബീജഗണിതത്തിന് ഭിന്നമായ മാനദണ്ഡം അനിവാര്യമത്രെ. ഗോളശാസ്ത്രം, ഭൂഗർഭശാസ്ത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, സസ്യശാസ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം പോലുള്ളവയ്ക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മാധ്യമങ്ങളാവശ്യമാണ്.

ഭൗതിക വിദ്യയുടെ വിവിധ വശങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്ത മാനദണ്ഡങ്ങൾ വേണമെന്നിരിക്കെ, ആധ്യാത്മിക ജ്ഞാനം നേടാൻ തീർത്തും ഭിന്നമായ മാർഗം അനിവാര്യമാണ്. ദൈവം, പരലോകം, സ്വർഗം, നരകം, മാലാഖ, പിശാച് പോലുള്ള അഭൗതിക കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അറിവ് ആർജിക്കാൻ മനുഷ്യന്റെ വശം സ്വന്തമായൊരു മാധ്യമവുമില്ല; ചരിത്രത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത ദശാസന്ധികളിൽ വിവിധ ദേശങ്ങളിൽ നിയോഗിതരായ ദൈവദൂതന്മാരിലൂടെ ലഭ്യമായ ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളല്ലാതെ. ദിവ്യബോധനമാകുന്ന ആറാം സ്രോതസ്സിലൂടെ അറിവ് ലഭിക്കുന്ന അനുഗൃഹീതരായ പ്രവാചകന്മാർ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മാത്രമുള്ളവർ നിഷേധിക്കുന്നതും നിരാകരിക്കുന്നതും കണ്ണുള്ളവർ പറയുന്നതിനെ കുരുടന്മാർ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണ്. ഇലയുടെ നിറം പച്ചയും കാക്കയുടെ നിറം കറുപ്പും പാലിന്റെ വർണം വെളുപ്പുമാണെന്ന് നാം പറയുമ്പോൾ തങ്ങളത് കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന കാരണത്താൽ അന്ധന്മാർ അതംഗീകരിക്കുന്നി

ല്ലെങ്കിൽ വർണപ്രപഞ്ചം അവർക്ക് തീർത്തും അന്യവും അപ്രാപ്യവുമായിരിക്കും. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാത്തവരുടെയും അവസ്ഥ. അഭൗതിക ജ്ഞാനം അവർക്ക് അന്യവും എന്നും അജ്ഞാതവുമായിരിക്കും.

മരണശേഷമുള്ള മറുലോകത്തെ കുറിച്ചും അവിടത്തെ സ്വർഗനരകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും മനുഷ്യരാശിക്ക് അറിവു നൽകിയത് ചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ വിവിധ നാടുകളിൽ നിയോഗിതരായ ദൈവദൂതന്മാരാണ്. അവർ എല്ലാവരും അതിന്റെ അനിവാര്യത ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതോടൊപ്പം ഭൗതിക പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഘടനയും അതിലെ മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയും അത്തരമൊരു ലോകത്തിന്റെ അനിവാര്യതയിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുകയും ചെയ്യുന്നു.

നീതി നടക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കാത്തവർ നന്നേ കുറവാണ്. അനീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ പോലും നീതിക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നു. തങ്ങൾ നീതിയുടെ വക്താക്കളെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരാൾ വധിക്കപ്പെട്ടാൽ അയാളുടെ ആശ്രിതർ കൊലയാളിയെ ശിക്ഷിക്കണമെന്ന് കൊതിക്കുന്നു. നീതിപുലരാനുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ അദമ്യമായ ആഗ്രഹമാണല്ലോ ലോകത്ത് നിയമവും നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയും കോടതികളും നിയമപാലകരുമെല്ലാമുണ്ടാകാൻ കാരണം. നീതി നടക്കണമെന്ന് പറയാത്ത ആരുമുണ്ടാവില്ലെന്നർഥം. എന്നാൽ, പൂർണാർഥത്തിൽ നീതി പുലരുന്ന നാടും സമൂഹവുമില്ല. ആരെത്ര വിചാരിച്ചാലും നിഷ്കൃഷ്ടമായ നീതി നടപ്പാക്കുക സാധ്യവുമല്ല. ഒരാളെ കൊന്നാൽ പരമാവധി സാധിക്കുക കൊലയാളിയെ കൊല്ലാനാണ്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് വധിക്കപ്പെട്ടവന്റെ, നിത്യവൈധവ്യത്തിന്റെ നിതാന്ത വേദന അനുഭവിക്കുന്ന വിധവയ്ക്ക് ഭർത്താവിനെയോ അനാഥത്വത്തിന്റെ പ്രയാസം പേറുന്ന മക്കൾക്ക് പിതാവിനെയോ ലഭിക്കുകയില്ല. ഘാതകനെ വധിക്കുന്നതുപോലും കൊലയ്ക്കുള്ള യഥാർഥ പരിഹാരമോ പ്രതിവിധിയോ അല്ലെന്നർഥം. അത് ഭൂമിയിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഉപാധി മാത്രമത്രെ.

ഇതുതന്നെ കൊലയാളി ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാലാണ്. എന്നാൽ ഭൂമിയിലെ യഥാർഥ അവസ്ഥ എന്താണ്? എന്നും എങ്ങും കൊലയാളികൾ സ്വൈരവിഹാരം നടത്തുന്നു. കൊള്ളക്കാർ രംഗം കൈയടക്കുന്നു. ചൂഷകൻമാർ മാന്യത ചമയുന്നു. അഴിമതിക്കാർ സസുഖം വാഴുന്നു. അക്രമികൾ ആധിപത്യം നടത്തുന്നു. വഞ്ചകന്മാർ വിഘ്നമൊട്ടുമില്ലാതെ നാട്ടിലെങ്ങും വിഹരിക്കുന്നു. നീതി നടത്തേണ്ട ന്യായാധിപന്മാർ അനീതിക്ക് കൂട്ടുനിൽക്കുന്നു. പണത്തിനും പദവിക്കുമായി പരാക്രമികളുടെ പക്ഷം ചേരുന്നു. ഭരണാധികാരികൾ പൊതുമുതൽ കൊള്ളയടിക്കുന്നു. പൊതുജനങ്ങളെവിടെയും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അടിക്കടി അനീതിക്കും അക്രമത്തിനും അടിപ്പെടുന്നു. നീതിക്കായുള്ള അവരുടെ അർഥനകളൊക്കെയും വ്യർഥമാവുന്നു. അതിനാൽ നീതി പലപ്പോഴും മരീചിക പോലെ അപ്രാപ്യമത്രെ. മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിനും തീർത്തും അന്യവും.

നന്മ നടത്തുന്നവർ ഇവിടെ കൊടിയ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കിരയാവുന്നു.

ആരെയും അല്പവും അലോസരപ്പെടുത്താത്തവർ അക്രമിക്കപ്പെടുന്നു. നിസ്വാർഥരായി നിലകൊള്ളുന്നവർ നിരന്തരം മർദിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ വിദ്രോഹവൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതരാവുന്നവരോ, വിപത്തേതുമേൽക്കാതെ സസുഖം വാഴുന്നു.

ഒരാളെ കൊന്നാൽ പകരം കൊലയാളിയെ വധിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ, പത്തും നൂറും ആയിരവും പതിനായിരവും പേരെ വധിച്ചവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ നിഷ്കൃഷ്ടമായ നീതി നടത്താൻ ആർക്കുമിവിടെ സാധ്യമല്ല. കൊല്ലപ്പെടുന്ന നിരപരാധരും അവരുടെ ആശ്രിതരുമനുഭവിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ അപാരമത്രെ. അവയ്ക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ ഏവരും അശക്തരും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മരണത്തോടെ മനുഷ്യജീവിതം ഒടുങ്ങുമെങ്കിൽ ലോകഘടന തീർത്തും അനീതിപരമാണ്. അർഥശൂന്യവും അബദ്ധപൂർണവുമാണ്; വ്യവസ്ഥാപിതമായ പ്രപഞ്ചഘടനയോട് തീരെ പൊരുത്തപ്പെടാത്തതും. അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യർക്ക് അറുനൂറു കോടി മുഖവും കൈവിരലും ഗന്ധവും വ്യതിരിക്തമായ തലമുടിയും രക്തത്തുള്ളികളുമെല്ലാം നല്കപ്പെട്ട് വ്യവസ്ഥാപിതമായും ആസൂത്രിതമായും യുക്തിനിഷ്ഠമായും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ അന്ത്യം അപ്പാടെ അനീതിപരമാവുക അസംഭവ്യമത്രെ. അതിനാൽ യഥാർഥവും പൂർണവുമായ നീതി പുലരുക തന്നെ വേണം. ഭൂമിയിലത് അസംഭവ്യമായതിനാൽ പരലോകം അനിവാര്യമാണ്. എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കർമഫലം അവിടെവെച്ച് അനുഭവിക്കും-നന്മ ചെയ്തവൻ രക്ഷയും തിന്മ ചെയ്തവൻ ശിക്ഷയും.

മരണശേഷം നീതി പുലരുന്ന മറുലോകമില്ലെങ്കിൽ നീതിബോധമുള്ളവർ നിത്യനിരാശരായിരിക്കും. സദാ അസ്വസ്ഥരും അസംതൃപ്തരുമായിരിക്കും. അതോടൊപ്പം എല്ലാ മനുഷ്യരും പ്രകൃത്യാ നീതി കൊതിക്കുന്നു. അതിനാൽ അത് പുലരുന്ന ഒരു പരലോകം നീതിയുടെ തേട്ടമത്രെ; മാനവമനസ്സിന്റെ മോഹസാക്ഷാൽക്കാരവും. വളരെ വ്യവസ്ഥാപിതമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം നീതിരഹിതമായി മരണത്തോടെ ഒടുങ്ങുമെന്ന് ധരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും യുക്തിനിഷ്ഠവും ബുദ്ധിപൂർവകവുമാണ് നീതി പുലരുന്ന പരലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസം.

മനുഷ്യജീവിതത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അവനിൽ കൃത്യമായും കണിശമായും രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സമർഥനായ ഡോക്ടർക്ക് ശസ്ത്രക്രിയയിലൂടെ അവ കണ്ടെത്താനാവില്ല. അതിവിദഗ്ധമായ ഉപകരണങ്ങൾക്കുപോലും അവ പകർത്തുക സാധ്യമല്ല. അതോടൊപ്പം അവയൊക്കെ മനുഷ്യന് ഓർക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ നാം തൊടുന്നേടത്തെല്ലാം നമ്മുടെ വിരലടയാളങ്ങൾ പതിയുന്നു. സഞ്ചരിക്കുന്നേടത്തൊക്കെ നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഗന്ധം വ്യാപരിക്കുന്നു. പറയുന്ന വാക്കുകൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചു ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ നമ്മുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ചലനങ്ങളും വിചാരവികാരങ്ങളുമെല്ലാം നമുക്കനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആയി സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ സാധിക്കുമാറ് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു. നമ്മിൽ നിന്ന്

കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന മുടിയും ഇറ്റിവീഴുന്ന രക്തവും സ്രവിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയത്തുള്ളിയുമൊക്കെ നമുക്ക് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആയ സാക്ഷ്യമായിത്തീരുന്നു.

സർവോപരി, ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് പ്രപഞ്ചത്തെയും മനുഷ്യനുൾപ്പെടെ അതിലുള്ള സർവതിനെയും വളരെ ആസൂത്രിതമായും വ്യവസ്ഥാപിതമായും കൃത്യമായും കണിശമായും സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിന് മനുഷ്യന്റെ പുനഃസൃഷ്ടി ഒട്ടും പ്രയാസകരമോ അസാധ്യമോ അല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മരണശേഷം മറുലോകത്ത് മനുഷ്യരെല്ലാം ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുമെന്നും ഭൂമിയിലെ കർമങ്ങളുടെ ഫലം അവിടെവച്ച് അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്നും ദൈവം തന്റെ ദൂതൻമാരിലൂടെ അറിയിച്ചതുപോലെ സംഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതൊട്ടും അവിശ്വസനീയമോ അയുക്തികമോ അല്ല. മറിച്ച്, അത്യദ്ഭുതകരമായ അവസ്ഥയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം അനീതിക്കിരയായി, അർഥരഹിതമായി എന്നെന്നേക്കുമായി അവസാനിക്കുമെന്ന് പറയുന്നതാണ് അയുക്തികവും അവിശ്വസനീയവും!

ഒരു കാര്യവും കൂടി സൂചിപ്പിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നാം ഇപ്പോഴുള്ള അവസ്ഥയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് യഥാർഥ വസ്തുതയെന്ന് ധരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. ഉപകരണമേതുമില്ലാതെ നിഴലിനെ നോക്കുമ്പോൾ അത് തീർത്തും നിശ്ചലമാണെന്നാണ് നമുക്കു തോന്നുക. എന്നാൽ നിഴലിന് സദാ നേരിയ ചലനമുണ്ടല്ലോ. മരീചിക വെള്ളമാണെന്ന് കരുതാറുണ്ട്. അടുത്തെത്തുമ്പോഴാണ് സത്യം ബോധ്യമാവുക. നിദ്രാ വേളയിലെ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്ന കാര്യങ്ങൾ യാഥാർഥ്യമാണെന്നാണ് നമുക്ക് അപ്പോൾ തോന്നുക. ഉണരുന്നതോടെ മറിച്ച് അനുഭവപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മാത്രമുള്ള നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവാത്ത പലതും ദിവ്യബോധനമാകുന്ന അറിവിന്റെ ആറാം സ്രോതസ്സ് തുറന്നുകിട്ടുന്ന ദൈവദൂതൻമാർക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. സ്വപ്നം കാണുന്നവൻ അപ്പോൾ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കപ്പുറമാണ് വസ്തുതയെന്ന്, ഉണർന്നിരിക്കുന്നവൻ അറിയുന്ന പോലെ ഇന്ദ്രിയ ബന്ധിതനായ മനുഷ്യൻ കാണുന്നതിനപ്പുറമാണ് സത്യമെന്ന് ദൈവദൂതൻമാരറിയുന്നു. അവരത് സമൂഹത്തെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അഭൗതികജ്ഞാനത്തിന്റെ പിഴക്കാത്ത ഏകാവലംബം അതു മാത്രമത്രെ.

പത്ത്

പരലോകം പരമാർഥമോ?

“മനുഷ്യൻ മരണമടഞ്ഞാൽ ചിലർ മണ്ണിൽ മറവുചെയ്യുന്നു. ഏറെ വൈകാതെ മൃതശരീരം മണ്ണോടു ചേരുന്നു. വേറെ ചിലർ ജഡം ചിതയിൽ ദഹിപ്പിക്കുന്നു. അതോടെ അത് ചാരമായി മാറുന്നു. നദിയിലൊഴുക്കപ്പെടുന്ന ശവശരീരങ്ങളെ മത്സ്യം വെട്ടിവിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധം അപ്രത്യക്ഷരാവുന്ന മനുഷ്യരെ വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കുമെന്നല്ലേ ഇസ്‌ലാം അവകാശപ്പെടുന്നത്? ഇത് വിശ്വസനീയമാണോ? മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് നിരക്കുന്നതാണോ?”

എന്നും എവിടെയും മഹാഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ദൈവവിശ്വാസികളായിരുന്നു. അറിയപ്പെടുന്ന മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ഈശ്വരവിശ്വാസമില്ലാത്ത സമൂഹങ്ങളും ജനതകളും വളരെ വിരളമത്രെ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവദൂതന്മാർക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നത് നിരീശ്വരവാദികളെയായിരുന്നില്ല. മറിച്ച്, മരണാനന്തര ജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്ത ദൈവവിശ്വാസികളെയായിരുന്നു. പ്രവാചകന്മാർക്കെതിരെ അണിനിരന്ന വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ പരലോകത്തെ അവിശ്വസിക്കുന്നവരും തള്ളിപ്പറയുന്നവരുമായിരുന്നു. അവരുന്നയിച്ച വാദങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും വിശുദ്ധഖുർആൻ ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“അവർ ദൈവനാമത്തിൽ ശക്തമായി ആണയിട്ടു പറയുന്നു: മരിച്ചുപോകുന്നവരെ അല്ലാഹു വീണ്ടും ജീവിപ്പിച്ച് എഴുന്നേൽപിക്കുകയില്ല.” (അധ്യായം 16, വാക്യം 38).

“ജീവിതമെന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ ഐഹികജീവിതം മാത്രമേയുള്ളൂ. മരണാനന്തരം നാമൊരിക്കലും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെടാൻ പോകുന്നില്ല” (അധ്യായം 6, വാക്യം 29).

“നിങ്ങൾ മരിച്ച് മണ്ണും അസ്ഥിയുമായ ശേഷം വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുമെന്ന് ഇയാൾ നിങ്ങളോട് പറയുന്നോ? എന്നാലത് വളരെ വളരെ വിദൂരം തന്നെ. ഇയാൾ നിങ്ങളോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത് വളരെ വിദൂരമത്രെ! നമ്മുടെ ഐഹികജീവിതമല്ലാതെ ജീവിതമില്ല. ഇവിടെ നാം മരിക്കുന്നു. ജീവിക്കുന്നു. നാമൊരിക്കലും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുകയില്ല.” (അധ്യായം 23, വാക്യം 36, 37).

“അവർ അവരുടെ മുൻഗാമികൾ പറഞ്ഞതുതന്നെ പറയുന്നു. അവർ പറയുന്നു: ഞങ്ങൾ മരിച്ച് മണ്ണും എല്ലുമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുമെന്നോ? ഈ വാഗ്ദാനം ഞങ്ങൾ ഏറെ കേട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പണ്ട് ഞങ്ങളുടെ പൂർവപിതാക്കളും കേട്ടുപോന്നിട്ടുണ്ട്. അതാവട്ടെ കേവലം കെട്ടുകഥകൾ മാത്രമാകുന്നു”(അധ്യായം 23, വാക്യം 82, 83).

“അവർ ചോദിക്കുന്നു: ഞങ്ങൾ മരിച്ച് മണ്ണും അസ്ഥിപഞ്ജരവുമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞാൽ വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുമെന്നോ? ഞങ്ങളുടെ പൂർവപിതാക്കളും അങ്ങനെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുമോ?” (അധ്യായം 37, വാക്യം 16, 17).

പുരാതന കാലം മുതൽക്കുതന്നെ ദൈവവിശ്വാസികളായ പലരും പരലോകത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് ഉപര്യുക്ത വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയും ഭിന്നമല്ല. അവിശ്വാസികൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിനെ നിഷേധിച്ചും അവിശ്വസിച്ചും സംശയിച്ചും ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമായ മറുപടി നൽകുന്നു. “അവർ ചോദിക്കുന്നു: ‘ഞങ്ങൾ കേവലം അസ്ഥികളും മണ്ണുമായിത്തീർന്നാൽ പിന്നെ വീണ്ടും പുതിയ സൃഷ്ടിയായി എഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുമെന്നോ?’ അവരോടു പറയുക: നിങ്ങൾ കല്ലോ തുരുമ്പോ ആയിക്കൊള്ളുക. അല്ലെങ്കിൽ ജീവനുൾക്കൊള്ളാൻ തീരെ അസാധ്യമായതെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്ന മറ്റെന്തെങ്കിലും കടുത്ത സൃഷ്ടിയായിക്കൊള്ളുക. എന്നാലും നിങ്ങൾ എഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടും.’ അവർ തീർച്ചയായും ചോദിക്കും: ‘ആരാണ് ഞങ്ങളെ വീണ്ടും ജീവിതത്തിലേക്ക് മടക്കുക?’ പറയുക: ‘ആദ്യതവണ സൃഷ്ടിച്ചവനാരോ അവൻ തന്നെ.’ അവർ തലയിളക്കി പരിഹാസത്തോടെ ചോദിക്കും: ‘ഓഹോ, അതെപ്പോഴാണുണ്ടാവുക?’ പറയുക: അദ്ഭുതമെന്ത്? അടുത്തുതന്നെ അത് സംഭവിച്ചേക്കാം. ദൈവം നിങ്ങളെ വിളിക്കുന്ന നാളിൽ അതിനുത്തരമായി നിങ്ങളവനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് പുറപ്പെട്ടുവരും. ‘ഞങ്ങൾ അൽപനേരം മാത്രമേ ഈ അവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ’ എന്നായിരിക്കും അന്നേരം നിങ്ങളുടെ തോന്നൽ” (അധ്യായം 17, വാക്യം 49-52).

“ഞങ്ങൾ കേവലം അസ്ഥികളും മണ്ണുമായിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷം പുതിയ സൃഷ്ടിയായി വീണ്ടും എഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടുകയോ’ എന്നു ചോദിച്ചതിനുള്ള പ്രതിഫലമാണിത്. ഭൂലോകത്തെയും വാനലോകങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ച അല്ലാഹുവിന് ഇവരെപ്പോലുള്ളവരെയും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ തീർച്ചയായും കഴിവുണ്ടെന്ന് ഇവർക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ? അവരെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ച് ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് അവനൊരു സമയം നിർണയിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുണ്ടാവുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ, അതിനെ ധിക്കരിക്കുക തന്നെ വേണമെന്ന് ധിക്കാരികൾക്ക് ശാഠ്യമുണ്ട്”(അധ്യായം 17, വാക്യം 98, 99).

“മനുഷ്യരേ, മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വല്ല സംശയവുമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക: ആദിയിൽ നിങ്ങളെ നാം സൃഷ്ടിച്ചത് മണ്ണിൽനിന്നാണ്. പിന്നെ രേതസ്കണത്തിൽനിന്ന്. പിന്നെ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിൽനിന്ന്, പിന്നെ രൂപം പ്രാപിച്ചതും അല്ലാത്തതുമായ മാംസപിണ്ഡ

ത്തിൽനിന്ന്. ഈ വിവരണം നിങ്ങൾക്ക് യാഥാർഥ്യം വ്യക്തമാകാനത്രെ. നാമുദ്ദേശിക്കുന്ന ബീജത്തെ ഒരു നിശ്ചിത അവധി വരെ ഗർഭാശയങ്ങളിൽ നിവസിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നെ നിങ്ങളെ ശിശുവായി പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. പിന്നെ നിങ്ങൾ യൗവനം പ്രാപിക്കുന്നു. നിങ്ങളിൽ ചിലർ നേരത്തെ തന്നെ തിരിച്ചുവിളിക്കപ്പെടുന്നു. ചിലരാവട്ടെ എല്ലാം അറിഞ്ഞശേഷം ഒന്നും അറിയാത്തവരായിത്തീരാൻ, മോശമായ പ്രായാധിക്യത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു. ഭൂമി വരണ്ടുകിടക്കുന്നതായി നീ കാണുന്നു. പിന്നെ നാമതിൽ മഴ വർഷിപ്പിച്ചാൽ പെട്ടെന്നത് തുടികൊള്ളുന്നു. പുഷ്പിണിയാവുന്നു. കൗതുകമാർന്ന സകലയിനം ചെടികളെയും മുളപ്പിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. അല്ലാഹു തന്നെയാകുന്നു യാഥാർഥ്യം. അവൻ നിർജീവമായതിനെ ജീവിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ സകലതിനും കഴിവുള്ളവനാണെന്നതിനാലാണിതൊക്കെയും ഉണ്ടാവുന്നത്. അതിനാൽ പുനരുത്ഥാനവേള വരികതന്നെ ചെയ്യും. അതിൽ സംശയമേയില്ല. ഖബ്റിലുള്ളവരെയെല്ലാം അല്ലാഹു ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കും, തീർച്ച"(അധ്യായം 22, വാക്യം 5-7).

"നിങ്ങൾ ലോകരെയെല്ലാം സൃഷ്ടിക്കുകയും പിന്നെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് അത് അവന് ഒരു ജീവിയെ സൃഷ്ടിക്കുകയും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയേയുള്ളൂ." (അധ്യായം 31, വാക്യം 28)

"സത്യനിഷേധികൾ വലിയ വാദമായി ഉന്നയിച്ചു, മരണാനന്തരം തങ്ങളൊരിക്കലും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്ന്. അവരോടു പറയുക: അല്ല; എന്റെ നാഥനാണ് സത്യം! നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. അങ്ങനെ ചെയ്യൽ അല്ലാഹുവിന് തീർത്തും അനായാസകരമത്രെ." (അധ്യായം 64, വാക്യം 7).

"ആകാശഭൂമികളെ സൃഷ്ടിച്ചവനും അവയുടെ സൃഷ്ടിയാൽ ക്ഷീണിക്കാത്തവനുമായ അല്ലാഹു തീർച്ചയായും മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനാണെന്ന കാര്യം ഈ ജനത്തിന് മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നോ? എന്തുകൊണ്ടില്ല? നിശ്ചയം, അവൻ സകല സംഗതികൾക്കും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു" (അധ്യായം 46, വാക്യം 33).

"മനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ, അവൻ വെറുതെ വിടപ്പെടുമെന്ന്? അവൻ വിസർജിക്കപ്പെട്ട നിസ്സാരമായ ശുക്ലകണമായിരുന്നില്ലേ? പിന്നീടവൻ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന വസ്തുവായി. അനന്തരം അല്ലാഹു അവന്റെ ശരീരം സൃഷ്ടിച്ചു. അവയവങ്ങൾ സംവിധാനിച്ചു. എന്നിട്ടതിൽനിന്ന് സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും രണ്ടു വർഗങ്ങളുണ്ടാക്കി. അവൻ മരിച്ചവരെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനല്ലെന്നോ?"(അധ്യായം 75, വാക്യം 36-40).

"അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിലൊന്ന് ഇതാകുന്നു: എന്തെന്നാൽ ഭൂമിയെ ചൈതന്യമറ്റു കിടക്കുന്നതായി നീ കാണുന്നു. പിന്നെ നാമതിൽ മഴ വർഷിപ്പിച്ചാലോ, പെട്ടെന്നതാ അത് ചലനം കൊള്ളുകയും വളർന്നു വികസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിശ്ചയം, ഈ മൃതഭൂമിയെ സജീവമാക്കിയതാരോ, അവൻ മരിച്ചുപോയവരെയും ജീവിപ്പിക്കുന്നവനാകുന്നു. അവൻ സകല സംഗതികൾക്കും കഴിവുറ്റവനല്ലോ" (അധ്യായം 41, വാക്യം 39).

“മനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ, അവന്റെ അസ്ഥികളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ നമുക്കാവില്ലെന്ന്. എന്തുകൊണ്ടാവില്ല? നാമവന്റെ വിരൽതുമ്പുകൾ വരെ കൃത്യമായി നിർമിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനല്ലോ.” (അധ്യായം 75, വാക്യം 3, 4).

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിന് അവനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുക ഒട്ടും പ്രയാസകരമായ കാര്യമല്ല. അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യർക്ക് അറുനൂറു കോടി കൈവിരലുകളും വ്യതിരിക്തമായ തലമുടിയും രക്തത്തുള്ളികളും ഗന്ധവുമൊക്കെ നൽകി സൃഷ്ടികർമം നിർവഹിച്ച ദൈവത്തിന് മനുഷ്യനെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കുക എന്നത് തീർത്തും അനായാസകരമത്രെ. നിർജീവമായ ഭൂമി മഴ കിട്ടിയാൽ സജീവമാകുന്ന പോലെ മരിച്ചു മണ്ണായ മനുഷ്യരെ അല്ലാഹു വിളിക്കുമ്പോൾ പുനരുജ്ജീവിച്ച് ഓടിയെത്തുന്നുവെന്നത് തീരെ അയുക്തികമോ അവിശ്വസനീയമോ അല്ല. ശരീരത്തിന്റെ നേരിയ ഒരു അംശമുപയോഗിച്ച് ക്ലോണിംഗിലൂടെ പൂർണ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമം നടക്കുന്ന ലോകത്ത്, സർവശക്തനായ ദൈവം മനുഷ്യനെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുമെന്ന സത്യം അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതാണ് അയുക്തികവും വിസ്മയകരവുമായ കാര്യം.

പതിനൊന്ന്

പരലോകത്തും സംവരണമോ?

“മുസ്‌ലിംകൾ മാത്രമേ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളൂവെന്നല്ലേ ഇസ്‌ലാം പറയുന്നത്? ഇത് തീർത്തും സങ്കുചിത വീക്ഷണമല്ലേ? പരലോകത്തും സംവരണമോ?”

ഒരാൾ പരീക്ഷ പാസാകണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പരീക്ഷക്കു വന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമെഴുതുന്നുമില്ല. എങ്കിൽ മറ്റെന്തൊക്കെ എഴുതിയാലും പരീക്ഷയിൽ വിജയിക്കുകയില്ല. വിജയിക്കുമെന്ന് ആരും പ്രതീക്ഷിക്കുകയുമില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ രോഗം മാറണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; രോഗശമനത്തിന് നിർദേശിക്കപ്പെട്ട മരുന്ന് കഴിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാലും രോഗം മാറണമെന്ന് ആരും പറയുകയില്ലല്ലോ. ഇവ്വിധംതന്നെ സ്വർഗം ലക്ഷ്യമാക്കാതെ, സ്വർഗലബ്ധിക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട മാർഗമവലംബിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് സ്വർഗം ലഭിക്കുകയില്ല. അത്തരക്കാർക്കും സ്വർഗം നൽകണമെന്ന് നീതിബോധമുള്ളവരാരും അവകാശപ്പെടുകയുമില്ല.

സ്വർഗം സജ്ജനങ്ങൾക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ദൈവദൂതന്മാരിലൂടെയാണ് അല്ലാഹു അത് വാഗ്ദാനം ചെയ്തത്. അത് ലഭ്യമാകാൻ വ്യക്തമായ മാർഗം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അതിനാൽ ആർ ദൈവം, സ്വർഗം, ദൈവദൂതന്മാർ, വേദഗ്രന്ഥം തുടങ്ങിയവയിൽ യഥാവിധി വിശ്വസിച്ച് സ്വർഗം ലക്ഷ്യം വച്ച് അതിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നുവോ അവർക്ക് സ്വർഗം ലഭിക്കും. ഇക്കാര്യത്തിലാരോടും ദൈവം ഒട്ടും വിവേചനം കാണിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ സ്വർഗത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയോ അത് ലക്ഷ്യം വെക്കുകയോ അത് വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ദൈവത്തെയും ആ അറിവു നൽകിയ ദൈവദൂതനെയും വേദഗ്രന്ഥത്തെയും അംഗീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ, അതിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട മാർഗമവലംബിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് അത് ലഭിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാവതല്ല. ലഭിക്കണമെന്ന് പറയുന്നതിലൊട്ടും അർഥവുമില്ല. അതിനാലിതിൽ സങ്കുചിതത്വത്തിന്റെയോ സംവരണത്തിന്റെയോ പ്രശ്നമില്ല. നിഷ്കൃഷ്ടമായ നീതിയാണ് ദീക്ഷിക്കപ്പെടുക.

അമുസ്‌ലിംകളെല്ലാം നരകത്തിലോ?

“മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിൽ ജനിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവത്തെയും പ്രവാചകനെയും വേദഗ്രന്ഥത്തെയും സ്വർഗനരകങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച അറിവ് സ്വാഭാവികമായും ലഭിക്കും. മറ്റുള്ളവർക്കത് കിട്ടുകയില്ല. അതിനാൽ ആ അറിവ് ലഭിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ അതനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവരൊക്കെ നരകത്തിലായിരിക്കുമെന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്?”

മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിൽ ജനിക്കുകവഴി, ദൈവത്തെയും ദൈവിക ജീവിത വ്യവസ്ഥയെയും സംബന്ധിച്ച വ്യക്തമായ അറിവു ലഭിച്ച ശേഷം അതനുസരിച്ച് ജീവിക്കാത്തവൻ സത്യനിഷേധി (കാഫിർ) യാണ്. അവർക്ക് മരണശേഷം കൊടിയ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്ന് ഖുർആൻ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തെയും ദൈവിക ജീവിതക്രമത്തെയും സംബന്ധിച്ച് അറിവുള്ളവരെല്ലാം മറ്റുള്ളവരെ അതറിയിച്ചുകൊടുക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഈ ബാധ്യത നിർവഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരിലും പരലോകത്ത് അവർ ശിക്ഷാർഹരായിരിക്കും.

എന്നാൽ ദൈവത്തെയും ദൈവിക മതത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ഒട്ടും കേട്ടറിവു പോലുമില്ലാത്തവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നോ നരകാവകാശികളാകുമെന്നോ ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഖുർആനോ പ്രവാചക ചര്യയോ അങ്ങനെ പറയുന്നുമില്ല. മറിച്ച്, ദിവ്യ സന്ദേശം വന്നെത്തിയിട്ടില്ലാത്തവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടില്ലെന്നാണ് വേദഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പതിനേഴാം അധ്യായം പതിനഞ്ചാം വാക്യത്തിലിങ്ങനെ കാണാം: “ആർ സന്മാർഗം സ്വീകരിക്കുന്നുവോ, അതവന്റെ തന്നെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടിയാകുന്നു. ആർ ദുർമാർഗിയാകുന്നുവോ, അതിന്റെ ദോഷവും അവനുതന്നെ. ഭാരം വഹിക്കുന്നവരാരുംതന്നെ ഇതരന്റെ ഭാരം വഹിക്കുകയില്ല. (സന്മാർഗം കാണിക്കാനായി) ദൈവദൂതൻ നിയോഗിതനാവുന്നതുവരെ നാമാരെയും ശിക്ഷിക്കാറുമില്ല.”

അതേസമയം ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച് കേൾക്കാത്തവരോ സാമാന്യ ധാരണയില്ലാത്തവരോ ഉണ്ടാവുകയില്ല. അവർ ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതലന്വേഷിക്കാനും ആ ദൈവം വല്ല ജീവിതമാർഗവും നിശ്ചയിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കാനും ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അപ്രകാരം തന്നെ സ്വർഗമുണ്ടെന്നും നിശ്ചിത മാർഗത്തിലൂടെ നീങ്ങുന്നവർക്കേ അത് ലഭിക്കുകയുള്ളൂവെന്നുമുള്ള കാര്യം കേട്ടറിഞ്ഞവരൊക്കെയും അതേക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവരാണ്. അതിന്റെ ലംഘനം ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റമാവുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

സുകർമികളെല്ലാം സ്വർഗാവകാശികളാവേണ്ടതല്ലേ?

“ഒരാൾ ദൈവത്തിലും മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലുമൊന്നും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതേസമയം മദ്യപിക്കുകയോ വ്യഭിചരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ആരെയും ദ്രോഹിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും സാധ്യമാവുന്നത്ര ഉപകാരം ചെയ്ത് ജീവിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് സ്വർഗം ലഭിക്കുമോ?”

ഏതൊരാൾക്കും ഏതു കാര്യത്തിലും പരമാവധി ശ്രമിച്ച് ഫലപ്രാപ്തി

യിലെത്തിയാൽ പോലും അയാൾ ഉദ്ദേശിച്ചതും ലക്ഷ്യം വച്ചതുമല്ലേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ദൈവത്തിലും മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലും വിശ്വാസമില്ലാത്ത വ്യക്തി തിന്മയുപേക്ഷിക്കുന്നതും നന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നതും സ്വർഗം ലക്ഷ്യം വച്ചായിരിക്കില്ലെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അയാളങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് സമൂഹത്തിൽ സൽപ്പേരും പ്രശസ്തിയും ലഭിക്കാനായിരിക്കാം. എങ്കിൽ അതാണയാൾക്ക് ലഭിക്കുക. അഥവാ മനസ്സംതൃപ്തിക്കും ആത്മനിർവൃതിക്കും വേണ്ടിയാണെങ്കിൽ അതാണുണ്ടാവുക. ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും പ്രതീക്ഷിച്ചും ലക്ഷ്യം വച്ചും ജീവിക്കുന്നവർക്കേ അത് ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ നേരത്തെ വ്യക്തമാക്കിയ പോലെ സ്വർഗമാഗ്രഹിച്ച് അതിന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവരേ അവിടെ എത്തിച്ചേരുകയുള്ളൂ.

എന്നാൽ ഇന്ന വ്യക്തി സ്വർഗത്തിലായിരിക്കും അല്ലെങ്കിൽ നരകത്തിലായിരിക്കും എന്ന് നമുക്ക് തീരുമാനിക്കാനോ പറയാനോ സാധ്യമല്ല. അത് ദൈവനിശ്ചയമാണ്. അവന്നും അവൻ നിശ്ചയിച്ചു കൊടുക്കുന്ന ദൂതന്മാർക്കും മാത്രമേ അതറിയുകയുള്ളൂ.

സ്വർഗജീവിതം ഏത് വിധം?

“ഇസ്‌ലാം വിഭാവന ചെയ്യുന്ന സ്വർഗത്തെ സംബന്ധിച്ച വിവരണം കേട്ടപ്പോഴെല്ലാം അത് സമ്പന്ന സമൂഹത്തിന്റെ സുഖസമൃദ്ധമായ ജീവിതത്തിന് സമാനമായാണനുഭവപ്പെട്ടത്. ഭൂമിയിലെ ജീവിതം പോലെത്തന്നെയാണോ സ്വർഗജീവിതവും?”

അഭൗതികമായ ഏതിനെ കുറിച്ചും അറിവ് ലഭിക്കാനുള്ള ഏക മാധ്യമം ദിവ്യബോധനം മാത്രമത്രെ. അതിനാൽ ദൈവം, സ്വർഗം, നരകം, മാലാഖമാർ, പിശാചുക്കൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ദൈവദൂതന്മാരിലൂടെ ലഭിച്ച വിശദീകരണങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ആർക്കും അറിയുകയില്ല. ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ പരിമിതിയിൽനിന്നുകൊണ്ട് അവന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന ഭാഷയിലും ശൈലിയിലുമാണ് ദൈവം അഭൗതിക കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിശദീകരണം നൽകിയത്. അതിനാൽ സ്വർഗത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കവെ, അല്ലലും അലട്ടുമൊട്ടുമില്ലാത്ത സംതൃപ്തവും ആഹ്ലാദഭരിതവുമായ ജീവിതമാണ് അവിടെ ഉണ്ടാവുകയെന്ന വസ്തുത വ്യക്തമാക്കിയ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “അവിടെ നിങ്ങൾ ആശിക്കുന്നതെല്ലാം ലഭിക്കും. നിങ്ങൾക്കു വേണമെന്ന് തോന്നുന്നതെല്ലാം നിങ്ങളുടേതാകും.” (41: 31)

മനുഷ്യന്റെ സകല സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ഉപരിയായ സ്വർഗീയ സുഖത്തെ സംബന്ധിച്ച് പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞത്, ഒരു കണ്ണും കാണാത്തതും ഒരു കാതും കേൾക്കാത്തതും ഒരു മനസ്സും മനനം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുമെന്നാണ്. അതിനാൽ സ്വർഗജീവിതം ഏതു വിധമായിരിക്കുമെന്ന് ഇവിടെ വച്ച് നമുക്ക് കണക്കുകൂട്ടുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ പ്രയാസമൊട്ടുമില്ലാത്തതും മോഹങ്ങളൊക്കെയും പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നതും സുഖവും സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞതുമായിരിക്കുമെ

ന്നതിൽ സംശയമില്ല.

സ്വർഗജീവിതം മടുക്കില്ലേ?

“അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അൽപകാലം കഴിയുമ്പോൾ സ്വർഗജീവിതത്തോടും മടുപ്പനുഭവപ്പെടുമല്ലോ?”

ഇപ്പോഴുള്ള മാനസികാവസ്ഥയുടെയും വികാരവിചാരങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്, അൽപകാലം സ്വർഗീയ സുഖജീവിതം നയിക്കുമ്പോൾ മടുപ്പു തോന്നുമെന്ന് പറയുന്നത്. ഭൂമിയിൽ നമുക്ക് സന്തോഷവും സന്താപവും സ്നേഹവും വെറുപ്പും പ്രത്യാശയും നിരാശയും അസൂയയും പകയും കാരുണ്യവും ക്രൂരതയും അതുപോലുള്ള വിവിധ വികാരങ്ങളും അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വർഗത്തിലെ മാനസികാവസ്ഥ ഒരിക്കലും ഇതുപോലെയാകില്ല. അവിടെ വെറുപ്പോ വിദ്വേഷമോ അസൂയയോ നിരാശയോ മറ്റു വികല വികാരങ്ങളോ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഇക്കാര്യം ഖുർആനും പ്രവാചക വചനങ്ങളും അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനംമടുപ്പ് ഉൾപ്പെടെ എന്തെങ്കിലും അഹിതകരമായ അനുഭവമുണ്ടാവുന്ന ഇടമൊരിക്കലും സ്വർഗമാവുകയില്ല. ‘ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തും അവിടെ ഉണ്ടാകു’മെന്ന് (41: 31) പറഞ്ഞാൽ മടുപ്പില്ലാത്ത മാനസികാവസ്ഥയും അതിൽ പെടുമല്ലോ.

പന്ത്രണ്ട്

സ്വർഗത്തിലും സ്ത്രീവിവേചനമോ?

"പരലോകത്ത് പുരുഷന്മാർക്ക് സ്വർഗകന്യകകളെ ഇണകളായി ലഭിക്കുമെന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നു. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് ഇത്തരം ഇണകളെ കിട്ടുമെന്ന് എവിടെയും കാണുന്നില്ല. സ്വർഗത്തിലും സ്ത്രീവിവേചനമോ?"

ദൈവിക നിയമമനുസരിച്ച് ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഇടമാണ് സ്വർഗം. ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ ഒരു വിവേചനവും ഇസ്‌ലാമിലില്ല. ഖുർആൻ പറയുന്നു: "സത്യവിശ്വാസികളും വിശ്വാസിനികളും പരസ്പരം സഹായികളും മിത്രങ്ങളുമാകുന്നു. അവർ നന്മ കൽപിക്കുന്നു. തിന്മ വിരോധിക്കുന്നു. നമസ്കാരം നിഷ്ഠയോടെ നിർവഹിക്കുന്നു. സകാത്ത് നൽകുന്നു. ദൈവത്തെയും അവന്റെ ദൂതനെയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അല്ലാഹു സകലർക്കും അജയ്യനും യുക്തിജ്ഞനുമത്രെ. വിശ്വാസികളായ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർക്കായി അല്ലാഹു അടിഭാഗങ്ങളിലൂടെ അരുവികളൊഴുകുന്ന ആരാമങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവരതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും. ആ അനശ്വര സ്വർഗങ്ങളിൽ അവർക്കായി പാവനമായ വസതികളുണ്ടായിരിക്കും. സർവോപരി ദൈവപ്രീതിയും! അതെത്ര മഹത്തരം! ഇതുതന്നെയാകുന്നു വൻവിജയം"(അധ്യായം 9, വാക്യം 71, 72).

"നിശ്ചയം, മുസ്‌ലിംകളും വിശ്വാസികളും വണക്കമുള്ളവരും സത്യസന്ധരും സഹനശീലരും അല്ലാഹുവിനോട് ഭയഭക്തിയുള്ളവരും ദാനശീലരും വ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നവരും തങ്ങളുടെ ലൈംഗികാവയവങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുന്നവരും അല്ലാഹുവിനെ ധാരാളമായി സ്മരിക്കുന്നവരുമായ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ആരോ, അവർക്ക് അല്ലാഹു പാപമുക്തിയും മഹത്തായ പ്രതിഫലവും ഒരുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു"(അധ്യായം 33, വാക്യം 35)

"സ്ത്രീയാവട്ടെ, പുരുഷനാവട്ടെ, നിങ്ങളിലാരുടെയും കർമത്തെ നാം നിഷ്ഫലമാക്കുന്നതല്ല. നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ വർഗത്തിൽപെട്ടവരാണല്ലോ. അതിനാൽ എനിക്കുവേണ്ടി സ്വദേശം വെടിയുകയും എന്റെ മാർഗത്തിൽ സ്വഭവനങ്ങളിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കൃതരാവുകയും മർദിക്കപ്പെടുകയും എനി

ക്കായി സമരം ചെയ്യുകയും വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവരാരോ അവരുടെ സകല പാപങ്ങളും ഞാൻ പൊറുത്തുകൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. ഞാന വരെ അടിഭാഗത്തിലൂടെ ആറുകളൊഴുകുന്ന ആരാമങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. ഇത് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിഫലമാകുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടമായ പ്രതിഫലം ദൈവത്തിങ്കൽ മാത്രമത്രെ”(അധ്യായം 3, വാക്യം 195).

സ്ത്രീ-പുരുഷ ഭേദമന്യേ സുകൃതവാന്മാരെല്ലാം സ്വർഗാവകാശികളായിരിക്കുമെന്ന് ഈ വിശുദ്ധ വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സ്വർഗം ദൈവികദാനവും സമ്മാനവുമാണ്. മനുഷ്യരാഗ്രഹിക്കുന്നതൊക്കെയും അവിടെ ലഭിക്കും. അതിനാൽ പുരുഷന്മാർക്ക് അവരാഗ്രഹിക്കുന്ന ഇണകളെയെന്നപോലെ സ്ത്രീകൾക്ക് അവർ കൊതിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരെയും കിട്ടും.

സ്ത്രീ - പുരുഷ സമ്പർക്കങ്ങളും ബന്ധങ്ങളും ഒരിക്കലും ഏകപക്ഷീയമാവുക സാധ്യമല്ലല്ലോ. പുരുഷന്മാർക്ക് സ്ത്രീകളെ ലഭിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പുരുഷന്മാരെയും ഇണകളായി കിട്ടുമെന്നത് സ്വാഭാവികവും അനിവാര്യവുമാണല്ലോ. ഒന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റൊന്നു പറയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നർഥം.

ദൈവിക ഗ്രന്ഥമായ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയാണ് അവതീർണമായത്. അതിനാലതിന്റെ ശൈലിയും പ്രയോഗവും ഘടനയുമെല്ലാം ജനങ്ങൾക്ക് അനായാസം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുമാറ് പരിചിതരീതിയിലാണ്. എക്കാലത്തെയും വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെന്ന പോലെ ഖുർആന്റെ അവതരണകാലത്തെ അറബി സാഹിത്യത്തിലും സ്ത്രൈണ സൗന്ദര്യമാണ് വർണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഖുർആനിലും പ്രബോധിത സമൂഹത്തിന് തീർത്തും സ്വീകാര്യവും വേഗം ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കുന്നതുമായ അതേ രീതിയാണ് സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അതേ സമയം ഭൂമിയിൽവച്ച് അറിയുന്നതും സങ്കൽപിക്കുന്നതുമായ, സകല സീമകൾക്കും അതീതമായ സുഖസൗകര്യങ്ങളാവും സ്വർഗത്തിലുണ്ടാവുകയെന്ന് ഖുർആൻ അസന്ദിഗ്ധമായി അറിയിക്കുകയും അതിൽ സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാരെല്ലാം ഒരേപോലെ പങ്കാളികളായിരിക്കുമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ സ്വർഗത്തിൽ സ്ത്രീവിവേചനത്തിന്റെ പ്രശ്നമേ ഉദ്ഭവിക്കുന്നില്ല- വിവേചനമെന്നത് അതിനിരയാവുന്നവർക്ക് അനിഷ്ടകരമായിരിക്കുമല്ലോ. ആർക്കും അനിഷ്ടകരമായ ഒന്നും അവിടെയുണ്ടാവില്ലെന്ന് വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥം ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഭൂമിയിലെ വൈകല്യം സ്വർഗത്തിലുമുണ്ടാകുമോ?

“ഭൂമിയിലെ അതേ അവസ്ഥയിലായിരിക്കുമോ മനുഷ്യരെല്ലാം പരലോകത്തും? വികലാംഗരും വിരൂപരുമെല്ലാം ആ വിധം തന്നെയാകുമോ?”

ഭൗതിക പ്രപഞ്ചത്തിലെ പദാർഥനിഷ്ഠമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനാവശ്യമായ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ബൗദ്ധിക നിലവാരവുമാണ് നമുക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതുപയോഗിച്ച് തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ പരലോകത്തെ അവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കുക സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദിവ്യബോധനങ്ങളിലൂടെ ലഭ്യമായ അറിവുമാത്രമേ ഇക്കാര്യ

ത്തിൽ അവലംബനീയമായുള്ളൂ. പരലോക ജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളൊക്കെയും അതിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സ്വർഗം സുഖസൗകര്യങ്ങളുടെ പാരമ്യതയും നരകം കൊടിയ ശിക്ഷയുടെ സങ്കേതവുമായിരിക്കുമെന്ന ധാരണ വളർത്താനാവശ്യമായ സൂചനകളും വിവരണങ്ങളുമാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും പ്രവാചകവചനങ്ങളിലുമുള്ളത്. ഒരു കണ്ണും കാണാത്തതും ഒരു കാതും കേൾക്കാത്തതും ഒരു മനസ്സും സങ്കൽപിക്കാത്തതുമായ സുഖാസ്വാദ്യതകളായിരിക്കും സ്വർഗത്തിലുണ്ടാവുകയെന്ന് അവ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പരലോകത്തെ സ്ഥിതി ഭൂമിയിൽ വച്ച് പൂർണമായും ഗ്രഹിക്കാനാവില്ലെന്നാണ് ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ സ്വർഗാവകാശികളായ സുകർമികൾ വാർധക്യത്തിന്റെ വിവശതയോ രോഗത്തിന്റെ പ്രയാസമോ വൈരൂപ്യത്തിന്റെ അലോസരമോ മറ്റെന്തെങ്കിലും വിഷമതകളോ ഒട്ടുമനുഭവിക്കുകയില്ല. നരകാവകാശികളായ ദുഷ്കർമികൾ നേരെ മറിച്ചുമായിരിക്കും. സങ്കൽപിക്കാനാവാത്ത ദുരന്ത

ങ്ങളും ദുരിതങ്ങളുമായിരിക്കും അവരെ ആവരണം ചെയ്യുക.

പതിമൂന്ന്

പരലോക വിശ്വാസവും പുനർജന്മ സങ്കൽപവും

"ഇസ്‌ലാമിലെ പരലോക വിശ്വാസവും ഹിന്ദുമതത്തിലെ പുനർജന്മ സങ്കൽപവും തമ്മിൽ വല്ല വ്യത്യാസവുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്താണ്? പുനർജന്മ സങ്കൽപത്തെ ഇസ്‌ലാം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട്?"

മരണത്തോടെ മനുഷ്യജീവിതം അവസാനിക്കുന്നില്ല എന്ന ഒരൊറ്റ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ പരലോക വിശ്വാസവും പുനർജന്മ സങ്കൽപവും ഒത്തുവരുന്നുള്ളൂ. ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസമനുസരിച്ച് ഭൂമി കർമവേദിയാണ്. വിചാരണയും വിധിയും മരണശേഷം മറുലോകത്താണ്. ഭൂമിയിലെ കർമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പരലോകത്തെ രക്ഷാശിക്ഷകളുണ്ടാവുക. പദാർഥനിഷ്ഠമായ പ്രപഞ്ച ഘടനയുടെയും ഇവിടത്തെ അവസ്ഥകളുടെയും മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പരലോകം എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്ന് സങ്കൽപിക്കുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ദൈവനിർദേശമനുസരിച്ച് വിശുദ്ധ ജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്ക് അവിടെ സർവവിധ സൗഭാഗ്യങ്ങളും സുഖസൗകര്യങ്ങളുമുള്ള ശാശ്വത സ്വർഗം ലഭിക്കുമെന്ന് ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവധിക്കാരിയായി പാപപങ്കിലമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന അക്രമികൾ നരകാവകാശികളാകുമെന്ന് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. മരണശേഷമുള്ള മറുലോകത്തെ രക്ഷാശിക്ഷകൾ നിഷ്കൃഷ്ടമായ വിചാരണക്കും നീതിനിഷ്ഠമായ വിധിക്കും ശേഷമായിരിക്കും ലഭിക്കുക. അതേസമയം പരലോകത്തെ വിചാരണയും വിധിയുമൊക്കെ മനുഷ്യനിവിടെ നിർവഹിക്കുന്നതുപോലെയായിരിക്കുമെന്ന് ധരിക്കുന്നത് പരമാബദ്ധമത്രെ. എന്നാൽ രക്ഷ ലഭിക്കുന്നവൻ ഭൂമിയിലെ തന്റെ ഏതു സൽക്കർമം കാരണമാണത് കിട്ടിയതെന്നും ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നവൻ ഏതു പാപത്തിന്റെ പേരിലാണതിന് വിധേയനായതെന്നും വ്യക്തമായറിയും. അപ്പോഴല്ലേ അത് യഥാർഥ കർമഫലവും രക്ഷാശിക്ഷയുമാവുകയുള്ളൂ.

എന്നാൽ പുനർജന്മ സങ്കൽപമനുസരിച്ച് മരണശേഷമുള്ള ജനനവും ജീവിതവും ഇവിടെ ഭൂമിയിൽ തന്നെയാണ്. ധർമം പാലിക്കാത്തവർ മരണാനന്തരം ശുനകനോ ശൂദ്രനോ ചണ്ഡാലനോ മറ്റോ ആയി വീണ്ടും ഇവിടെ ജനിക്കുമെന്നതാണ് പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തം. അതേസമയം ധർമനിഷ്ഠമായ ജീവിതം നയിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണനോ ക്ഷത്രിയനോ വൈശ്യനോ ആയി പുനർജനിക്കുമെന്നും അത് അവകാശപ്പെടുന്നു. ഇവ്വിഷയകമായി ചില കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ വിശദമായി തന്നെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്:

1. കാരണം വ്യക്തമാക്കുകയും പ്രതിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാതെ നാം ശിക്ഷ നടപ്പാക്കിയാൽ അത് തീർത്തും അനീതിയായാണ് അനുഭവപ്പെടുക. നാം ആരെയെങ്കിലും അടിക്കുകയോ ജയിലിലടയ്ക്കുകയോ വധിക്കുകയോ ആണെങ്കിൽ അത് ഏത് കുറ്റത്തിന്റെ പേരിലാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയും ബന്ധപ്പെട്ടവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും വേണം. ഇത് നീതിയുടെ പ്രാഥമിക താൽപര്യമത്രെ. അതോടൊപ്പം വിചാരണക്കും വിധിക്കും ശേഷമായിരിക്കണം ശിക്ഷ നടപ്പാക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ശൂദ്രനോ ചണ്ഡാലനോ ഒരിക്കലും ഇവ്വിധം വിചാരണക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിൽ താൻ എന്തു തെറ്റ് ചെയ്തതിന്റെ പേരിലാണ് ഈ ജന്മത്തിൽ ഇവ്വിധമായതെന്നറിയുകയുമില്ല. കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിലെ കർമഫലമാണ് ഈ ജീവിതത്തിലെ സ്ഥിതി നിർണയിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് ഏത് കർമത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നറിയണമല്ലോ? ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും തങ്ങളുടെ ഏതു പുണ്യകർമമാണ് അവ്വിധമാകാൻ കാരണമെന്നും അറിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പുനർജന്മ സങ്കൽപം കർമഫല സിദ്ധാന്തത്തിനും തദടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള രക്ഷാശിക്ഷാ വിശ്വാസത്തിനും കടകവിരുദ്ധമത്രെ.

2. പുനർജന്മ സങ്കൽപ പ്രകാരം പാപി രണ്ടാം ജന്മത്തിൽ നീചനും അധമനുമായിരിക്കും. അത്തരക്കാരിൽ നിന്ന് നികൃഷ്ടജീവിതവും അധമവൃത്തികളുമാണുണ്ടാവുക. സുകൃതങ്ങളുണ്ടാവുകയില്ല. അതിനാൽ മൂന്നാം ജന്മം കൂടുതൽ അധമവും പതിതവുമായിരിക്കും. നാലാം ജന്മം അതിലും ഹീനമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ പാപികൾ ഓരോ ജന്മത്തിലും കൂടുതൽ കൂടുതൽ പാപികളാവുകയല്ലാതെ അവർക്ക് ഉദ്ഗതി പ്രാപിക്കുക സാധ്യമേയല്ല. മാത്രമല്ല, പാപിയായ മനുഷ്യന് അടുത്ത ജന്മത്തിൽ മൃഗമാകാം. മൃഗത്തിന് പിന്നെ മനുഷ്യനാകാൻ സാധ്യമാണോ? പുതുതായി പിറക്കുന്ന മനുഷ്യർ കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിൽ എന്തായിരുന്നു? എന്തു പുണ്യം ചെയ്തതിന്റെ പേരിലാണ് മനുഷ്യരായി ജന്മംകൊണ്ടത്? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തത്തിൽ ഉത്തരമില്ല.

3. ഹൈന്ദവ വേദങ്ങളിലെവിടെയും പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തമില്ല. ഉപനിഷത്തുകളിലേ അതിനെ സംബന്ധിച്ച പരാമർശവും വിശദീകരണവുമുള്ളൂ. ഇക്കാര്യം ഡോ. എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു: "ബ്രാഹ്മണം അടുത്ത ലോകത്തിലേ ജനനമരണങ്ങൾ നടക്കുന്നതായി സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഉപനിഷത്തുകളിലായപ്പോൾ ആ വിശ്വാസം ഈ ലോകത്താണ് പുനർജന്മമെന്ന വിശ്വാസപ്രമാണമായി മാറി"(ഭാരതീയ ദർശനം,

വാള്യം ഒന്ന്, പുറം 224, മാതൃഭൂമി പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി, കോഴിക്കോട് 1995).

അതിനാൽ പുനർജന്മ സങ്കൽപം വേദപ്രോക്തമല്ലെന്നത് സുവിദിതമത്രെ.

4. ഉപനിഷത്തിലാണ് പുനർജന്മത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. ജാതിവ്യവസ്ഥയെ ന്യായീകരിക്കാനും അതിന്റെ കടുത്ത വിവേചനങ്ങളെയും ക്രൂരതകളെയും നിലനിർത്താനുമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതാണ് അതെന്ന് ആർക്കും അനായാസം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

പുനർജന്മത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലിങ്ങനെ കാണാം:

തദ്‌യ ഇഹ രമണീയചരണാ അഭ്യാശോ ഹ യത്തേ രമണീയാം യോനിമാപദ്യേരൻ, ബ്രാഹ്മണയോനിം വാ ക്ഷത്രിയയോനിം വാ വൈശ്യയോനിം വാ. അഥ യ ഇഹ കപൂയചരണാ അഭ്യാശോ ഹ യത്തേ കപൂയാം യോനിമാപദ്യേരൻ, ശ്വയോനിം വാ സൂകരയോനിം ചണ്ഡാലയോനിം, വാ

(അധ്യായം 5, ഖണ്ഡം 10, ശ്ലോകം 7)

(അവരിൽ സൽക്കർമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരാരോ അവർ വേഗം തന്നെ ഉത്തമയോനികളിൽ ചെന്നു ചേരുന്നു. ബ്രാഹ്മണയോനിയിലോ ക്ഷത്രിയയോനിയിലോ വൈശ്യയോനിയിലോ എത്തിച്ചേരുന്നു. അതുപോലെ അശുഭചാരന്മാരായവരാരോ അവർ അശുഭ യോനിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. പട്ടിയുടെ യോനിയെയോ പന്നിയുടെ യോനിയെയോ ചണ്ഡാലന്റെ യോനിയെയോ പ്രാപിക്കുന്നു.)

ഇത് ഉയർന്ന ജാതിക്കാരിൽ, തങ്ങൾ മേൽജാതിയിലായത് കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിൽ പുണ്യം ചെയ്തതിനാലാണെന്നും അതിനാൽ തങ്ങളിന്നനുഭവിക്കുന്ന പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾക്കെല്ലാം ന്യായമായും അർഹരാണെന്നുമുള്ള ബോധം വളർത്തുന്നു. അതോടൊപ്പം താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ അവ്വിധമായത് അവരുടെത്തന്നെ കർമഫലമാണെന്ന ധാരണയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അവരെ പട്ടികളെയും പന്നികളെയുമെന്നപോലെ നികൃഷ്ട ജീവികളായി കാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ എല്ലാവിധ വൃത്തികേടുകളെയും അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുകയും ന്യായീകരിക്കുകയുമാണ് പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തം ചെയ്യുന്നത്.

5. മരണശേഷം മനുഷ്യാത്മാക്കൾ മൃഗശരീരത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന പ്രാകൃത ഗോത്രവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നാണ് പുനർജന്മ സങ്കൽപം രൂപം കൊണ്ടത്. ഡോ. എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: “കർമപദ്ധതിയുടെയും പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയും ആശയം ആര്യമസ്തിഷ്കത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടതാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാം. എന്നാൽ ഇതിനുള്ള പ്രേരണ ലഭിച്ചത് മരണശേഷം ആത്മാക്കൾ മൃഗശരീരങ്ങളിൽ കുടികൊള്ളുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ആദി ഗോത്രക്കാരിൽ നിന്നാകാമെന്ന സംഗതിയും നിഷേധിക്കേണ്ടതില്ല.”(ഭാരതീയ ദർശനം, വാള്യം 1, പുറം 113)

6. സെമിറ്റിക് മതങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ ഹിന്ദുമതത്തിലെ വേദങ്ങളും പരലോകത്തെപ്പറ്റിയാണ് പറയുന്നത്. ഋഗ്വേദത്തിലും സാമവേദത്തിലും

അഥർവ വേദത്തിലും പരലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച പരാമർശം കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്:

രായേ അഗ്നേ മഹേ ത്വാ ദാനായ സമിധീമഹി
ഈഢിഷ്വാ ഹി മഹേ വൃഷൻ ദ്യാവാ ഹോത്രായാ പൃഥിവീ
(സാമവേദം, ആഗ്നേയ കാണ്ഡം: 1-10-3)

(എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും പൂർണമാക്കുന്ന ഭഗവാനേ, അങ്ങയിൽനിന്നും ഏറ്റവും വലിയ ദാനം കിട്ടാൻ അങ്ങയെ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. അറിവിന്നായും ഭൂമിയിൽ സമാധാനത്തിനായും പരലോകത്ത് ശാന്തിക്കായും ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ സ്തുതിക്കുന്നു.)

അഥർവ വേദം, പരലോകത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് സൽക്കർമങ്ങളനുഷ്ഠിക്കാൻ ദമ്പതികളോടാവശ്യപ്പെടുന്നു.

“അന്വാരഭേഥാമനുസംരഭേഥാമേതം ലോകം ശ്രദ്ദധാനാഃ സചന്തേ (6: 12: 3)

വേദങ്ങളിലെന്നപോലെത്തന്നെ ഉപനിഷത്തുകളിലും പുരാണങ്ങളിലുമെല്ലാം പരലോകത്തെയും സ്വർഗ നരകങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച ധാരാളം പരാമർശങ്ങളുണ്ട്.

ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തിൽ മരണാനന്തരമുള്ള നരകത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെ കാണാം:

അസുര്യാ നാമ തേ ലോകാഃ അന്ധേന തമസാവൃതാഃ
താംസ്തേ പ്രേത്യാഭിഗച്ഛന്തി യേ കേ ചാത്മഹനോ ജനാഃ
(മന്ത്രം: 3)

(സൂര്യനില്ലാത്ത ആ ലോകങ്ങൾ അജ്ഞതാന്ധകാരാവൃതങ്ങളാകുന്നു. ആത്മഘാതികൾ, അഥവാ ഈശ്വര സ്മരണയില്ലാതെ വിഷയാസക്തരായി കഴിയുന്നവർ വീണ്ടും ദുഃഖനിരതമായ ആ ലോകങ്ങളിലെത്തുന്നു).

സ്വർഗത്തെ സംബന്ധിച്ച് കഠോപനിഷത്ത് പറയുന്നു:

“സ്വർഗേ ലോകേ ന ഭയം കിഞ്ചനാസ്തി
ന തത്ര ത്വം ന ജരയാ ബിഭേതി
ഉഭേ തീർത്വാശനായാപിപാസേ
ശോകാതിഗോ മോദതേ സ്വർഗലോകേ (1:1: 12)

(സ്വർഗലോകത്ത് അൽപം പോലും ഭയമില്ല. അവിടെ ആർക്കും മരണമില്ല. ജരാനരയാൽ ആർക്കും ഭയവുമില്ല. അവിടെ വസിക്കുന്നവർ വിശപ്പിനും ദാഹത്തിനും ശോകാദികൾക്കും അതീതന്മാരായി എല്ലാവിധ ആനന്ദവും അനുഭവിക്കുന്നു.)

മനുസ്മൃതിയിലിങ്ങനെ കാണാം:

നാമുത്ര ഹി സഹായാർഥം പിതാ മാതാ ച തിഷ്ഠത
ന പുത്രദാരാ ന ജ്ഞാതിർ ധർമസ്തിഷ്ഠതി കേവലഃ
(4: 239)

(പരലോകത്ത് സഹായത്തിന് അച്ഛനമ്മമാരെ കിട്ടുകയില്ല. മക്കളോ ഭാര്യയോ ബന്ധുക്കളോ അവിടെ പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല. സഹായിക്കാൻ ധർമം മാത്രം നിലകൊള്ളുന്നു.)

ഏകഃ പ്രജായതേ ജന്തുരേക ഏവ പ്രലീയതേ
ഏകോ(അ)നുഭുങ്ക്തേ സുകൃതമേക ഏവ ച ദുഷ്കൃതം
(4: 240)

(ജീവി ജനിക്കുന്നതും മരിക്കുന്നതും തനിച്ചാണ്. സ്വർഗത്തിൽ സുകൃതം അനുഭവിക്കുന്നതും നരകത്തിൽ ദുഷ്കൃതം അനുഭവിക്കുന്നതും തനിച്ചു തന്നെ.)

ഭഗവദ് ഗീതയും സ്വർഗ-നരകങ്ങളുടെ കാര്യം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് ചിലതു മാത്രമിവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

ഉത്സന്നകുലധർമാണാം മനുഷ്യാണാം ജനാർദന!
നരകേ നിയതം വാസോ ഭവതീത്യനു ശുശ്രുമ
(പ്രഥമാധ്യായം, ശ്ലോകം 44)

(ഹേ ജനാർദനാ, കുലധർമങ്ങൾ നശിച്ചുപോയ മനുഷ്യരുടെ വാസം എന്നെന്നേക്കും നരകത്തിലാണെന്ന് ഞങ്ങൾ കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

അഥ ചേത്ത്വമിമം ധർമ്യം
സംഗ്രാമം ന കരിഷ്യസി
തതഃ സ്വധർമം കീർത്തിം ച
ഹിത്വാ പാപമവാപ്സ്യസി (ദ്വിതീയാധ്യായം, ശ്ലോകം 33)

(എന്നാൽ അർജുനാ, നീ സ്വധർമാനുസൃതമായ ഈ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന പക്ഷം സ്വർഗപ്രാപ്തിയുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല സ്വധർമത്തെയും യശസ്സിനെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നിനക്ക് പാപം നേരിടുന്നതുമാണ്.)

ഹതോ വാ പ്രാപ്സ്യസി സ്വർഗം
ജിത്വാ വാ ഭോക്ഷ്യസേ മഹീം,
തസ്മാദുത്തിഷ്ഠ കൗന്തേയ
യുദ്ധായ കൃതനിശ്ചയഃ (ദ്വിതീയാധ്യായം, ശ്ലോകം 37)

(അല്ലയോ കുന്തിപുത്രാ, ശത്രുക്കൾ നിന്നെ വധിച്ചാൽ, നിനക്ക് സ്വർഗത്തിൽ പോകാം. നീ ശത്രുക്കളെ ജയിക്കുന്നതായാൽ രാജ്യമനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ട് രണ്ടായാലും നീ യുദ്ധം ചെയ്യാനുറച്ചുകൊണ്ടു വേഗം എഴുന്നേൽക്കുക.)

വേദകാലം മുതൽക്കു തന്നെ പരലോക വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇതെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: "സ്വർഗം, നരകം എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള ചില അവ്യക്ത ധാരണകളിൽ നിന്ന് ചിന്താശക്തിയുള്ള മനസ്സുകൾക്ക് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അപ്പോഴും വിദൂരത്തിലായിരുന്നു. മരണത്തോടെ എല്ലാം അവസാനിക്കുന്നില്ലെന്ന ഉറപ്പ് വൈദികാര്യന്മാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു."(ഭാരതീയ ദർശനം, വാല്യം 1, പുറം 91)

രാഹുൽ സാംകൃത്യായൻ എഴുതുന്നു: "വേദത്തിലെ ഋഷിമാർ ഈ ലോകത്തിന് വിഭിന്നമായ മറ്റൊരു ലോകമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അവിടേക്കാണ് മരണാനന്തരം സൽക്കർമികൾ പോകുക. അവരവിടെ ആനന്ദപൂർവം ജീവിക്കുന്നതാണ്. താഴെയുള്ള പാതാളം അന്ധകാരമായ നരക

ലോകമാണ്. അവിടേക്കാണ് ദുഷ്കർമികൾ പോകുന്നത്" (വിശ്വദർശനങ്ങൾ, പുറം 552).

അതിനാൽ പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തം അനിസ്ലാമികമെന്ന പോലെത്തന്നെ അവൈദികവുമാണ്. അത് ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ജീർണതകൾ സംരക്ഷിക്കാൻ നിർമിക്കപ്പെട്ടതാണ്. പരലോകത്തെയും സ്വർഗ-നരകങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസമാണ് ഇസ്ലാമികമെന്നതുപോലെ തന്നെ ഹൈന്ദവവും. വേദപ്രോക്തവും ധർമനിഷ്ഠവും അതുമാത്രമത്രെ.

(വിശദ പഠനത്തിന് ഡയലോഗ് സെന്റർ കേരള പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'പുനർജന്മ സങ്കല്പവും പരലോകവിശ്വാസവും' എന്ന കൃതി കാണുക. വിതരണം: ഇസ്ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്)

പതിനാല്

സ്വർഗ-നരക വിശ്വാസവും ചൂഷണവ്യവസ്ഥയും

"ദരിദ്രരും ചൂഷിതരുമായ സാധാരണക്കാരെ സ്വർഗം പറഞ്ഞ് സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ സമരാവേശത്തെ കെടുത്തുകയുമല്ലേ മതം ചെയ്യുന്നത്? സമ്പന്ന വർഗത്തിന്റെ താൽപര്യ സംരക്ഷണത്തിനല്ലേ മതം സ്വർഗ- നരകങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത്?"

മതത്തെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ വ്യാപകമായി വളർത്തപ്പെട്ട വികല ധാരണകളാണ് ഇത്തരം സംശയങ്ങൾക്കു കാരണം. മർദിതരുടെയും ചൂഷിതരുടെയും മോചനമാർഗമായ മതത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്തരം ഗുരുതരമായ തെറ്റുധാരണകൾ വളർന്നുവന്നതിൽ വിശ്വാസികളും വിരുദ്ധരും ഒരുപോലെ കുറ്റക്കാരാണ്. സ്വർഗ-നരകങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം സകലവിധ ചൂഷണങ്ങൾക്കും അറുതിവരുത്തി, സാമൂഹിക സമത്വവും സാമ്പത്തിക നീതിയും സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ സാമ്പത്തിക സമീപനം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ആർക്കുമിത് സുതരാം വ്യക്തമാകും.

1. ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണത്തിൽ ധനം ദൈവത്തിന്റേതാണ്. മനുഷ്യരിലാർക്കും അതിന്റെ മേൽ പരമവും പൂർണവുമായ ഉടമാവകാശമില്ല. കൈകാര്യാവകാശമേയുള്ളൂ. അതും അനിയന്ത്രിതമല്ല. കണിശമായ ദൈവികശാസനകൾക്ക് വിധേയമാണ്. സമ്പന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ വശമുള്ള സ്വത്തിൽ ദരിദ്രർക്കും അഗതികൾക്കും അവകാശമുണ്ടെന്ന് ഖുർആൻ അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല; ആ അവകാശം നിഷേധിക്കൽ ദൈവനിഷേധം പോലെ ഗുരുതരമാണെന്നും തികഞ്ഞ മതനിഷേധമാണെന്നും അത് പഠിപ്പിക്കുന്നു. നരകശിക്ഷക്കു കാരണമാകുന്ന കുറ്റകൃത്യങ്ങളെയൊക്കെ രണ്ടായി സംഗ്രഹിച്ചാൽ അതിലൊന്ന് അഗതിക്ക് ആഹാരം നൽകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കലാണെന്ന് മതം പഠിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: "കർമപുസ്തകം ഇടതുകൈയിൽ നൽകപ്പെടുന്നവൻ പറയും: 'കഷ്ടം! എനിക്കെന്റെ കർമപുസ്തകം കിട്ടാതിരുന്നെങ്കിൽ! എന്റെ കണക്ക് എന്തെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ! മരണത്തോടെ എല്ലാം അവസാനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! എന്റെ ധനമെനിക്ക് ഒട്ടും പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ല. എന്റെ അധികാരമൊക്കെയും നശിച്ചുപോയി.' അപ്പോൾ

ദൈവശാസനയുണ്ടാകും: അവനെ പിടിക്കൂ. ചങ്ങലയിൽ കുരുക്കിയിടൂ! എന്നിട്ട് നരകത്തിലേക്കെറിയൂ. പിന്നെ എഴുപതു മുഴം നീളമുള്ള ചങ്ങലയിൽ ബന്ധിക്കൂ. കാരണം, അവൻ മഹോന്നതനായ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അഗതികളുടെ ആഹാരമവർക്കു നൽകാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഇന്നിവിടെ അവനോടനുഭാവമുള്ള ഒരു മിത്രവുമില്ല. വ്രണങ്ങളുടെ ദുഷ്ടുകളല്ലാതെ അവന്ന് ഒരാഹാരവുമില്ല. പാപികൾ മാത്രമേ അത് ഭക്ഷിക്കുകയുള്ളൂ"(അധ്യായം 69, സൂക്തം 25-37).

നരകാവകാശികൾ കുറ്റം ഏറ്റുപറയുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ ദുഃസ്ഥിതിക്ക് കാരണമായി എണ്ണുന്നത് അഗതികൾക്ക് ആഹാരം നൽകാതിരുന്നതത്രെ. "ഓരോ മനുഷ്യനും താൻ സമ്പാദിച്ചതിനു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വലതുപക്ഷമൊഴികെ. അവർ സ്വർഗാവകാശികളായിരിക്കും. അവർ കുറ്റവാളികളോട് ചോദിക്കും: നിങ്ങൾ നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കാരണമെന്താണ്? അവർ പറയും: ഞങ്ങൾ നമസ്കരിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല. അഗതികൾക്ക് അന്നം നൽകിയിരുന്നില്ല. സത്യത്തിനെതിരെ വാദങ്ങൾ മെനയുന്നവരോടൊപ്പം ഞങ്ങളും അത് ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. വിധിദിനത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. അങ്ങനെ ആ അനിഷേധ്യ യാഥാർഥ്യം ഞങ്ങൾ നേരിട്ടനുഭവിച്ചു."(അധ്യായം 74, സൂക്തം 38-47).

പ്രിയമുള്ളവരേ ഇനി പറയൂ! ഈ സ്വർഗ-നരക വിശ്വാസം ദരിദ്രർക്കും അഗതികൾക്കും ഗുണമാണോ ദോഷമാണോ വരുത്തുക? സാമ്പത്തിക അനീതി നിലനിർത്തുകയാണോ അതോ അവസാനിപ്പിക്കുകയാണോ ചെയ്യുക?

ഖുർആൻ പിന്നെയും പറയുന്നു: "അവരുടെ ധനത്തിൽ ചോദിക്കുന്നവന്നും ആശ്രയമറ്റവന്നും അവകാശമുണ്ട്"(അധ്യായം 51, സൂക്തം 19). "ബന്ധുവിനും ദരിദ്രന്നും വഴിയാത്രക്കാരന്നും അവരുടെ അവകാശം നൽകുക."(അധ്യായം 17, സൂക്തം 26).

"മതത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവനെ നീ കണ്ടുവോ? അവൻ അനാഥരെ അവഗണിക്കുന്നവനാണ്; അഗതിക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാത്തവനും"(അധ്യായം 107, സൂക്തം 1-3).

ഈ വിശുദ്ധ വചനങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ അനാഥരെ അവഗണിക്കുകയോ അഗതികൾക്കും ദരിദ്രർക്കും അവരുടെ അവകാശം നിഷേധിക്കുകയോ ഇല്ലെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

2. ധനം വ്യയം ചെയ്യാതെ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നവർക്ക് മരണശേഷം കൊടിയ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്ന് താക്കീതു ചെയ്യുന്ന ഖുർആൻ, സമ്പത്ത് ധനിക വർഗത്തിനിടയിൽ മാത്രം കറങ്ങുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാവരുതെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതോടൊപ്പം അതിരുവിട്ട പണക്കൊതിയെ രൂക്ഷമായി ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു: "നിശ്ചയം, മനുഷ്യന്റെ ധനക്കൊതി കഠിനം തന്നെ"(അധ്യായം 100, സൂക്തം 8).

"അല്ല! ഒരിക്കലുമല്ല! നിങ്ങൾ അനാഥരോട് ആദരവോടെ പെരുമാറുന്നില്ല. അഗതികൾക്ക് അന്നം നൽകാൻ പരസ്പരം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുമില്ല. പൈതൃകസ്വത്തൊക്കെയും ശേഖരിച്ചുവച്ചു തിന്നുകയാണ്. നിങ്ങൾ വഷ

ളാംവിധം ധനപ്രേമത്തിലകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" (അധ്യായം 89, സൂക്തം 17-20).

"സമ്പത്ത് നിങ്ങൾക്കിടയിലെ ധനികവിഭാഗത്തിനിടയിൽ മാത്രം കൈയാളപ്പെടുന്ന ഒന്നാവാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിത്" (59 : 7).

"സ്വർണവും വെള്ളിയും ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുകയും എന്നിട്ടത് ദൈവ മാർഗത്തിൽ ചെലവഴിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് വേദനാജനക മായ ശിക്ഷയുണ്ടെന്ന വാർത്ത അവരെ അറിയിക്കുക. അതേ സ്വർണവും വെള്ളിയും നരകാഗ്നിയിൽ പഴുപ്പിക്കുകയും അനന്തരം അതുകൊണ്ട് അവ രുടെ നെറ്റികളും പാർശ്വങ്ങളും മുതുകുകളും ചൂടുവയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ദിനം വരുന്നുണ്ട്" (9: 34, 35).

ഇവ്വിധം രക്ഷാശിക്ഷകളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ ധനം കുന്നുകൂട്ടി വയ്ക്കുകയില്ലെന്നും ദൈവമാർഗത്തിൽ ദരിദ്രർക്കത് നിർലോഭം നൽകു മെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

3. ധനം ചെലവഴിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ് വിശ്വാസികളും സ്വർഗാവകാ ശികളുമെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഏറ്റവും പുണ്യകരമായ കാര്യമതാണെന്നും അതിന് അനേകമിരട്ടി പ്രതിഫലമുണ്ടെന്നും പഠിപ്പി ക്കുന്നു:

"നിങ്ങൾ പശ്ചിമ ദിക്കിലേക്കോ പൂർവദിക്കിലേക്കോ മുഖം തിരിക്കുക എന്നതിലല്ല പുണ്യം. പിന്നെയോ, മനുഷ്യൻ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിന ത്തിലും മലക്കുകളിലും വേദത്തിലും പ്രവാചകന്മാരിലും ആത്മാർഥമായി വിശ്വസിക്കുകയും അല്ലാഹുവോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ തന്റെ പ്രിയ പ്പെട്ട ധനം ബന്ധുക്കൾക്കും അനാഥർക്കും അഗതികൾക്കും യാത്ര ക്കാർക്കും സഹായമഭ്യർഥിക്കുന്നവർക്കും അടിമകളെ മോചിപ്പിക്കുന്ന തിനും ചെലവഴിക്കുകയും നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യലാണ് പുണ്യം"(2: 177).

"ഞാൻ ധാരാളം ധനം തുലച്ചുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെ'ന്ന് അവൻ ഘോഷി ക്കുന്നുവല്ലോ. തന്നെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലെന്നാണോ അവന്റെ വിചാരം? നാമ വന് രണ്ടു കണ്ണുകളും ഒരു നാവും ചുണ്ടിണകളും നൽകിയില്ലേ? വ്യ ക്തമായ രണ്ടു വഴികൾ (നന്മയുടെയും തിൻമയുടെയും) കാണിച്ചുകൊടു ക്കുകയും ചെയ്തില്ലേ? പക്ഷേ, അവൻ ദുർഘടമായ മാർഗം താണ്ടാൻ തയ്യാറായില്ല. ആ ദുർഘടമായ മാർഗം ഏതെന്ന് താങ്കൾക്ക് എന്തറിയാം? അടിമയെ മോചിപ്പിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണിനാളിൽ ബന്ധുവായ അനാ ഥക്കോ അവശനായ അഗതിക്കോ ആഹാരം നൽകുക; പിന്നെയവൻ വി ശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവരും ക്ഷമയും കാരുണ്യവും അന്യോന്യം ഉപദേശി ക്കുന്നവരുമായ ജനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുക; ഇവയെല്ലാമാണത്" (90: 7-17).

"നിങ്ങൾക്ക് ഏറെ പ്രിയങ്കരമായ വസ്തുക്കളെന്തോ അത് ചെലവഴി ക്കാതെ പുണ്യം നേടുക സാധ്യമല്ല. നിങ്ങൾ ചെലവഴിക്കുന്നതെന്തും സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാകുന്നു അല്ലാഹു" (3: 92).

ഈ വിശുദ്ധ വാക്യങ്ങളംഗീകരിക്കുന്നവർ ദരിദ്രർക്കുള്ള ധനവ്യയത്തി

ലൊട്ടും പിശുക്കു കാട്ടുകയില്ലെന്നും പാവപ്പെട്ടവരുടെ പ്രയാസങ്ങളക റ്റുന്നതിൽ നിതാന്ത ജാഗ്രത പുലർത്തുമെന്നതിലും സംശയമില്ല.

4. ഇസ്‌ലാം ചൂഷണത്തിന്റെ എല്ലാ വഴികളും കൊട്ടിയടക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന് ഹാനികരമായ സമ്പാദ്യമാർഗങ്ങളെ കണിശമായി വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

"കള്ളത്താപ്പുകാർക്ക് കൊടിയ നാശം! ആളുകളോട് അളന്നെടുക്കുമ്പോൾ തികച്ചുവാങ്ങുകയും അളന്നോ തൂക്കിയോ കൊടുക്കുമ്പോൾ കുറവു വരുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നതത്രെ അവരുടെ സ്വഭാവം. ഒരു കഠിനനാളിൽ തങ്ങൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിച്ച് കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്നവരാണെന്ന് ഈ ജനം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലയോ? അന്നാളിൽ മനുഷ്യരൊക്കെയും ലോകനാഥന്റെ സന്നിധിയിൽ വന്നുനിൽക്കേണ്ടി വരും" (83: 1-6).

"പലിശ ഭുജിക്കുന്നവരോ, അവരുടെ ഗതി പിശാച് ബാധിച്ച് ഭ്രാന്ത് പിടിച്ചവന്റേതുപോലെയാണ്." (2: 275).

പലിശ വൻ പാപമാണെന്നും അതു തിന്നുന്നവർ നരകാവകാശികളാണെന്നും ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ചൂതാട്ടം പോലുള്ള സാമ്പത്തിക ചൂഷണത്തെയും അത് ശക്തിയായി വിലക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകൻ തിരുമേനി പറയുന്നു: " ആർ വഞ്ചന നടത്തിയോ അവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവനല്ല" (അഹ്മദ്, തിർമിദി).

"പൂഴ്ത്തിവച്ചവൻ പാപിയാണ്" (മുസ്‌ലിം, അബൂദാവൂദ്).

"തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ട് വേലയെടുപ്പിച്ച് കൂലികൊടുക്കാത്തവരുടെ ശത്രുവായിരിക്കും അന്ത്യനാളിൽ അല്ലാഹു" (ബുഖാരി).

ഇങ്ങനെ സാമ്പത്തിക ചൂഷണത്തിന്റെ കവാടങ്ങളെല്ലാം കൊട്ടിയടക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം പിശുക്കിനെ രൂക്ഷമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നു. അവരെ ബാധിക്കാനിരിക്കുന്ന കൊടിയ ശിക്ഷയെ കുറിച്ച് താക്കീതുനൽകുകയും ചെയ്യുന്നു: "അല്ലാഹു നൽകിയ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ പിശുക്ക് കാണിക്കുന്നവർ, ആ പിശുക്ക് തങ്ങൾക്ക് ഗുണകരമാണെന്ന് കരുതാതിരിക്കട്ടെ. അല്ല, അതവർക്ക് വളരെ ദോഷകരമാകുന്നു. തങ്ങൾ പിശുക്കി സമ്പാദിച്ചുവച്ചതൊക്കെയും അന്ത്യനാളിലവരുടെ കണ്ഠത്തിലണിയിക്കപ്പെടും. വാന-ഭുവനങ്ങളുടെ അന്തിമമായ അവകാശം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാകുന്നു. അല്ലാഹു നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചൊക്കെയും അഭിജ്ഞനല്ലോ" (ആലു ഇംറാൻ 180).

5. മർദിതരെയും ചൂഷിതരെയും അവരനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതാവസ്ഥയിൽ വിടാനല്ല മതമാവശ്യപ്പെടുന്നത്. മറിച്ച്, അവരുടെ രക്ഷക്കും മോചനത്തിനുമായി യത്നിക്കാനും പൊരുതാനുമാണ്. ഖുർആൻ ചോദിക്കുന്നു: "പീഡിതരും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുമായ സ്ത്രീ- പുരുഷന്മാർക്കു വേണ്ടി നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന് എന്തുണ്ട് ന്യായം? ആ ജനമോ, പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു: 'നാഥാ, മർദകരായ നിവാസികളുടെ ഈ പട്ടണത്തിൽനിന്ന് ഞങ്ങളെ നീ മോചിപ്പിക്കേണമേ. നിന്റെ പക്കൽനിന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു രക്ഷകനെ നിശ്ചയിച്ചു തരേണമേ! നീ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സഹായിയെയും ഉണ്ടാക്കിത്തരേണമേ!" (3: 75). പ്രവാ

ചകൻ പറയുന്നു: “വിധവക്കും അഗതിക്കും വേണ്ടി അധ്വാനിക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ പൊരുതുന്നവനെപ്പോലെയാണ്” (ബുഖാരി).

“എല്ലാ കാലുകളും തെന്നി നരകത്തിൽ പതിക്കുന്ന ദിവസം. മർദിതനോടൊത്തുനിന്ന് അവന്റെ അവകാശം നേടിക്കൊടുത്തവന്റെ ഇരുകാലുകളും പതറാതെ ഉറച്ചുനിൽക്കും.”

മതവും അതനുശാസിക്കുന്ന സ്വർഗ-നരക വിശ്വാസവും എല്ലാവിധ ചൂഷണങ്ങൾക്കുമറുതി വരുത്തി സാമ്പത്തിക നീതിയും സാമൂഹിക സമത്വവും സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഈ വസ്തുതകളൊക്കെയും അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. മതത്തിന്റെ നിയോഗം മർദിതരുടെ മോചനമായതിനാലാണ്, ചരിത്രത്തിലെന്നും എവിടെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും അവരുടെ പാത പിന്തുടർന്ന മതപ്രബോധകരുടെയും പ്രവർത്തകരുടെയും മുഖ്യ പ്രതിയോഗികൾ പണക്കാരും പ്രമാണിമാരും മർദകരായ അധികാരികളുമായത്. മർദകരുടെയും ചൂഷകരുടെയും മടക്കം നരകത്തിലേക്കാണെന്നും സുമനസ്സുകൾക്കും സുകർമികൾക്കും മാത്രമേ സ്വർഗം ലഭിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്ന മതവിശ്വാസം ചൂഷണവ്യവസ്ഥക്ക് അറുതി വരുത്തുകയാണ്, അതിനെ താങ്ങിനിർത്തുകയല്ല ചെയ്യു

കയെന്നത് പകൽവെളിച്ചം പോലെ പ്രകടമത്രെ.

പതിനഞ്ച്

മനസ്സാക്ഷിയും ദിവ്യബോധനവും

"മനുഷ്യന്റെ മാർഗദർശനത്തിന് ദിവ്യസന്ദേശം അനിവാര്യമാണെന്ന വാദം ശരിയാണോ? ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് ജീവിച്ചാൽ പോരേ?

മനസ്സാക്ഷി മഹത്തായൊരു സിദ്ധിതന്നെ. എന്നാൽ എന്താണീ മനസ്സാക്ഷി? എല്ലാവരുടെയും മനസ്സാക്ഷി ഒരുപോലെയാണോ? അതിന്റെ തീരുമാനം എപ്പോഴും എല്ലാവരിലും ഒരേ വിധമാകുമോ? അത് കുറ്റമറ്റതാണെന്ന് ആരെങ്കിലും അവകാശപ്പെടുമോ? ഇതൊക്കെയും പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ട പ്രശ്നങ്ങളാണ്.

ജനിച്ച കുടുംബസാഹചര്യവും ജീവിക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയും പിന്തുടരുന്ന പാരമ്പര്യവും മനസ്സാക്ഷിയെ അഗാധമായി സ്വാധീനിക്കുന്നു. ദേശീയവും വംശീയവും കാലികവും ജാതീയവും സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ അതിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെ വളരെയേറെ ബാധിക്കും.

എല്ലാവരുടെയും വിചാരശേഷിയും ശൈലിയും ഒരേപോലെയല്ല. മനുഷ്യർ ഭിന്ന പ്രകൃതരാണ്; വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളും. അവരുടെ താൽപര്യങ്ങളും വിവിധങ്ങളാണ്. വൈജ്ഞാനികവും ബുദ്ധിപരവുമായ നിലവാരത്തിലും പ്രകടമായ ഏറ്റക്കുറവുകളുണ്ട്. ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ തലത്തിലും നിലവാരത്തിലും നിന്നുകൊണ്ടാണ് കാര്യങ്ങൾ നോക്കിക്കാണുക. എല്ലാവരും ഒരേപോലെ ചിന്തിക്കുക സാധ്യമേയല്ല. അതിനാൽ വീക്ഷണ വ്യത്യാസം അനിവാര്യമത്രെ.

സൗന്ദര്യം ആപേക്ഷികമാണ്. വ്യക്തികളുടെ അനുഭൂതിവൈവിധ്യമാണ് അതിനു കാരണം. ചിലർക്ക് ചിലത് സുന്ദരം. അവതന്നെ മറ്റു ചിലർക്ക് വിരൂപം. അഭിരുചികളിലും ഈ അന്തരം പ്രകടമാണ്. ചിലർക്ക് ചിലതിനോടിഷ്ടം. അവയോടുതന്നെ വേറെ ചിലർക്ക് വെറുപ്പ്. നന്മതിന്മകളും ഈ വിധം ആകാമോ? വ്യക്തികളുടെ അഭിരുചിക്കൊത്ത് അവ വ്യത്യാസപ്പെടാമോ? അതസാധ്യമത്രെ. നന്മ എന്നും എവിടെയും നന്മ

തന്നെ; തിന്മ തിന്മയും. മറിച്ചായാൽ മനുഷ്യരാശിക്ക് മൂല്യബോധമില്ലാതാവും. നന്മതിന്മാവിവേചനം വ്യർഥമാകും. അങ്ങനെ സമൂഹം അരാജകത്വത്തിനടിപ്പെടും.

സാമൂഹികാവസ്ഥകൾക്കും സാമ്പത്തിക ഘടനകൾക്കുമനുസരിച്ച് മാറിവരാവുന്നതല്ല നന്മതിന്മകൾ. അങ്ങനെ വാദിക്കുന്നത് ഫലത്തിൽ അവയുടെ നിരാസത്തിലേക്കാണ് നയിക്കുക. 'നന്മയെന്നത് ഒരു പേര് മാത്രമാണെ'ന്ന നിക്കോളോ മാക്യവല്ലിയുടെ വീക്ഷണവും, 'നന്മയെന്നത് വെറുമൊരു കെട്ടുകഥയാണെ'ന്ന ഴാൻ പോൾ സാർത്രെയുടെ വാദവുമൊക്കെ ഇതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

നന്മതിന്മകൾ കാല-ദേശ-വർഗ-വർണ-ജാതി-ലിംഗ ഭേദങ്ങൾക്കതീതമായി സുസ്ഥിരവും ശാശ്വതവുമായിരിക്കണം. മനുഷ്യമനസ്സാക്ഷിയോ സാമൂഹികാവസ്ഥയോ സാമ്പത്തിക ഘടനയോ ദേശീയ സാഹചര്യമോ കാലിക താൽപര്യമോ ആണ് അവ നിശ്ചയിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതസാധ്യമായിരിക്കും. അതിനാൽ നന്മതിന്മകളുടെയോ ന്യായാന്യായങ്ങളുടെയോ മാനദണ്ഡവും അവലംബവുമാകാൻ മനുഷ്യേച്ഛകൾക്കോ മനസ്സാക്ഷിക്കോ സാധ്യമല്ല. പക്ഷപാതരഹിതമായ മനസ്സാക്ഷിയില്ല. അതിനൊരിക്കലും അപ്രമാദിത്വം അവകാശപ്പെടുക സാധ്യവുമല്ല. ഫലത്തിൽ മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവനും ദേഹേച്ഛയ്ക്കടിപ്പെട്ടവനും തമ്മിൽ അന്തരമൊട്ടുമില്ല. സ്വന്തം ചോദനയ്ക്കനുസരിച്ച് ചരിക്കുന്നവരാണവർ.

നന്മയും തിന്മയും നിശ്ചയിക്കുന്നത് എല്ലാ കാലത്തെയും ദേശത്തെയും മുഴുവൻ മനുഷ്യരുടെയും സ്രഷ്ടാവായ ദൈവമായിരിക്കണം. അവനത് വ്യക്തമായി വിവേചിക്കുകയും നിർണയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ നന്മയും തിന്മയും ശരിയും തെറ്റും ദൈവനിശ്ചിതമാണ്. കാലാതീതവും ദേശാതീതവുമാണ്; അനശ്വരവും. മനുഷ്യരാശിക്ക് അവ അറിയാനുള്ള ഏക മാർഗം പ്രവാചകന്മാർക്ക് ലഭ്യമായ ദിവ്യബോധനം മാത്രമത്രെ.

താൻ ആരാണ്? എവിടെനിന്ന് വന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു? എന്താണ് ജീവിതം? എന്തിനുള്ളതാണ്? ഏതുവിധമായിരിക്കണം? തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളൊന്നും ദിവ്യവെളിപാടുകളുടെ വെളിച്ചമില്ലാതെ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കുക സാധ്യമല്ല. അതിസമർഥരായ ധിഷണാശാലികളും ഗവേഷകരും മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് പരമാബദ്ധങ്ങൾ പറയാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും കാരണമതത്രെ. തങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിതമായ വശങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഏവർക്കും കാര്യങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഇന്നും മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച അധിക വശങ്ങളും അപ്രകാശിതങ്ങളാണ്. അവയെപ്പറ്റിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണം അവസാനിപ്പിക്കാതിരിക്കാനുള്ള കാരണം അതാണല്ലോ. വിവേകശാലികളായ വിജ്ഞാനദാഹികൾ അവനെക്കുറിച്ച് ഓരോ പുതിയ അറിവ് ലഭിക്കുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ അറിവില്ലായ്മയുടെ ആഴവും പരപ്പും മനസ്സിലാക്കാറാണ് പതിവ്.

ചാൾസ് ഡാർവിനും സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡും ഹെഗലും മാർക്സുമെല്ലാം മനുഷ്യനെ നോക്കിക്കണ്ടത് വ്യത്യസ്ത രൂപത്തിലാണ്. ചിലർ തങ്ങളുടെ അന്വേഷണത്തിൽ മുഴുശ്രദ്ധയും ശരീരപ്രകൃതിയിലും രൂപഭാ

വങ്ങളിലും കേന്ദ്രീകരിച്ചു. അതിനാൽ ശരീര കേന്ദ്രീകൃതമായ ചില നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നു. വേറെ ചിലർ ജോലിയുടെ തലത്തിൽ നിന്ന വനെ നോക്കിക്കണ്ടു. അപ്പോൾ തൊഴിലിലൂടെ പരിണാമ വിധേയനായ ജന്തുവായാണ് മനുഷ്യനെ കണ്ടത്. ഒരുപറ്റം ചിന്തകരുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞത് വയറിലാണ്. അവർ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനയിൽ ആമഗ്നരായി. എല്ലാറ്റിനെയും അതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി. വയറാണ് പരമ പ്രധാനമെന്നവർ വാദിച്ചു. അതിനെ പരമാവധി വലുതാക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വിശപ്പാണ് മുഴു പ്രശ്നങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനമെന്ന് വിധിയെഴുതി. അത് പരിഹരിക്കപ്പെട്ടാൽ എല്ലാം ശരിയാവുമെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ലൈംഗികതയിലൂടെ മനുഷ്യനെയും ജീവിതത്തെയും നോക്കിക്കണ്ടവർ അതാണ് സർവപ്രധാനമെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. അതിനാൽ അറിയുന്നവയെയും കാണുന്നവയെയും കേൾക്കുന്നവയെയും അതുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു. മാനവ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ പ്രവർത്തനങ്ങളും ലിംഗബദ്ധമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ലൈംഗികതയുടെ മേൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട നിയന്ത്രണങ്ങൾ നീങ്ങിയാൽ എല്ലാം നേരെയാവുമെന്ന നിഗമനത്തിലാണവരെത്തിയത്. മറ്റു ചിലർ ആത്മീയതക്ക് അമിതപ്രാധാന്യം കൽപിച്ചു. ശരീരത്തെയും അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെയും അവഗണിച്ചു. അതിനാൽ ദിവ്യസന്ദേശത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് പഠിക്കാനും അറിയാനും ശ്രമിച്ചവർ ആനയെ അറിയാൻ ശ്രമിച്ച അന്ധന്മാരെപ്പോലെയാണ്. അപൂർണവും അബദ്ധജടിലവുമായ നിഗമനങ്ങളിലാണവരെത്തിച്ചേർന്നത്.

മനുഷ്യനെസ്സംബന്ധിച്ച് അറിയാത്തവർക്ക് അവനെങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക സാധ്യമല്ല. ഏതുവിധമിവിടെ കഴിയണമെന്ന് ഗ്രഹിക്കാനാവശ്യമായ മൗലിക ധാരണയെങ്കിലും തന്നെക്കുറിച്ച് ഓരോരുത്തർക്കും അനിവാര്യമാണ്. ദിവ്യസന്ദേശത്തിലൂടെ മാത്രമേ അത് ലഭിക്കുകയുള്ളൂ; ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മനുഷ്യന് അവന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അർഥവും ലക്ഷ്യവും നിയോഗവും അഭ്യസിപ്പിച്ചത് മതമാണ്. അത് ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും മാർഗവും നിർണയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ദിവ്യബോധനത്തെ അവലംബിക്കാത്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മരണശേഷം എന്ത് എന്ന ചോദ്യം പോലും അപ്രസക്തമാണ്. അതിനാലവർക്ക് ജീവിതം ജനനത്തോടെ ആരംഭിച്ച് മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുന്ന ഒന്നു മാത്രമാണ്. ഈ വീക്ഷണം ജീവിതലക്ഷ്യത്തെയും മാർഗത്തെയും അഗാധമായി ബാധിക്കുന്നു. എല്ലാ ജീവിതവൃത്തികളെയും സാരമായി സ്വാധീനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവികസന്ദേശം മറുലോകത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു. മരണാനന്തര ജീവിതമാണ് മർമപ്രധാനമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഈ ലോകം കർമരംഗമാണെന്നും വിചാരണയും വിധിയും പ്രതിഫലവും പരലോകത്തുവെച്ചാണെന്നും ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഭൂമിയിൽ സഫലമാവാത്ത സൽക്കർമങ്ങൾ നിരർഥകമായിരിക്കും. എന്നാൽ കർമങ്ങളെ അവയുടെ ഭൗതികഫലം മാത്രം നോക്കി വിലയിരുത്തുന്നത് ശരിയായ സമീപനമല്ല. ഒഴുക്കിൽപെട്ട പിഞ്ചു

പൈതലിനെ രക്ഷിക്കാൻ പുഴയിലേക്ക് എടുത്തുചാടുന്ന മനുഷ്യൻ പരമാവധി ശ്രമിച്ചിട്ടും പരാജിതനാവുന്നുവെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം അയാളുടെ അധ്വാനം അയോഗ്യമോ അനാദരണീയമോ ആവുന്നില്ല. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രയോജനരഹിതമായി തോന്നുന്ന ഈ ത്യാഗം ഒരു പരാജിതശ്രമമാണ്. പക്ഷേ, അതിൽ അത്യുദാത്തമായ മൂല്യം എമ്പാടുമുണ്ട്. അഥവാ, കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അയാൾ പ്രവാഹത്തിൽപെട്ട് പരലോകം പ്രാപിച്ചാൽ അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം ഒരാൾക്കു പകരം രണ്ടാളുടെ മരണമാണ്. ഭൗതിക വീക്ഷണത്തിൽ വൻനഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ യഥാർഥത്തിലത് പ്രശംസാർഹമായ വീരമൃത്യുവത്രെ. മരണത്തോടെ എല്ലാം അവസാനിക്കുമെങ്കിൽ ആദർശങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ആത്മത്യാഗം അർഥശൂന്യമായിരിക്കും. നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരാജിതമായ പോരാട്ടം നൽകുന്ന നിർവൃതി ഈ ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. മരണം എല്ലാറ്റിന്റെയും അന്ത്യമെങ്കിൽ വീരനായകന്റെ ത്യാഗം വങ്കത്തമാണ്. അഥവാ, നാമത് നിഷ്ഫലമല്ലെന്ന് വിധിയെഴുതുന്നുവെങ്കിൽ അത് മറ്റൊരു ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിന്റെ ഫലമാണ്. സത്യത്തിന്റെയും നന്മയുടെയും ഭാഗത്തുനിൽക്കുകയും തോൽക്കുകയും ചെയ്ത വീരനായകന്റെ പ്രവൃത്തി ന്യായീകരിക്കപ്പെടുകയും വിശിഷ്ടമെന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് പരലോകത്തെക്കുറിച്ച ഏതോ വിധ ധാരണയുടെ ഫലമാണ്. സംഭവഗതികളുടെ വിലയിരുത്തലുകളിൽ അത് അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുകയും ആഴത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ദിവ്യബോധനത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്ന് തീർത്തും മുക്തമായ മനുഷ്യമനസ്സാക്ഷിക്ക് ത്യാഗത്തിന്റെ വിലയറിയുകയില്ല. ഗണിതശാസ്ത്ര തലത്തിലെ ലാഭചേതങ്ങൾക്കനുസൃതമായല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനോ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനോ അത് അനുവദിക്കുകയുമില്ല.

ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ മനുഷ്യന് തന്നെക്കുറിച്ചെന്ന പോലെ തന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെ സംബന്ധിച്ചും ഒന്നുമറിയുകയില്ല. പിതാവ് ജീവിച്ചിരിക്കുകയും തന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും സ്വന്തം പിതാവിനെ അറിയാത്ത പുത്രനെക്കാൾ അനേകമടങ്ങ് നിർഭാഗ്യവാനാണ് തന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെപ്പറ്റി അറിയാത്ത മനുഷ്യൻ. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച അജ്ഞത അവൻ നൽകിയ ജീവിതവ്യവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ച അറിവില്ലായ്മക്കും അതുവഴി നിത്യനാശത്തിനും നിമിത്തമാകുന്നു.

ശാസ്ത്രം എത്രയൊക്കെ പുരോഗതി പ്രാപിക്കുകയും സാങ്കേതിക വിദ്യ സമൃദ്ധമാവുകയും വിജ്ഞാനം വികസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യനിന്നും സ്വന്തത്തെ സംബന്ധിച്ചെന്ന പോലെ താൻ ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തെക്കുറിച്ചും തീർത്തും അജ്ഞനാണ്. പുതുതായി കിട്ടുന്ന ഓരോ അറിവും അജ്ഞതയുടെ ആഴമറിയാനാണ് സഹായകമായിത്തീരുന്നത്. തന്നെയും താൻ ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തെയും കുറിച്ചറിയാതെ ഇവിടെ വിജയകരവും സ്വസ്ഥവും സമാധാന നിരതവുമായ ജീവിതം നയിക്കുക സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കേവല മനസ്സാക്ഷിക്ക് ജീവിത

ത്തിന്റെ മാർഗദർശകനാകാനാവില്ല.

സ്വാർഥതയിൽനിന്ന് തീർത്തും മുക്തമായ ആരുമില്ല. സമൂഹത്തിനാവശ്യമായ നിയമങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും ചിട്ടകളും ചട്ടങ്ങളുമൊക്കെ നിശ്ചയിക്കുന്നത് പുരുഷന്മാരാണെങ്കിൽ അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം കൽപിക്കപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീകളാണെങ്കിൽ മറിച്ചും. കറുത്തവനുണ്ടാക്കുന്ന നിയമങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും അവന് അനുകൂലമായിരിക്കും. തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പരിഗണന നൽകാതിരിക്കാൻ വെളുത്തവർക്ക് സാധ്യമല്ല. തൊഴിലാളി-മുതലാളി വർഗങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമല്ല. ഓരോ പ്രദേശത്തുകാരും രാജ്യക്കാരും തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കാണ് മുൻഗണന നൽകുക. ദേശീയതയുടെ അടിസ്ഥാനം തന്നെ അതാണല്ലോ. നിക്കോളോ മാക്യവല്ലി പറയുന്നു: "നന്മയെന്നത് ഒരു പേരുമാത്രമാണ്. യഥാർഥത്തിൽ തിന്മയാണുള്ളത്. അതിനാൽ തന്റെ രാഷ്ട്രത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരു ഭരണാധികാരിയും തിന്മ ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കണം." വെയിൻപോളിന്റെ വീക്ഷണവും അതുതന്നെ: "സാന്മാർഗികനായ ഒരാൾക്ക് രാഷ്ട്രത്തെ നയിക്കുക സാധ്യമല്ല. കാരണം, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ഒരു സന്മാർഗിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. രാജ്യനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി രാഷ്ട്രത്തലവൻ എന്തും എങ്ങനെയും പ്രവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറാവണം. നന്മ-തിന്മകളെക്കുറിച്ച് വിവേചനം നടത്തുന്ന സന്മാർഗിക്കിത് സാധ്യമല്ല."

ഏതെങ്കിലും സ്വഭാവത്തിലുള്ള സ്വാർഥത ഒട്ടുമില്ലാത്തവരുണ്ടാകില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത്തരക്കാരുണ്ടാക്കുന്ന നിയമവ്യവസ്ഥകളിലും അത് പ്രതിഫലിക്കും. ലോകത്തെ ഒന്നായും, അതിലെ മുഴുവൻ മനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെയും കാണാൻ അവരുടെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ. എല്ലാ ദേശത്തെയും കാലത്തെയും മുഴുവൻ മനുഷ്യരോടും നീതി പുലർത്തുന്ന നിയമവ്യവസ്ഥ നൽകാനും അവനേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ദൈവത്തിന്റെ സന്മാർഗബോധനം സ്വീകരിക്കാതെ കേവല മനസ്സാക്ഷിയനുസരിച്ച് ആർക്കുമിവിടെ ഉത്തമജീവിതം നയിക്കാനാവില്ലെന്നു പറയാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. തന്റെ സന്ദേശവാഹകരായ പ്രവാചകന്മാരിലൂടെയാണ് ദൈവം ഈ ജീവിതവ്യവസ്ഥ മനുഷ്യ

രാശിക്ക് സമർപ്പിച്ചത്. വ്യക്തിയുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും നിലനിൽപ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാവണമെന്ന് മതമാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

പതിനാറ്

ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും പ്രവാചകന്മാരായിരുന്നോ?

ദിവ്യജ്ഞാനം ഇക്കാലത്തുമുണ്ടാവില്ലേ?

"ദീർഘകാലത്തെ മനനത്തിലൂടെ മഹാമനീഷികൾക്ക് ലഭിക്കുന്നതല്ലേ ദിവ്യജ്ഞാനം? ഇക്കാലത്തും ഇത് സാധ്യമല്ലേ?"

ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതോ മനനത്തിലൂടെ മനസ്സുകൾക്ക് ആർജിക്കാൻ കഴിയുന്നതോ അല്ല ദിവ്യസന്ദേശം. ആഗ്രഹിച്ചോ ശ്രമിച്ചോ ലഭിക്കുന്നതുമല്ല ദിവ്യബോധനം. എല്ലാവിധ ഭൗതിക വിശകലനങ്ങൾക്കും അതീതവും അതിസൂക്ഷ്മവുമായ പ്രതിഭാസമാണത്. സ്വപ്നദർശനത്തിലൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന അറിവ് ആർജിതജ്ഞാനമോ ആഗ്രഹിച്ച് ലഭിക്കുന്നതോ അല്ലല്ലോ. എന്നാൽ സ്വപ്നജ്ഞാനം ശരിയാവാനും തെറ്റാവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ദിവ്യബോധനം അതിനോടുപമിക്കാമെങ്കിലും പ്രവാചകന്മാർക്ക് വന്നെത്തുന്ന ദിവ്യസന്ദേശം ഒരിക്കലും അബദ്ധമാവുകയില്ല. സകല വിധ പ്രമാദസാധ്യതകളിൽനിന്നും മുക്തമത്രെ അത്.

പ്രവാചകത്വം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. അവൻ ഇഛിക്കുന്നവരെ തന്റെ ദൂതന്മാരായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മാനവ സമൂഹത്തിന്റെ മാർഗദർശനത്തിനായി അവരെ നിയോഗിക്കുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യേഛക്കോ അധ്വാന പരിശ്രമങ്ങൾക്കോ ഒരു പങ്കുമില്ല. അല്ലാഹു പറയുന്നു: "നിനക്ക് വേദം നൽകപ്പെടുമെന്ന് നീയൊട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഇത് നിന്റെ നാഥനിൽനിന്നുള്ള അനുഗ്രഹം കൊണ്ടുമാത്രമത്രെ. അതിനാൽ നീ സത്യനിഷേധികളുടെ സഹായിയാവരുത്"(28: 86).

"അത് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹമാകുന്നു. അവൻ ഇഛിക്കുന്നവർക്ക് അവനത് നൽകുന്നു."(62: 44)

എന്താണ് ദിവ്യബോധനമെന്നും വേദഗ്രന്ഥമെന്നും മുഹമ്മദ് നബി തിരുമേനിക്ക് നേരത്തെ അറിയുക പോലുമില്ലായിരുന്നുവെന്ന് ഖുർആൻ

വ്യക്തമാക്കുന്നു: “നമ്മുടെ കൽപനയനുസരിച്ച് നാം നിനക്ക് ബോധനം നൽകിയിരിക്കുകയാണല്ലോ. വേദമെന്താണ്, സത്യവിശ്വാസമെന്താണ് എന്നൊന്നും നിനക്കൊട്ടും അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നാമതിനെ ഒരു പ്രകാശമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അതുവഴി മാർഗ ദർശനം നൽകുന്നു”(42: 52).

മുഹമ്മദ് നബിയുടെ ഹിറാ വാസം എന്തിന്?

“എങ്കിൽ എന്തിനാണ് മുഹമ്മദ് നബി പ്രവാചകത്വത്തിനു മുമ്പ് ഹിറാ ഗുഹയിൽ പോയി ഏകാന്തവാസം അനുഷ്ഠിച്ചത്?”

ദിവ്യബോധനം സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യക്തി അതിനർഹനായിരിക്കണമല്ലോ. എല്ലാ അർഥത്തിലും സുസജ്ജനും. മറ്റെല്ലാ പ്രവാചകന്മാരെയും പോലെ മുഹമ്മദ് നബിയും ദൈവികസന്ദേശം ഏറ്റുവാങ്ങാൻ പറ്റും വിധം വളർത്ത പ്പെടുകയായിരുന്നു. ആവശ്യമായ യോഗ്യതയാലും സിദ്ധിയാലും അനു ഗ്രഹിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാവിധ ദുശ്ശീലങ്ങളിൽനിന്നും പാപവൃത്തികളിൽനിന്നും തീർത്തും മുക്തനായി പരമ പരിശുദ്ധനായാണ് നബിതിരുമേനി വളർന്നുവന്നത്. വിശ്വസ്തനായി പരക്കെ അറിയപ്പെടു മാറ് കുറ്റമറ്റതായിരുന്നു തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം. നാൽപതു വയസ്സോട ടുത്തപ്പോൾ ദൈവികമായ ഉൾവിളി സ്വീകരിച്ച്, മലീമസമായ ചുറ്റുപാ ടിൽനിന്നു മാറി ഹിറാഗുഹയിൽ ഏകാന്തവാസമനുഷ്ഠിച്ചു. അങ്ങനെ പ്രവാചകത്വം ഏറ്റുവാങ്ങാനാവശ്യമായ മാനവികമായ പൂർണത പ്രാപി ക്കുകയായിരുന്നു മുഹമ്മദ് നബി. അഥവാ, ദൈവം തന്റെ അന്ത്യദൂതനായി നിയോഗിക്കാൻ പോകുന്ന വ്യക്തിയെ അതിനനുയോജ്യമാം വിധം വളർ ത്തിക്കൊണ്ടുവരികയായിരുന്നു. ഹിറാ ഗുഹയിലെ ധ്യാനനിരതമായ ജീവിതം അതിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു.

ദൈവദൂതനെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും?

“എങ്ങനെയാണ് ഒരാൾ ദൈവദൂതനാണോ അല്ലേയെന്ന് തിരിച്ചറിയുക?”

സമകാലീന സമൂഹത്തിലെ സത്യസന്ധനായ ഏതൊരാൾക്കും തിരി ച്ചറിയാൻ സാധിക്കുമാറ് സവിശേഷമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായി രിക്കും ദൈവദൂതൻ. അദ്ദേഹം പരമപരിശുദ്ധനായിരിക്കും. ജീവിതത്തി ലൊരിക്കലും കള്ളം പറയില്ല. സത്യവിരുദ്ധമായി ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുക യില്ല. പ്രകൃതം തീർത്തും പാവനമായിരിക്കും. ചീത്ത വാക്കോ ദുർവൃ ത്തിയോ ദൈവദൂതനിൽനിന്നൊരിക്കലുമുണ്ടാവുകയില്ല. സത്യവും നീതിയും സൽക്കർമവും മറ്റുള്ളവരോട് ഉപദേശിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്വയം നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യും. പറയുന്നതിനെതിരെ പ്രവർത്തിച്ചതിന് ഒരൊറ്റ ഉദാഹരണം പോലും കാണപ്പെടുകയില്ല. എപ്പോഴും ഋജുവും ശ്രേഷ്ഠവും സുതാര്യവും സംശുദ്ധവും സംശയരഹിതവുമായ മാർഗമേ അവലംബി ക്കുകയുള്ളൂ. സകല വിധ സ്വാർഥതകളിൽനിന്നും തീർത്തും മുക്തനായി രിക്കും. ആരെയും വാക്കാലോ പ്രവൃത്തിയാലോ ദ്രോഹിക്കുകയില്ല. ആരു ടെയും അവകാശം അശേഷം കവർന്നെടുക്കുകയില്ല. സത്യസന്ധത, ത്യാഗ ശീലം, ശ്രേഷ്ഠ ചിന്ത, സന്മാർഗനിഷ്ഠ, നന്മ പോലുള്ള ഉത്തമ ഗുണങ്ങൾ ക്ക് എക്കാലത്തെയും ഏറ്റവും നല്ല മാതൃകയായിരിക്കും. ആരെത്ര ശ്രമി

ച്ചാലും ദൈവദൂതന്റെ ജീവിതത്തിൽ ന്യൂനത കണ്ടെത്തുക സാധ്യമല്ല.

കവിയെ അയാളുടെ കവിതയിലൂടെയും കലാകാരനെ അയാളുടെ വരകളിലൂടെയും തിരിച്ചറിയുന്നപോലെ സമൂഹം പ്രവാചകനെ അദ്ദേഹത്തിന് അവതീർണമാകുന്ന കാര്യങ്ങളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. അന്യർക്ക് ഊഹിക്കാൻ പോലും കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ ദൈവദൂതന്റെ മനസ്സിൽ അനായാസം തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. അവയൊക്കെ ശരിയാണെന്ന് സമൂഹത്തിന് ബോധ്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ എല്ലാ ദൈവദൂതന്മാരും തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിലെ സകല സുമനസ്സുകളാലും തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നു.

ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും

"ഈ മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണത്തിലും ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും പ്രവാചകന്മാരായിരുന്നോ?"

ദൈവദൂതന്മാർ ആഗതമാകാത്ത സമൂഹങ്ങളും ജനതകളുമില്ലെന്ന് ഇസ്‌ലാം ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: "എല്ലാ സമുദായത്തിനും നാം ദൂതന്മാരെ നിയോഗിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്"(16: 36).

"നാം നിന്നെ സത്യവുമായി നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു, ശുഭവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവനും താക്കീത് നൽകുന്നവനുമായി. ഒരു സമുദായവും അതിലൊരു താക്കീതുകാരൻ നിയോഗിതമാകാതെ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല."(35: 24).

സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ ചരിത്രമുള്ള ഇന്ത്യയിൽ ദൈവദൂതന്മാർ ആഗതരായിരിക്കുമെന്നും ദൈവികസന്ദേശം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നുമുള്ളതിൽ സംശയമേയില്ല. എന്നാൽ ആരായിരുന്നു ആ പ്രവാചകന്മാരെന്നും എവിടെയെല്ലാം, എന്നെല്ലാമാണ് അവർ നിയോഗിതരായതെന്നും വ്യക്തമായും ഖണ്ഡിതമായും അറിയാൻ കഴിയുന്ന പ്രാമാണിക രേഖകളൊന്നുമിന്ന് ലഭ്യമല്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പൂർവികരായ പുണ്യപുരുഷന്മാരെ സംബന്ധിച്ച് നിലവിലുള്ളത് കുറേ ഐതിഹ്യങ്ങളും അവിശ്വസനീയവും അതിശയോക്തിപരവുമായ വർണനകളുമാണ്. ശരിയും തെറ്റും വേർതിരിച്ചറിയാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത വിധം അവ അതീവ സങ്കീർണമത്രെ. ശ്രീരാമന്റെയും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെയും ശ്രീബുദ്ധന്റെയും ചരിത്രവും ഇതിന് അപവാദമല്ല. അവരെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്ന് പറയപ്പെടുന്നവ പലതും ശരിയാവാൻ സാധ്യതയില്ല. അതിനാൽ നിലവിലുള്ള ധാരണകൾ വച്ച് അവരൊക്കെ ദൈവദൂതന്മാരായിരുന്നോ, അല്ലേയെന്ന് ഖണ്ഡിതമായി പറയുക സാധ്യമല്ല. അതേസമയം ആവാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനുമാവില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മുൻഗാമികളായ മഹദ്‌വ്യക്തികളുടെ യഥാർഥ ചരിത്രം ഐതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നും, അനുയായികളും എതിരാളികളും പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ കൽപിതകഥകളിൽനിന്നും മോചിതമായിക്കിട്ടാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗമുണ്ടെങ്കിൽ അത് മഹത്തായൊരു നേട്ടമായിരിക്കും. സത്യസന്ധവും നിഷ്പക്ഷവുമായ അന്വേഷണപഠനങ്ങളിലൂടെ അവരുടെ യഥാർഥ ജീവിതം അനാവൃതമാവുകയും അങ്ങനെ അവർ ദൈവദൂതന്മാരായിരു

ന്നുവെന്ന് ബോധ്യമാവുകയുമാണെങ്കിൽ അതിലേറ്റവുമധികം സന്തോഷിക്കുക ഈ രാജ്യത്തെ മുസ്‌ലിംകളായിരിക്കും. ഏതായാലും അത്തരമൊരന്വേഷണവും പഠനവും അത്യധികം അഭികാമ്യമത്രെ.

പതിനേഴ്

മുഹമ്മദ് നബിയും വിഗ്രഹ ധ്വംസനവും

എന്തുകൊണ്ട് 'അല്ലാഹു'?

"മുസ്‌ലിംകൾ സ്രഷ്ടാവിനെ അന്യ ഭാഷയായ അറബിയിൽ 'അല്ലാഹു' എന്ന് പറയുന്നത് എന്തിനാണ്? ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയിൽ യുക്തമായ പേര് നൽകിയാൽ പോരേ, മലയാളികളായ നാം ദൈവം, ഈശ്വരൻ എന്നെല്ലാം വിളിക്കുന്നപോലെ?"

പ്രപഞ്ചവും അതിലുള്ള സകലതും സൃഷ്ടിച്ച് സംരക്ഷിക്കുന്ന ശക്തിയെക്കുറിക്കുന്ന നാമമാണ് അല്ലാഹു. ദൈവം, ഈശ്വരൻ, കർത്താവ്, ഗോഡ്, ഖുദാ തുടങ്ങി ആ സ്രഷ്ടാവിനെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ ഏതു ഭാഷയിലെ പേരും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഏകനും ലിംഗഭേദങ്ങൾക്കതീതനുമായ ആ ശക്തിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ പദം 'അല്ലാഹു' എന്നതുതന്നെയാണ്. അറബിഭാഷയിലെ പ്രസ്തുത നാമപദത്തിന് ബഹുവചനമോ ലിംഗഭേദമോ ഇല്ല. അതിനാൽ 'അല്ലാഹു' എന്നതിന് ലോകത്തിലൊരു ഭാഷയിലും പൂർണാർഥത്തിലുള്ള പരിഭാഷയില്ല. പരിഭാഷ സാധ്യവുമല്ല. ദൈവം, ഗോഡ്, ഖുദാ പോലുള്ളവയെല്ലാം അറബിയിലെ 'ഇലാഹ്' എന്നതിന്റെ പരിഭാഷയാണ്. 'അല്ലാഹു' എന്നതിന്റേതല്ല. ദൈവം എന്നതിന് ദൈവങ്ങൾ, ദേവി എന്നും ഗോഡ് എന്നതിന് ഗോഡസ്, ഗോഡ്സ് എന്നുമൊക്കെ പ്രയോഗിക്കുക പതിവാണല്ലോ. ഇതര ഭാഷകളിലെ പദങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. ദൈവം, ഈശ്വരൻ, ഗോഡ് പോലുള്ളവയ്ക്ക് 'അല്ലാഹു' എന്നതുപോലെ ഗൗരവം കൽപിക്കപ്പെടാറില്ലെന്നതും ശ്രദ്ധേയമത്രെ. കോടികളുടെ ഉടമയെ 'കോടീശ്വരനെ'ന്നും 'ഗോഡ് ഓഫ് സ്മാൾ തിംഗ്സ്' എന്നുമൊക്കെ ഒട്ടും മനഃപ്രയാസമില്ലാതെ ഏവരും പറയാറുണ്ടല്ലോ. 'അല്ലാഹു' എന്നത് ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾക്കും വചന, ലിംഗമാറ്റങ്ങൾക്കും അതീതമായ നാമപദമാണ്.

അതിനാൽ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സവിശേഷതകളെ യഥാവിധി പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ പേരും അതുതന്നെ. ലോകമെങ്ങുമുള്ള ജനതക്ക് സ്രഷ്ടാവിനെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ ഒരു പേര് അനിവാര്യമാണല്ലോ. അതിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യം 'അല്ലാഹു' എന്ന് ആയതിനാലാണ് അന്ത്യദൂതനിലൂടെ ആ നാമം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത്. അതോടൊപ്പം നിർണിതമായ ആരാധനാകർമങ്ങളിലൊഴിച്ച് സ്രഷ്ടാവിനെ പരിചയപ്പെടുത്താനും അഭിസംബോധന ചെയ്യാനും 'അല്ലാഹു' എന്നുതന്നെ പ്രയോഗിക്കണമെന്നില്ല. പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലോ ലോകഭാഷകളിലോ ഉള്ള ഇതര പേരുകൾ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്.

വിഗ്രഹ ധ്വംസനം

"ഇന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെത്തന്നെ മക്കയിലെ അറബികളും വിഗ്രഹാരാധകരായിരുന്നു. കഅ്ബ നിരവധി വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട പുരാതന ക്ഷേത്രവുമായിരുന്നു. മുഹമ്മദിന് രാഷ്ട്രീയാധികാരം ലഭിച്ചപ്പോൾ ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ വിഗ്രഹങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയുന്നു?"

ലോകത്ത് ഒരു മതവും ബഹുദൈവ സങ്കൽപം അംഗീകരിക്കുകയോ വിഗ്രഹാരാധന അനുശാസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമല്ല. ഹിന്ദുക്കൾ ആദ്യകാലത്ത് വിഗ്രഹാരാധകരായിരുന്നില്ല. അത് പിന്നീട് കടന്നുകൂടിയ അത്യാചാരമാണ്. പ്രമുഖരായ വേദപണ്ഡിതന്മാരും ഹൈന്ദവ നവോത്ഥാരകന്മാരും ഇക്കാര്യം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. ദയാനന്ദ സരസ്വതിയുടെ ഇതുസംബന്ധമായ വീക്ഷണം കെ. ഗോകുലാനന്ദൻ ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു: "ഈശ്വരനിൽനിന്നും ഭിന്നമായ പദാർഥങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നതിന്റെ ഫലം ദുഃഖമായിരിക്കും. ഈശ്വരന് പല പേരുകളുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഒരേ ശക്തിയുടെ പര്യായങ്ങളാണ്. ഈശ്വരൻ സർവവ്യാപിയും സ്വയംഭൂവും അനാദിയും അനന്തനുമാണ്. 'അജ ഏക പാത്'(യജുർ 34-53), 'സപര്യഗായ്ഛ്യശ്രമകായ്മ'(യജുർ 40-8) എന്നീ യജുർവേദ വചനങ്ങളിൽനിന്നും ഈശ്വരൻ ജന്മം കൊള്ളുന്നില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണെന്ന് ദയാനന്ദൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അതിനാൽ അവതാരമെന്ന സങ്കൽപവും അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് വൈഷ്ണവർ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന അവതാരകഥകളും കെട്ടിച്ചമച്ചവയാണ്. അതിനാൽതന്നെ ഗീത 4-7ലെ

യദാ യദാ ഹി ധർമസ്യ
ഗ്ലാനിർഭവതി ഭാരത!
അഭ്യുത്ഥാനമധർമസ്യ
തദാത്മാനം സൃജാമ്യഹം

എന്ന വചനവും സ്വീകാര്യമായതല്ല. എണ്ണമറ്റ ഗുണകർമ സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ ഈശ്വരന് കംസരാവണാദികളെ കൊല്ലുവാനായി അവതാരമെടുക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. ഈശ്വരൻ നിസ്സാരനായ ഒരു വ്യക്തിയെ കൊല്ലുവാനായി ജനനമരണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവൻ

വിഡ്ഢി മാത്രമായിരിക്കും. 'മാതാപിതാക്കൾ, ആചാര്യൻ, അതിഥി എന്നിവരെ ശുശ്രൂഷിക്കലാണ് ദേവപൂജ- അല്ലാതെ ശിലാശകലങ്ങളെ പൂജിക്കലല്ല.'

"മഹാഭാരതത്തിലെ 4400 ശ്ലോകങ്ങളാണ് വ്യാസൻ രചിച്ചത്. ശിഷ്യന്മാർ 5600 ശ്ലോകങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അങ്ങനെ മൊത്തം പതിനായിരം ശ്ലോകങ്ങളേ യഥാർഥ മഹാഭാരതത്തിലുള്ളൂ. മറ്റുള്ളതെല്ലാം പല കാലത്തായി പലരാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ജ്യോത്സ്യന്മാരും മന്ത്രവാദികളും മൂഢന്മാരെ വഞ്ചിക്കുന്നു. അചേതന വസ്തുക്കളാണ് ജ്യോതിർഗോളങ്ങൾ. അവ കോപിക്കുകയോ ദുഃഖിക്കുകയോ ഇല്ല. ഗ്രഹം, നക്ഷത്രം, ജാതകം, രാശി, മുഹൂർത്തം മുതലായവ നോക്കി ഫലം പറയുന്നവർ മുഴുക്കെ വഞ്ചകരാണ്. ഇത്തരക്കാർ ഗണിതത്തെയും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെയും മറയാക്കി വഞ്ചനകൾ നടത്തുകയാണ്. മാരണം, മോഹനം, ഉച്ചാടനം, വശീകരണം മുതലായ മന്ത്രവാദ കർമങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരും വിഡ്ഢികളാണ്...

"യജുർവേദം 32-3 അനുസരിച്ച് പ്രപഞ്ച പ്രതിഭാസത്തിന് ഒരു പ്രതിമയും സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. വൈദികർ ബിംബാരാധകരായിരുന്നില്ല. ജൈനമതക്കാർ അവരുടെ തീർഥങ്കരന്മാരുടെ ബിംബങ്ങൾ നിർമിച്ചു. അതിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭാരതത്തിൽ ബിംബാരാധന രൂപമെടുത്തത്. ബിംബാരാധനയിലൂടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നേടാമെന്നും ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവർ യഥാ സമയം ശരിയായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താതെ സമയം കളയുകയും സമ്പത്ത് നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ പൂജാരികളും പാണ്ഡകളും ഭക്തന്മാരെ വഞ്ചിച്ച് പണം തട്ടിയെടുക്കുന്നു.

"അചേതനശിലയെ പൂജിക്കുന്നതിലൂടെ മനസ്സിന്റെ ശക്തി പാഴായിപ്പോകുന്നു. മനസ്സ് ശിലാരൂപമായി സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിവില്ലാതായിത്തീരുന്നു."(ഗോകുലാനന്ദൻ. കെ.- 'ആധുനിക ഇന്ത്യാ ചരിത്രം' ജനറൽ എഡിറ്റർ: ഡോ. സി. വിശ്വനാഥൻ നായർ. യൂനിവേഴ്സിറ്റി ബുക്സ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കാലിക്കറ്റ്. പുറം 58).

മക്കയിലെ അറബികളും ആദ്യകാലത്ത് വിഗ്രഹപൂജകരായിരുന്നില്ല. ജനശൂന്യവും ജലശൂന്യവും ഫലശൂന്യവുമായിരുന്ന അവിടെ മനുഷ്യവാസമാരംഭിച്ചത് ഇബ്റാഹീം നബിയുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ആഗമനത്തോടെയാണ്. അവർ തികഞ്ഞ ഏകദൈവാരാധകരും ബിംബാരാധനയെ ശക്തമായി എതിർത്തവരുമായിരുന്നുവെന്നത് സുസമ്മതവും സുവിദിതവുമാണല്ലോ.

ഇബ്റാഹീം നബിയും മകൻ ഇസ്മാഈൽ നബിയും ചേർന്നാണ് ഇന്നുള്ള വിശുദ്ധ കഅ്ബ നിർമിച്ചത്. ഏകദൈവാരാധനക്കായാണ് അവരത് പണിതത്. എന്നല്ല; ഏകദൈവാരാധനക്കായി ഭൂമിയിൽ ആദ്യമായി നിർമിക്കപ്പെട്ട ഭവനമാണത്. "നിസ്സംശയം, മനുഷ്യർക്കായി നിർമിക്കപ്പെട്ട പ്രഥമ ദേവാലയം മക്കയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു തന്നെയാണ്. അത് അനുഗൃഹീതവും ലോകർക്കാകമാനം മാർഗദർശന കേന്ദ്രവുമായി നിർമിക്ക

പ്പെട്ടതുമത്രെ.”(ഖുർആൻ 3: 96).

വിശുദ്ധ കഅ്ബയിൽ ആദ്യമായി വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് ഖുസാഅഃ ഗോത്രത്തലവനായ അംറുബ്നു ലുഅയ്യാണ്. മുആബ് പ്രദേശത്തുനിന്ന് കൊണ്ടുവന്ന ഹുബ്ൽ വിഗ്രഹത്തെയാണ് അയാൾ സ്ഥാപിച്ചത്. ഇസാഫിന്റെയും നാഇലയുടെയും വിഗ്രഹങ്ങളും കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ഏകദൈവാരാധനക്കായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കഅ്ബ വിഗ്രഹാലയമായി മാറിയത്. നബിതിരുമേനിയുടെ നിയോഗ ഘട്ടത്തിൽ അവിടെ മുന്നൂറിലേറെ വിഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. പ്രവാചകത്വ ലബ്ധിക്കുശേഷം മുഹമ്മദ് നബി നീണ്ട പതിമൂന്നു വർഷം അവിടെ ജീവിച്ചു. ബഹുദൈവാരാധനക്കെതിരെ തന്റെ ജനതയെ ശക്തമായി ബോധവൽക്കരിച്ചിരുന്ന പ്രവാചകൻ തന്റെ പൂർവ പിതാവായ ഇബ്റാഹീംനബി ഏകദൈവാരാധനക്കായി നിർമിച്ച മന്ദിരത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. പിന്നീട് അവിടം ഇസ്ലാമികാധിപത്യത്തിലാവുകയും തദ്ദേശീയരെല്ലാം സന്മാർഗം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെ അവിടെ വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്ന ആരുമില്ലാതായി. പ്രവാചകനെതിരെ അണിനിരന്ന് വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കും ഇതര അനാചാരങ്ങൾക്കുമായി നിലകൊണ്ടിരുന്ന നേതാക്കൾപോലും നബിതിരുമേനിയുടെ ഉറ്റ അനുയായികളായി മാറി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രവാചകൻ വിശുദ്ധ കഅ്ബയെ വിഗ്രഹങ്ങൾ നീക്കംചെയ്ത് ശുദ്ധീകരിച്ചത്. വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കായി വീറോടെ വാദിക്കുകയും പ്രവാചകനെതിരെ പോർക്കളത്തിൽ പടയോട്ടത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുകയും ചെയ്ത അബൂസുഫ്യാനാണ് തന്റെ മനം മാറ്റത്തിനു ശേഷം ‘മനാത’ എന്ന വിഗ്രഹത്തെ തച്ചുടച്ച് കഅ്ബയിൽനിന്ന് നീക്കം ചെയ്തത്. നബിതിരുമേനിക്കെതിരെ നിരവധി തവണ ആയുധമണിഞ്ഞ ഖാലിദുബ്നു വലീദാണ് ‘ഉസ്സാ’ വിഗ്രഹത്തെ തൂത്തെറിഞ്ഞത്. അങ്ങനെ മക്കയിലെ വിഗ്രഹാരാധകരായിരുന്നവർ തന്നെയാണ് ആദർശമാറ്റത്തെ തുടർന്ന് തങ്ങൾ ആരാധിച്ചിരുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്ത് കഅ്ബയെ പൂർവാവസ്ഥയിലാക്കിയത്. വിഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ വിശുദ്ധ കഅ്ബയുടെ താക്കോൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അതേ ഉസ്മാനുബ്നു ത്വൽഹ തന്നെയാണ് അവ എടുത്തു മാറ്റിയശേഷവും അതിന്റെ താക്കോൽ സൂക്ഷിപ്പുകാരനായതെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമത്രെ. തങ്ങളുടെ ആരാധ്യവസ്തുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ കഅ്ബയുടെ സംരക്ഷണത്തിനു നേതൃത്വം നൽകിയവർ തന്നെ അവയൊക്കെ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശേഷവും അതേ സംരക്ഷണം തുടരണമെങ്കിൽ അതിനിടയിൽ നടന്ന മനം മാറ്റവും ആദർശവിശ്വാസ പരിവർത്തനവും എത്ര ശക്തവും അഗാധവുമായിരിക്കുമെന്ന് ആർക്കും ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ആദർശവിപ്ലവത്തിലൂടെ മക്കാനിവാസികളുടെ മനസ്സുകളിലെ വിഗ്രഹങ്ങൾ നശിപ്പിച്ച ശേഷം നബിതിരുമേനി അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ആരാധകരാരുമില്ലാതായി മാറിയ വിഗ്രഹങ്ങളെ എടുത്തുമാറ്റിയത്.

ഇസ്ലാം ഏകദൈവാരാധന കണിശമായി നിഷ്കർഷിക്കുകയും വിഗ്രഹാരാധനയെ ശക്തമായി വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വിഗ്രഹങ്ങ

ളെയോ മറ്റ് ആരാധ്യ വസ്തുക്കളെയോ ആക്ഷേപിക്കാനോ അവഹേളിക്കാനോ നശിപ്പിക്കാനോ അത് ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുന്നില്ല.

“ജനം അല്ലാഹുവിനെ കൂടാതെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെ നിങ്ങൾ ആക്ഷേപിക്കരുത്”(ഖുർആൻ 6:108). വിശ്വാസ, ആരാധനാകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു വിധ സമ്മർദവും ബലപ്രയോഗവും അരുതാത്തതാണ്. ഓരോരുത്തർക്കും ഇഷ്ടമുള്ള വഴി തെരഞ്ഞെടുക്കാം. സത്യവും അസത്യവും ശരിയും തെറ്റും വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട ബാധ്യത മാത്രമേ വിശ്വാസികൾക്കുള്ളൂ. “പറയുക: ഇത് നിങ്ങളുടെ നാഥനിൽനിന്നുള്ള സത്യമാണ്. ഇഷ്ടമുള്ളവർക്കിത് സ്വീകരിക്കാം. ഇഷ്ടമുള്ളവർക്ക് നിഷേധിക്കാം”(ഖുർആൻ 18: 29).

“മതകാര്യത്തിൽ ഒരുവിധ ബലപ്രയോഗവുമില്ല. സന്മാർഗം ദുർമാർഗത്തിൽ നിന്ന് വേർതിരിഞ്ഞ് വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി ആർ ദൈവേതരശക്തികളെ നിഷേധിച്ച് അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ അവൻ ബലിഷ്ഠമായ ഒരവലംബ പാശത്തിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതൊരിക്കലും അറ്റുപോകുന്നതല്ല. അല്ലാഹു എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമത്രെ”(2: 256).